

МИСИОНСКИ ЧУДЕСА В СЪВРЕМЕННИЯ СВЯТ

Искате ли да видите Божията ръка в действие и да почувствате докосването Му почти осезаемо?

Искате ли да станете свидетели на силата на истинското християнство от времето преди края? Искате ли да съпреживеете сблъсъка му със силите на тъмнината, а също и неговото израстване и победоносно шествие чрез вяра?

Тогава отворете тази книга. Тя ще ви говори чрез реалния живот на реални ваши съвременници.

Денят на чудесата не е отминал. Всъщност дните на най-големите Божии чудеса лежат пред нас, колкото повече приближава времето на Исусовото идване.

 ЕЛ УАЙ

МИСИОНСКИ ЧУДЕСА В СЪВРЕМЕННИЯ СВЯТ

Мисионски чудеса в съвременния свят

Бог работи на опасни и трудни места

Ейлийн Лентри & Беки Гейтс

Ейлийн Лентри & Беки Гейтс

*Мисионски чудеса
в съвременния свят*

София, 2008

Mission Miracles

Eileen Lantry & Becky Gates

Мисионски чудеса в съвременния свят

Ейлийн Лентри & Беки Гейтс

Copyright © David Gates

Превод от английски Кремен Кръстев

Редактор Недялка Петрова

© Издателство ЕЛ УАЙ, 2008

ISBN 978-954-788-067-2

Съдържание

Глава 1	Доброvolците са особени хора.....	5
Глава 2	Бог построява училище.....	13
Глава 3	Битката да отделиш време на Бога	23
Глава 4	Неочаквани предизвикателства.....	28
Глава 5	Само един милион и половина долара!.....	35
Глава 6	Борба с Бога	45
Глава 7	„Какво стана с чека?“	49
Глава 8	И доброволците се отчайват.....	55
Глава 9	Бог контролира делото Си	62
Глава 10	Божие дело ще успее	69
Глава 11	Кризата	75
Глава 12	Светлина от небето	79
Глава 13	Фаталният срок 31 декември.....	86
Глава 14	Изобилие от чудеса.....	98
Глава 15	Ураган, бандити и затвори.....	107
Глава 16	Приспособяване към културния шок	115
Глава 17	Хиляди начини да бъдат задоволени нашите нужди	132
Глава 18	Извършено единствено от Бога	137
Глава 19	И загуба, и печалба са в Божиите ръце.....	146
Глава 20	Божията любов строи пътища	152
Глава 21	Самолетът се разбива.....	159
Глава 22	Чудо в джунглата.....	165
Глава 23	Изключителна вяра	170
Глава 24	Съвременни чудеса.....	175

Глава 1

Доброволците са особени хора

Нищо не можеше да смути съня на Джоди. Нито бръмчащите насекоми, нито бухащите бухали, нито мученето на крави някъде надалеч в нощта. Нито дори вездесъщите прилепи, които пърпореха на откритите мертеци горе над спалнята ѝ. Изтощена от дългия ден на усилено преподаване, тя не чуваше и шума от падащите тук-там мангови плодове и кокосови орехи по ламаринените покриви на къщите отатък реката. Не чуваше песента на жабите, която изпълваше гората с писък, подобен на звука на верижен трион, когато увеличава оборотите си. Джоди Макданиелс спеше спокойно след изморяващия ден на занимания с шейсетте ученици от Мисионското училище „Кимбия“, построено край река Бърбис в Гвиана, Южна Америка.

Съпругът ѝ Уорън, който беше директор на училището, бе заминал за столицата Джорджтаун и щеше да се върне скоро заедно със съпрузите Мелиса и Джилбърт Сисънс. Те щяха да ръководят медицинското дело нагоре и надолу по реката. Семейство Сисънс не бяха новаци. И двамата бяха завършили университета „Лома Линда“ и бяха започнали мисионерска работа в Гвиана още през юли 2001 г. Макар да имаше магистърска степен по слухово-речева рехабилитация, Джилбърт работи три и половина години по осъществяването на различни строителни проекти и по изучаването на Библията с местните хора в Гвиана. Помагаше и в построяването на училището. Мелиса работеше и като медицинска сестра, и в училището, и обществена работа. Също като семейство Макданиелс, Джилбърт и Мелиса бяха мисионерски работници доброволци.

Внезапно пронизителни писъци се извисиха над обичайните шумове на джунглата и накараха Джоди да скочи и седне на леглото. Някъде навън пищяха момичета, а сред писъците им тя различи бебешки плач. Бързо скочи от леглото и хукна към мястото на суматохата.

В същото време Дейвид Хосик също чу писъците и се събуди. Той беше

вече три години и половина в Гвиана като доброволец на АДРА. Занимаваше се с всякакъв вид поддръжка. Първата му мисъл беше, че някой е ухапан от змия. Той скочи от леглото и се втурна по стълбите, готов веднага да помогне. Зад ъгъла на зданието се сблъска с Джоди, която тичаше с всички сили.

Нощта беше катраненочерна. Луната не хвърляше и лъч светлина. Всички обитатели на училището вече се бяха събудили. Даже селяните отвъд реката бяха чули врявата. Край тоалетната Джоди и Дейв се натъкнаха на група момичета, изпаднали в истерия, които пицяха: „Джулия! Джулия! Тя роди! Бебето падна в тоалетната!“.

От мръсотията долу можеше да се чуе пронизителен бебешки плач. Нямахме време за изясняване какво се е случило. Първо бебето трябваше

веднага да се извади от двуметровата септична яма. И младата майка също се нуждаеше от помощ.

Джулия беше дошла в мисионското училище „Кимбия“ от Копинанг, планинско селце на запад от Бърбис – областта около реката. Петнадесетгодишна, тя беше висока едва метър и двадесет и имаше типичното телосложение на американо-индианка. Беше чудесна ученичка, със заразителен бълбукащ смях. Но беше и тихичка, и срамежлива

– никога не се тикаше напред. Спокойно и храбро бе скрила напредването на бременността си, без да потърси помощ, без някога да се оплаче, без да каже нито на сестрата, нито на когото да било.

Предния ден тя бе работила усилено в училищната градина, беше копала вадичките за напояване също както всички. През нощта бе плакала върху възглавницата си в спалнята, докато някой я чу и извика възпитателката на момичетата. Мислейки, че Джулия я боли корем поради газове в червата, тя ѝ свари чай. Джулия не искаше чай. Напротив, тя стана от леглото и заедно с няколко приятелки отиде до тоалетната в мастилена черната нощ. Докато чакаха отвън, момичетата чуваха пшкането ѝ. След това чуха един последен стон, цопване на нещо тежко и плач на новородено бебе. Джулия бе родила!

Тоалетната в Мисионското училище „Кимбия“ в Гвиана, където се роди и едва не умря бебето на Джулия.

– Джулия – викаха те – какво става? Това бебешки плач ли е? Джулия, какво става?

– Не зная, не зная – мънкаше смутено Джулия.

Когато Дейвид и Джоди дотичаха, умът на Дейвид заработи на пълни обороти. През годините, прекарани в мисионска работа, той се бе срещал с какви ли не случаи. Но този път осъзна, че за да се спаси един човешки живот, ще трябва Божествена намеса. „Боже, моля Те помогни ни да спасим това бебе!“ След това се обърна и изкомандва:

– Донесете ми верижния трион – бързо! И две лопати! Бързо! Бързо!

Чу Джоди да вика:

– Господи, помогни ни! Господи, помогни ни!

След това насочи фенерчето си към дупката на тоалетната и видя едно мъничко телце да лежи на гръб, плачейки.

– Слава на Бога! – възкликна той. – Добре, че е на гръб. Пъпната връв се е прекъснала при падането.

Джоди държеше фенерчето, докато Дейвид действаше с двете лопати отдолу и около телцето на бебето. За нещастие това бяха евтини инструменти и наполовина счупени – противоположните половини. Това правеше задачата много по-трудна, но Дейвид бавно и внимателно започна да извлича бебето на повърхността. Докато работеше, даваше с висок глас нареждания наляво и надясно: „Донесете топла вода! Донесете кърпи! Някой да доведе Пърл (здравната работничка)!“ Друг изтича да донесе чисти дреки. Всичко изглеждаше пълен хаос. Многобройни молитви продължаваха да се възнасят към Бога.

Накрая бебето бе измъкнато почти до ръба на ямата. Но Джоди и Дейвид не можеха да го достигнат с ръцете си. С ужас гледаха как малкото хлъзгащо се телце се изплъзваше надолу и цопваше отново в мрака – с лицето надолу!

Дейвид изкрещя:

Джулия и бебето ѝ. Обстоятелствата около раждането му причиниха голямо вълнение.

– Включете триона.

Стори им се, че измина цяла вечност, докато отново бавно повдигнат бебето. Този път Джоди го грабна и го задържа здраво в ръцете си.

От раждането на бебето до изобавлението му целият инцидент бе траял не повече от десет минути. Джоди уви детето – момиченце – в чисти чаршафи и побърза да го отнесе въщи, за да го почисти от изпражненията. Пристигна и здравната работничка и оказа нужната медицинска помощ на уплашената и травмирана млада майка. Погрижи се и за пъпната връв. Бе извадена и плацентата.

Никой не спа онази нощ. Мнозина се вираха в безлунното небе. Как това щеше да промени живота в мисионското училище „Кимбия“? Какво щеше да стане с Джулия и с нейната малка новородена дъщеричка?

По-късно в училището пристигна медицинската сестра – доброволка – Мелиса Сисънс. Бебето беше измерено. И двете с майка му бяха щателно прегледани. Чудно – не бе открито никакво усложнение. Бебето тежеше килограм и осемстотин грама и беше дълго тридесет и четири сантиметра. Цялата му главичка беше покрита с черна косица и то много лесно се научи да суче.

Мелиса Сисънс закара младата Джулия и бебето в болницата в Джорд-таун. По-късно един пилот-доброволец от ГАМАС (Гвианска адвентна меди-

Строежът на училището напредва, като местни индианци работят заедно със студентите мисионери от САЩ.

цинска авиационна служба) я доведе със самолета си отново у дома ѝ в селцето. Целият персонал на училището, а също и учениците, се молеха постоянно Джулия да остане близо до Бога, Който обича и нея, и бебето ѝ, и да ѝ даде мъдрост, когато започва в селцето новия си живот като майка. На какъв удивителен Бог служим! Бог, Който е винаги с нас и ни избавя от мръсотията и волята на този греховен свят.

Историята на Джулия и изобавлението на нейното бебе е само едно от хилядите чудеса, на които Дейвид и Беки Гейтс са били свидетели, откакто са отдали живота си на Бога като мисионери доброволци. През 1996 г. Дейвид, Беки и петте им деца кацнаха в Кайкан, Гвиана, готови да служат. И Бог

постоянно отговаряше на техните молитви с чудеса като доказателства за Неговата грижа и ръководство. Тогава всичките 150 жители на селцето Кайкан бяха посрещнали мисионерите на лентата за кацане на самолета. Днес това посветено на Бога семейство все още се радва, че може да работи доброволно, без заплата в Неговото дело, като Му се доверява напълно и приема изобилните чудеса на благодатта. И Бог е благославял работата им отвъд всичко, което те са могли да си представят в началото.

През онези първи години Дейвид, правоспособен пилот, организира Гвианската адвентна медицинска авиационна служба (ГАМАС) с цел медицинска евангелизаторска работа в отдалечените селца в джунглата на Гвиана. Беше спасен животът на много хора – както физическият, така и духовният.

„Толкова се радвам, че избрахме да вървим напред с вяра и да завишим само от Бога – си спомня Беки. – Той винаги е удовлетворявал нуждите на Своите скъпи деца. Бог не само спазва Своите обещания, но и много повече. Не само че задоволява всичките наши нужди, но и на хората, на които служим. Неговите благословения ни дадоха възможност да ги запознаем със Спасителя, Когото те не познавах.“

Пациент, нуждаещ се от медицинска помощ, пренасян в самолет на ГАМАС. ГАМАС спасява физическия и духовния живот на хора от най-отдалечените области на страната.

Когато Бог достави още един самолет, Дейвид започна да търси опитен пилот доброволец, който с желание би му помагал да се справят с многобройните

призиви за помощ, които ГАМАС получаваше. Точно тогава той влезе във връзка с Гари Робъртс – срещата, с когото Дейвид счита за всичко друго, но не и за случайно съвпадение.

Роден в Източна Африка, Гари бе прекарал първите 15 години от живота си в Заир, понастоящем Демократична република Конго, където родителите му били мисионери. Помагал на майка си, която била медицинска сестра в клиниката, и летял на малък самолет за мисионски цели с баща си – също пилот механик. Гари израснал, говорейки четири езика – английски, френски, суахили и един труден диалект на местно племе. Когато навършил 15-годишна възраст, семейството му се преместило в Индонезия. Там научил пети език и получил свидетелство за правоуправление на самолет.

Гари бил в колежа към Саудърн Адвентист Юнивърсити. Учел за медицински работник и същевременно работел по поддръжката на самолетите в летището Колиджейл. Точно тогава Дейвид влязъл във връзка с този млад човек. И двамата бяха убедени, че Бог е уредил срещата им.

„През първата ми година в колежа – спомняше си Гари – се молах Бог да ми предостави възможност да служа като пилот мисионер и медицински работник.“

Когато срещна Дейвид и научи за нуждата точно от такъв човек в Гвиана, той му каза, че е готов да се заеме с тази работа веднага щом завърши колежа.

Дейвид го покани през последната година от следването си да вземе участие в един курс по оцеляване в джунглата, който щеше да се състои в Перу през последните три седмици от последния семестър на Гари в колежа. Университетските правила за студенти, подготвящи се за медицински работници, гласяха, че студент, който отсъства от занимания повече от два дни, бива изключен от колежа. Гари започна да се моли за разрешение на случая. След това писа писмо до ръководството на факултета, в което обясни, че има намерение след завършването си да се присъедини към ГАМАС, за да служи на американските индианци в неевангелизираните региони от вътрешността на Гвиана. Посочи колко важен за неговото служене е този курс по оцеляване в джунглата. Посвещението и молбата му – заедно с влиянието на Светия Дух – впечатлиха ръководството на факултета и неговото искане бе удовлетворено.

Годеницата на Гари, Уенди, споделяше мечтата и посвещението му. И двамата си бяха обещали да бъдат предани мисионери доброволци и да се доверяват изцяло на Бога. Дейвид се развълнува силно, когато научи, че колежът е дал на Гари разрешение да посещава курса по оцеляване в джунглата, който щеше да се състои в Перу. Но Гари нямаше пари да отлети до Южна Америка. Каза обаче:

– Ако Бог иска да отида, ще ми намери средства.

По време на коледната ваканция на 2000-2001 г. Гари и Уенди отлетяха за Норвегия да посетят неговите дядо и баба. Докато чакаха да дойде времето на полета, чуха следното съобщение: „За този полет са издадени повече билети, отколкото са местата. Ако някой желае да се откаже от мястото си и да вземе следващия самолет, авиолинията ще му даде две хиляди долара във вид на самолетни ваучери“. Бог бе осигурил средствата за плащането не на един, но на два двупосочни билета до Гвиана – още едно мисионско чудо!

Гари се присъедини към екипа на ГАМАС през 2001 г. Уенди остана в щатите, за да отработи изплащането на студентските си заеми и да чака докато

годеникът ѝ се установи напълно в Гвиана. След това щяха да сключат брак в САЩ и да заминат за Южна Америка.

Когато Гари пристигна в Гвиана, Дейвид уреди той да лети няколко седмици с него.

– Властите тук изискват новите пилоти да имат най-малко триста часа полети в джунглата, преди да получат разрешение да летят сами – каза Дейвид. – Но понеже си леля в Индонезия, сигурен съм, че ще пренебрегнат това изискване.

Гари се настани в Джорджтаун в едно малко апартаментче. Обикновено той ставаше сутрин в 4 часа, за да може да отиде на летището, да натовари самолета, да го зареди с гориво и да е във въздуха по изгрев слънце. След това летеше през целия ден до залез. Той работи цяла година в Гвиана без Уенди. Реши, че никога няма да я заведе в апартамента, където бе в момента. Така че през свободното си време (което хич не беше много) търсеше да наеме подходящо жилище. Но не можа да намери такова. Накрая се уговори с мемориалната адвентна болница „Дейвис“ в Джорджтаун да ползва известно време едно от апартаментчетата на болницата. Той би предпочел изобщо да не живее в столицата, а във вътрешността на страната. Но знаеше, че някой трябва да живее в този многолюден град, за да доставя запасите, да наема доброволци и да се грижи за всички документи и разрешения, които правителството изискваше.

През юли 2002 г. Гари отлетя обратно за Колидждейл, Тенеси, за една семпла, но красива сватбена церемония. За Уенди, която винаги е била активна студентка и медицинска сестра, живеенето в Гвиана означаваше да загуби много от своята независимост. Шофьорите там изглеждаха съвсем безотговорни и я плашеха. Плюс това караха отляво надясно! Не беше безопасно да ходи сама или дори да взема сама такси. Тъй като Гари летеше по цял ден, тя беше сама през по-голямата част от времето. Един ден, връщайки се късно, той я повика по радиото и ѝ каза:

– От какво имаш нужда да ти напазувам? Тъй като вече е късно, ще се опитам да се отбия по пътя за къщи.

– Моля ти се! – Уенди беше почти цялата в сълзи. – Чакам да изляза от този апартамент четири дни! А днес е точно денят за купуване на пресни плодове и зеленчуци от пазара. Моля те, ела и ме вземи!

Постепенно обаче Уенди започна да си възвръща контрола над своя живот. Научи се да кара кола посред хаотичния трафик в Джорджтаун. С Еремия 42:3 на устните си – „Покажи ни пътя, по който да ходим и това, което трябва да правим“ – тя се осмели да намери дейности и сфери, където да се чувства в безопасност. Откри, че в Гвиана няма нищо лесно в сравне-

ние с това, с което бе свикнала преди. Даже пазаруването на обикновени продукти се оказа сложно. След като откриеше нещата, които искаше да

Гари и Уенди Робъртс са посветили живота си на доброволно мисионско служене. Те свидетелстват за Божиите чудеса всеки ден.

купи, трябваше да ги занесе при служител, който да напише сметката. След това – да отиде на касата да плати. Понататък трябваше да вземе купените неща, да отиде на трето място в магазина, за да могат покупките да бъдат проверени и маркирани като платени. И накрая – да се спре на вратата, за да получи касовата бележка, преди да напусне магазина. А тъй като повечето магазини продаваха само определен вид неща – не най-различни стоки, – този процес трябваше да се повтаря отново и отново. Всичко това поглъщаше по-голямата част от времето на Уенди. Но тя постоянно вярваше, като разчиташе на Бога за сила, и ставаше все по-опитна и по-уверена. Скоро вече пазаруваше за двадесет доброволци от Северна Америка в Индианското техническо училище „Дейвис“ в Паруима и за училището „Кимбия“, както и за двадесет и пет библейски работници в осем села. Гари доставяше покупките със самолета и пренасяше пощата.

Докато се посвещаваха на служене за Исус, Уенди и Гари постоянно откриваха, че Той е край тях. Мисионски чудеса? Та те ги преживяваха всеки ден!

купи, трябваше да ги занесе при служител, който да напише сметката. След това – да отиде на касата да плати. Понататък трябваше да вземе купените неща, да отиде на трето място в магазина, за да могат покупките да бъдат проверени и маркирани като платени. И накрая – да се спре на вратата, за да получи касовата бележка, преди да напусне магазина. А тъй като повечето магазини продаваха само определен вид неща –

Глава 2

Бог построява училище

Дейвид и Беки Гейтс чувстваха, че Божиите планове за Гвиана включват и многото деца, които никога не бяха имали възможност да получат християнско възпитание и да научат нещо за Исус. Те мечтаеха за построяването на адвентно училище в Гвиана. Ето историята за това как Бог подежда, за да направи тази мечта реалност.

Докато Дейвид и Беки съставяха планове за училище в областта Кимбия в Гвиана, студенти и членове на преподавателското тяло в академията „Лорълбрук“ в Тенеси решиха да помогнат. Група от училището искаше да започне строежа от нулата през януари 2001 г. – копаене и изливане основите на първото здание. Един от студентите – Дейвид Макданиелс – покани по-големия си брат Уорън да се присъедини към него и към учениците му в това мисионско пътуване.

Неотдавна Бог бе внушил на Уорън желанието да Му служи по-пълно, отколкото досега, и той си уреди триседмична ваканция, за да се присъедини към десетимата студенти и тримата членове на преподавателското тяло от Лорълбрук, участващи в мисионския проект.

Мисионският екип пристигна в Кимбия по тъмно. Момчетата отседнаха в единия „агнешкия навес“ (здание въвн от църквата, където се провеждаше съботното училище по групи), а момичетата в другия. С изключение на събота работните им дни бяха едни и същи – ставане 6 часа, закуска и богослужение, последвано от петминутно пътуване през реката до местоработата. Сутрините преминаваха в копаене на формите за отливане на бетонните блокове. След това циментът се приготвяше и се изливаше по една ръчна количка наведнъж. Пладне ги заварваше отново на отвъдния бряг на реката за обяд и кратка почивка през най-горещата част на деня. Работата започваше отново в 2 ч. следобед и продължаваше до пет. Следваха вечерята и вечерното богослужение. И тъй като слънцето залязваше в около 18 часа в тропиците, и тъй като нямаше електричество, и понеже всеки така или иначе

беше капнал от умора, сънят идваше бързо и внезапно. Този семпъл живот харесваше на Уорън.

По пътя обратно за САЩ Уорън телефонира на съпругата си Джоди: „Искаш ли да поразмислим дали да не се преместим в Гвиана? Имам възможността да стана директор на новото училище в Кимбия край река Бърбис. Да ръководиш училище и да преподаваш е много по-приятно предизвикателство, отколкото да правиш пари в Америка. Бих желал да приключа с нашия бизнес

в областта на електротехниката и да работя изцяло за Бога. Би ли искала да продадем къщите и колите си и да дойдем да работим като мисионери доброволци? Да развием училището в място, което сега е само джунгла?“

С-во Макданиелс – Джоди, Уорън, Уорън III и Тейлър. Желанието им да служат по-пълно на Бога ги накара да напуснат САЩ, за да служат в Мисионското училище „Кимбия“.

ше колко време ще е необходимо тези материали да „пропътуват“ 75-те мили нагоре по реката Бърбис, за да стигнат до мястото на строежа, Уорън беше поръчал 39 тона чакъл много седмици преди групата от Лорълбрук да пристиг-

Щедростта на тази двойка, дарила имота, върху който бе построено Мисионското училище „Кимбия“, както и посветените усилия на строителния екип, направиха възможно осъществяването на този проект.

Джоди се съгласи и на 6 ноември 2001 г. Уорън и Джоди Макданиелс, заедно с децата си – деветгодишната дъщеричка Тейлър и шестгодишния син Уорън III – пристигнаха в гвианската джунгла.

Построяването на административното здание на мисионското училище „Кимбия“ продължи целия януари, а и февруари 2002 г. То отвори врати през март като дневно училище с двадесет и седем ученика. Долният етаж на сградата се състоеше от едно отворено пространство, цялото разкаляно. Живеенето, храненето и учебните занятия се провеждаха на горния етаж през първите три месеца.

Тогава групата доброволци от академията „Лорълбрук“ в Тенеси дойде отново, за да излее циментен под на първия етаж и да изгради вътрешни стени за класни стаи по протежение на цялото помещение. Като знаеше

не и да започне работа. Пристигнаха обаче само деветнадесет тона. Всеки ден доброволците смесваха чакъл с пясък и цимент, за да излеят пода. Купчинката чакъл започна явно да намалява. Накрая дойде денят, когато работниците пресметнаха, че има само за „още едно бъркало“. Тъкмо когато завършиха изливането на тази последна секция, заваля дъжд. Това спря работата по изливането на цимента – само за деня. През останалото време строяха дървените стени, които оформяха стаите и разделяха новия етаж на класни помещения и коридори.

Работата върви бързо и успешно

На другия ден работниците огледаха още веднъж купчинката с чакъл. „Изглежда, като че ще има чакъл за още едно бъркало“

– учудено си казаха един на друг и започнаха да бъркат за още едно изливане. И, да, оказа се, че има точно толкова чакъл, колкото за една последна заливка! Изляха цимента и тъкмо приключиха изглаждането – дъждът пак рухна. Върнаха се вътре и започнаха работа по вътрешното оформяне, както бяха правили предишния ден.

На следващия ден се случи абсолютно същото! И на следващия! И на следващия! Ден след ден винаги се оказваше, че има достатъчно чакъл – точно за още едно бъркало! И веднага след като заливката свършеше, дъждът идваше, за да сложи край на работата с цимента за деня. Работниците хвалеха Бога, спомняйки си за Илия и за непресъхващата стомна с маслото на вдовицата (виж 3 Царе 17:9-16). Тази купчинка чакъл се превърна в свято място, докато Бог продължаваше да умножава първоначалните 19 тона. Когато мисионската група от Лорълбрук отпътува за родината си, имаше само още една стая в сградата без циментен под. И все още беше останал достатъчно чакъл за „още едно отливане“. Наистина „мисионско чудо“!

Дали Бог снабдява нашите нужди? Попитайте студентите и преподавателите от Лорълбрук! Ще ви отговорят с такова искрено въодушевление: „Да, бяхме свидетели на ежедневно чудо!“.

С построяването на новото училищно здание персоналят и студентите на Кимбия можаха най-после да се разширят. Класните стаи слязоха долу, а учениците мисионери, които живееха на другия бряг на реката, можаха да се настанят в стаите на горния етаж до жилището на семейство Макданиелс. Нещата вече изглеждаха много по-добре!

През първите месеци от живота си край река Бърбис Джоди откри, че

най-голямото предизвикателство за нея е тоалетната в двора, разделена с преградки на отделни кабинки. Всяка кабинка имаше различна големина, форма и начин на затваряне. За Джоди Уорън и децата това имаше за последица сутрешно надбягване за „любимата“ кабинка. Една сутрин младият Уорън спечели състезанието и триумфално заключи вратата, смеейки се от радост. Но няколко мига по-късно родителите му чуха пронизителен вик: „Змия! Змия!“.

Той започна да удря по вратата, опитвайки се да я отвори, но тя беше нещо заяла и отказа.

Джоди и Уорън като обезумели дърпаха вратата отвън, докато момчето пищеше и с цялата си тежест буташе отвътре. Изведнъж вратата се отвори рязко и то излетя навън, спъна се и падна. Само на около половин метър отгоре се люлееше главата на голяма змия, навита около гредите на задната стена на кабинката. Чул писъците, дотича и Джилбърт Сисънс. Той и Уорън заедно успяха да убият чудовищното влечуго. Просната на земята, змията беше дълга около два метра. Още едно чудо! Малкият Уорън знае, че Бог е изпратил ангела Си, за да го опази (виж Псалм 34:7).

Когато приключи пролетният семестър на 2002 г., Уорън и Джоди обясниха на родителите, че училището ще бъде затворено, докато не бъде довършен строежът на общежитието за момичета. И че то няма вече да бъде обикновено училище, а ще стане пансион. Общините в областта се съгласиха да вложат труд и дървен материал за построяването на новото женско общежитие. Но месеците минаваха, а не се виждаше никакъв признак за напредък.

Семейство Макданиелс бяха спестили пари от къщата си, която бяха продали в щатите, като се надяваха, че ще могат да

Сцени от класните стаи в мисионското училище „Килбия“. Учениците имат тест и директорът Уорън Макданиелс преподава в един клас.

си построят някоя скромна къщичка в двора на училището. Какво облекчение щеше да бъде да се преместят от претъпканите квартали на четвъртия етаж в главната сграда, където четири души обитаваха

една стая! Парите обаче, необходими, за да се построи една къща, бяха точно толкова, колкото се изискваха за довършването на общежитието. След известно време на борба за вземане на решение Уорън и Джоди решиха, че нуждата от общежитие за момичетата е по-голяма от собствената им нужда. Затова с готовност предадоха своите „пари за дом“ и купиха необходимите материали за построяването на сградата. Бог зачете техния дар, даден от любов, и Светият Дух започна работа за промяна на отношението на местните хора – нещо, което само с човешки усилия не би могло да бъде постигнато.

Когато семейство Даниелс се отказа от мечтите си за свой дом, за да купи материали за женския пансион, обществото бе убедено, че Уорън и Джоди държат на това, което казват, когато заявиха: „Няма ли общежитие – няма и училище!“. През август 2002 г. много хора се присъединиха към персонала, за да работят за изграждането на общежитието. „Никога не сте виждали в живота си сграда, която да е била построена толкова бързо – възкликва Джоди. – Хората наистина работеха!“ Ученици, персонал, жителите на околните общини – всички обединиха усилията си. Тридесет дни след поставянето на първия стълб момичетата се нанесоха в спалните и учебните занятия започнаха.

Когато училището отвори класните си стаи, строителството не беше още напълно приключило. Затова учебните занятия и довършителните работи продължаваха заедно. Учениците работеха по два часа всеки ден, заедно с учителите, като усвояваха някои практически умения по строителство, поддръжка и боядисване. Даже изливаха цимент за вътрешните преградни стени. Бог внуши на различни хора в САЩ да изпратят дарения за покупката на материали. И в края се оказа, че общите разноски за строежа са само девет хиляди долара.

А какво стана с мечтата на семейство Макданиелс за свой дом? Джилбърт и Мелиса Сисънс, които пристигнаха за първи път в Кимбия през август 2001 г., писаха на една своя приятелка – Мел Брас, член на тяхната църква в Укия, Калифорния. Мел пък каза на църквата: „Не се чувствам удобно да живея в такъв хубав дом, докато семейство Макданиелс се тъпчат в една малка стаичка. Нека да построим две къщи на терена на мисионското училище „Кимбия“ – една за семейството на директора на училището и една за постоянния персонал от доброволци там“. Църквата в Укия се съгласи.

Мел лично изработи плановете за двете къщи, а след това изпрати по кораб цял контейнер в Гвиана, пълен с водопроводни части, летящи врати, външни и вътрешни врати, слънчеви панели – всичко необходимо за построяването на две удобни къщи, с изключение на дървения материал, който бе по-изгодно да се купи на място.

Джоди и Уорън бяха удивени! Божието Провидение ги убеди повече от всичко друго, че Бог наистина ги е водил в тяхното решение да продадат всичко и да се посветят на работа в Гвиана на пълно работно време. Миси-

онски чудеса? Определено! Възхитително потвърждение, че Бог е Майсторът и Строителят на мисионското училище „Кимбия“.

По това време областта преживяваше тежка неколкомесечна суша. Учениците казаха на Джоди:

– Учителко, скоро ще прием речна вода.

– Не – отговори тя, – Бог ще изпрати дъждовна вода, за да напълним нашите цистерни.

На сутринта слънцето грееше ярко, без каквото и да било облаче по небето. Учениците докладваха:

– В цистерните не е останала никаква вода – нито капка!

Джоди отговори:

– Бог е достатъчно велик, за да ни изпрати скоро дъжд.

По време на часа по английски същата сутрин изведнъж всички чуха шум от тежки капки дъжд, който продължи с часове, докато цистерните се напълниха докрай. След това времето пак се оправи и отново не вали дъжд с месеци. Точно обратното пък се случи по време на дъждовния период: дните започваха с мъгла, но към обед се проясняваше и в ранния следобед цялата област биваше наводнена. Скоро 5-6 см. вода и кал покриваха и терена на училището.

Реката е фокусната точка в живота на джунглата. Тя е главна транспортна артерия. Грамадни триетажни влекачи теглят огромни шлепове с алуминиева руда нагоре и надолу по нея. Без реката населението наоколо не би имало нито баня, нито вана, нито пералня. В неделя момчетата от станцията се къпеха и перяха дрехите си от изгрев слънце до 10 ч. сутринта. След това момчетата се перяха и плуваха.

За нещастие от поколения и поколения местните жители са вярвали, че под водата живеят „речни хора“ и крадат деца. В училището учениците научаваха истината за Бога и за Неговите обещания, записани в Библията. Те споделяха с родителите си това, което бяха разбрали. Но подобни страхове и предразсъдъци много трудно се изкореняват – даже и след като човек стане църковен член.

Когато почина един възрастен човек, който държеше малко магазинче отвъд реката, учениците много се уплашиха. Те вярваха, че „духът на чичо Бенджи“ ще посещава семейството и приятелите си в продължение на девет дни след своята смърт. Същата нощ момчетата се уплашиха от тъмното и се скупчиха в стаята на служещата като възпитателка доброволка. „Госпожице Хийтър – споделиха те, – страх ни е!“ Възпитателката на момчетата прекара голяма част от нощта с тях в четене на библейски обещания. Заедно пяха песни на упование. След това ги зави в леглата и обеща да остави вратата открената, за да се чувстват по-сигурни и да могат да заспят. Постепенно тези момчета се научиха да се обръщат към Бога за насърчение, кураж, мъдрост

и вяра и да се доверяват на обещанието Му: „Никога няма да те изоставя!“ (Евреи 13:5).

През 2005 г. на терена на училището вече имаше построени седем главни сгради, обкръжени от цялата природна красота на местността. Всички тези здания – главната административна сграда, пансионите на момчетата и момичетата, двете къщи на мисионерските семейства, една столова с кухня и клиниката – бяха построени от персонала, учениците, хората от местното общество и от мисионски групи. Грабвачи дъха изгреви и залези; пищното разнообразие от цветя, птици и животни; и изумително светлите обсипани със звезди нощни небеса отправяха мислите на учениците към техния велик Творец, Изкупител и Приятел.

Бог постоянно внушава на посветени хора да се присъединяват към растящата група от доброволци, които идват в Гвиана, за да носят бремето на тежки отговорности. Броят на доброволците се е удвоявал всяка година. Дей-

Учениците обядват в училищния стол.

вид и Беки Гейтс всеки ден се молеха Господ да продължи да внушава дух на доброволно служение и жертване в сърцата на посветени хора, докато е възможно да се работи свободно. Успехът на далеч простиращата се мисионска програма на семейство Гейтс зависи от наличието на гъвкави, приспособяващи се администратори, учители, пилоти, инженери, лекари, зъболекари, медицински сестри и други.

Някои доброволци, като Рила Клигбейл и сина ѝ Дейвид, който служеше като доброволец в Индианския занаятчийски колеж „Дейвис“ в Паруима, идваха за кратко време. Преди четиридесет години Рила бе израснала в Паруима като дете на родители мисионери. Мечтата ѝ бе да се върне и да боядиса грубо обработените дъски в конструкцията на съществуващите сгради. С боя и оцветители Рила и Дейвид дойдоха не само да посетят училището, но и да боядисат трите двуетажни сгради на терена му. О, какви чувства предизвика техният дар от усилената работа и любов!

Завършилите образователната програма на училището станаха някои от най-себепожертвувателните работници за Бога. Тези нови работници познаваха изолацията и трудностите, които ги очакваха. Те тръгнаха двама по двама със силното желание да споделят евангелието с хората. Тръгнаха радост-

но. А Бог продължаваше да осигурява въздушна подкрепа, храна, материали за строителни съоръжения и оборудването, необходимо за разпространение на евангелието.

Себастиан и Ада Едмърдс, заедно с Рей Хейстингс, всички завършили за библейски работници, започнаха да споделят евангелието в селцето Копинанг в областта, известна като Регион 8. В тази област доминира Католическата църква, но чрез силата на Светия Дух работниците доведоха много от

Себастиан и Ада Едмърдс, обучени за библейски работници в Дейвиското индианско техническо училище, споделят адвентната вест с жителите на Копинанг.

жители там до нова връзка с Исус.

По това време Себастиан и Рей си отидоха у дома, за да прекарат известно време със семействата си и да попълнят своите запаси си за работата в селото. След седмица те вече жадуваха да се върнат, за да продължат делото. Трябваше да построят здание, което да им служи както за дом, така и за църква, за да има къде да живеят, а да има и молитвен дом за новите църковни членове.

Дейвид Гейтс върна със самолет Себастиан и Рей обратно в селцето Копинанг. Дейвид „закова“ самолета на височина две хиляди и седемстотин метра и така летяха почти час. Можеха да видят през облаците няколко стърчащи планински върхове. Уредите показваха, че са само на няколко километра от целта, близо до гвиано-бразилската граница. Но Дейвид не смееше да слезе на по-малка височина, без да има видимост.

Надвиквайки шума на мотора, Себастиан каза на ухото му: „Хората в Копинанг с такава жажда слушат за Исус. Повечето от тях никога преди не са чували за Неговото пришествие. Знаем, че Бог иска да кацнем благополучно“. След това Себастиан се помоли: „Планините ни обграждат, Господи, и не можем да видим къде да кацнем! Трябва ни Твоята помощ – на нашия верен Водач“.

В този момент Дейвид чу някакъв глас по радиото. Приятелски настроен пилот на самолет-такси, който летеше наблизко, каза: „Дейвид, имаш ли трудности в намирането на път за кацане? Ако летиш на изток към селцето, от което току-що излетях, ще намериш една дупка в облаците – точно каквато ти трябва, за да минеш под тях“. Мисионски чудеса! Грижи ли се Бог? Водач ли е? Ама, разбира се!

Усмехнати лица на деца и възрастни заобиколиха самолета, когато мисионерите разтовариха припасите, включително и нов верижен трион, гориво, храни и материали за довършване на строежа на новата църква. Самият той – и медицински работник, и пилот едновременно, – Дейвид прегледа болните и им предписа лечение там, под крилата на самолета, докато библейските работници се заеха със своите задължения.

Дейвид забеляза, че селският свещеник стои наблизо и наблюдава. Приближи се до него и го поздрави. Искаше да установи приятелски отношения. Знаеше, че медицинското служение обикновено поражда добра воля и отворени врати. Свещеникът изглеждаше любезно и благоприятно настроен към него.

„Господине, бихте ли се помолили, ако обичате, за Божето благословение на полета ми обратно към къщи?“ – попита Дейвид.

Молитвата на свещеника изненада Дейвид: „Благодаря Ти, Отче Небесен! – се помоли той. – Благодаря Ти за тези добри хора. Дошли са да ни донесат добро здраве и образование за нашите деца. Моля Те, придружи този пилот, когато се връща у дома си“.

Колко вълнуващо! – помисли си Дейвид. – *Бог е ръководил отношението на този човек. Силата на Светия Дух започва да отваря още едно село за евангелието!*

Междувременно в Джорджтаун по това време пристигна още едно семейство от САЩ – Джоуи и Мелъди Макуилям.

– Някои библейски работници са започнали да споделят адвентната вест в селцето Копинанг във вътрешността на Гвиана – каза им Гари Робъртс, когато пристигнаха в страната. – Искате ли да отидете там за няколко седмици, за да насърчите библейските работници? После, когато се открие възможност да занесете евангелието в друго село, можете да се преместите и да започнете работа там.

Джоуи и Мелъди се съгласиха. Пристигнаха в Копинанг през март 2002 г. Себастиан, Ада и Рей ги посрещнаха радушно.

– Дойдохме в Копинанг преди около година – казаха тримата на Джоуи и Мелъди. – Нямахме къде да живеем.

Първата ни работа беше да си създадем приятели и да подготвим мястото за строежа. Постепенно започнахме да споделяме вярата си. Сега изуча-

Джоуи и Мелъди Макуилям, мисионери доброволци в Копинанг.

ваме Библията с 14 души. Елате и вижте нашето съчетание на дом с църква. Живеем на втория етаж, а кухнята и църквата са долу на първия. Зданието е седем на десет метра. Завършихме основния строеж, но има още много за довършване.

– Радваме се, че можем да ви помогнем с каквото можем – ги увериха Джоуи и Мелъди.

И те с желание се захванаха да помогнат за довършването на строежа, както и да вършат всичко друго необходимо.

Около месец след пристигането на Джоуи и Мелъди малката група доброволци мисионери се радваше на кръщението на 12 души от жителите на селото. Двойка младоженци, които току-що се бяха венчали, се кръстиха в сватбените си дрехи!

През юни, когато Гари Робъртс се бе върнал в щатите, за да се ожени за Уенди, Дейвид посети Копинанг и се срещна за първи път с Джоуи и Мелъди.

– Толкова сме благодарни, че дойдохме в Гвиана като доброволци – споделиха те. Показаха му подобренията, които бяха направили, откакто дойдоха в селото.

– Току-що привършихме един нов проект за водоснабдяването – каза Джоуи. – Така че вече имаме хубава вода.

Бог продължаваше да дава изобилни благословения, когато Джоуи и Мелъди се присъединиха към служението на Себастиан, Ада и Рей. Скоро вече петдесет души посещаваха църквата всяка събота и малката сграда се оказва тясна. Библейските работници решиха да построят нова – по-голяма и по-красива. По времето, когато тя бе готова, Бог вече ги бе благословил с 18 кръстени членове и още седемдесет – осемдесет души посещаваха съботното училище и църквата всяка седмица! На Бог е приятно да прави чудеса в човешките сърца в отговор на молитвите и посветената работа на Своите доброволци.

Момчета и момичета участват в съботноучилищна програма в Копинанг.

Битката да отделиш време за Бога

Бог имаше планове да отвори вратата в най-големия съсед на Гвиана на запад – Венецуела – чрез започването на медицинска авиационна програма в тази страна.

Семето бе посято, когато Дейвид беше поканен да участва в освещаването на една красива църква във Венецуела. Американските индианци бяха вложили осем години труд, за да я построят от камък. По време на освещението те попитаха пастор Ескобар – венецуелския директор на АДРА – дали не може да стартира медицинска авиационна програма и за техния регион, както в Гвиана.

Пастор Ескобар се обърна към Дейвид, който стоеше наблизко:

– Би ли искал да започнеш такава програма тук?

– Със сигурност ще се моля за това – обеща Дейвид, спомняйки си увещанието на апостол Павел: „Изкупувайте благовремието“ (или, както гласят новите преводи, „Възползвайте се от всеки случай, който ви се представи“) (Колосяни 4:5). – Ако е Божията воля, сигурен съм, че Той ще отвори път.

Няколко седмици по-късно Дейвид реши да отпътува за Венецуела, за да види каква е възможността за започването на медицинска авиационна програма там. На път за Каракас той спря в град Пуерто Ордац да пренощува. В хотела, докато переше дрехите си, внезапно получи силното внушение, че трябва веднага да отиде на летището. „Добре, Боже – каза той високо, като бършеше ръцете си. – Ще отида, щом искаш.“ И веднага повика такси, чудейки се каква ли изненада му е приготвил Господ на летището.

Шофьорът го остави на първия хангар, където четирима души лъскаха разкошен четириместен самолет „Чесна Скайхок“ 172. Главният механик, който беше и собственикът, обясни, че от „Библейска авиация Муди“ са летели с този самолет до Бразилия по мисионска работа, когато повреда в мотора е предизвикала принудително кацане. Пилотът е успял да приземи самолета безопасно, но не и без изкривяване на лявото колело за кацане. След като уредили документите с осигурителната компания, „Библейска

авиация Муди“ решила да му продаде повредения самолет. Той беше местен пилот на самолет-такси и изглеждаше много приятелски настроен. Тогава Дейвид каза:

– Венецуелският съюз на адвентистите от седмия ден има планове да започне медицинско авиационно служене сред американските индианци на Гран Сабана, близо до границата с Гвиана и Бразилия.

Собственикът на самолета внимателно огледа Дейвид и каза:

– Точно днес привърших с документите по регистрирането на този самолет във Венецуела за нетърговски цели. За три до шест месеца имам намерение да го продам. Ще искате ли да го купите?

О! Даже се определя и срокът! – си помисли Дейвид. – *Пак Бог го направи!*

На другата сутрин Дейвид се върна на летището със значителен депозит от фондовете, които събираше за венецуелския проект. С ентузиазъм тръгна напред и с вяра, като знаеше, че има на разположение няколко месеца да се моли Бог да осигури 30 000 долара.

По-късно, когато получи известие, че собственикът е приключил с ремонта на самолета и е готов да осъществи продажбата, Дейвид телефонира на баща си Ричард Гейтс в Илинойс.

– Постъпили ли са някакви фондове, за да можем да приключим с плащането на самолета? – го попита той.

– Не – призна баща му.

Но обеща да направи същото, каквото бе правил за мисионските самолети в Гвиана. Договори се с една местна банка и уреди деветдесетдневен заем, като използва за гаранция трактора и булдозера си.

С документа за собственост на самолета в ръце, Дейвид приключи с медицинските и писмените изпити за придобиване на правоспособност за управление на самолет във Венецуела. Чрез Божията милост венецуелската адвентна медицинска авиационна служба скоро щеше да е вече „във въздуха“.

Но откъде щяха да дойдат тридесетте хиляди долара, за да се плати заемът?

Точно по това време Дейвид отлетя за Уала Уала, Вашингтон, за да изпълни ангажимента си да изнесе лекция. Онази сутрин в Уала Уала, по време на утринната молитва, Дейвид сякаш чу Бог да му казва: „Ти извърши твоята част. Останалото е Моята част!“. Чудна радост и мир изпълваха сърцето му през целия ден. Същия следобед баща му телефонира, за да му каже, че през последните два дни са пристигнали дарения за самолета в размер на 28 000 долара. Нормалните месечни постъпления биха могли да изплатят останалите 2000 долара. Още едно мисионско чудо!

Бог вече бе осигурил самолета. Но без пилот той би си останал безполе-

зен на пистата във Венецуела. Дейвид и Беки започнаха да се молят Бог да осигури и пилот. Знаеха, че няма да е леко да се намери човек с необходимите качества. Възлагаха на Бога много трудна поръчка – онзи, който щеше да се заеме с тази работа, трябваше да бъде женен, да разбира другите народи и култури и да е доволен да живее при условия, които в щатите биха се окарачили като „бедност“. Това семейство служители трябваше да бъде състрадателно, адаптивно, способно с желание да поема рискове за Бога. А пилотът трябваше да има и опит, да е способен да каца на малка писта при трудни теренни условия. А на всичкото отгоре – щеше да бъде добре, ако и двамата имаха медицински умения! Да, изискванията бяха огромни. Но Дейвид и Беки знаеха, че Бог обича невъзможните неща. И продължаваха да постоанстват в молитвите си към Небесния престол всеки ден.

Дните обаче си минаваха, а те ни най-малко не се приближаваха до очакваните съпруг и съпруга, които щяха да полетят за Венецуела – буквално.

– Знам, че Бог често отговаря на молитвите в последната минута – казваше Беки. – Нека не се предаваме.

И те не се предаваха. Напротив – решиха да се държат във вярата си и да се надяват изцяло на Бога.

След известно време Дейвид си изработи списък с 12 практични метода точно за тази работа – пълно доверяване на Бога и пълна зависимост от Него за всичките им нужди. Държеше този списък в Библията си. Беки и Дейвид заедно решиха, че ще е добре да прегледат този списък. Бяха прилагали на практика тези принципи много пъти и в резултат бяха преживели много Божии благословения. Списъкът очертаваше философията на Дейвид и Беки за мисионерското служене и представляваше план за всекидневна дейност. Ето принципите, които те заедно прегледаха в тази ситуацията.

Ако се чувстваме несигурни как да постъпим, какво поведение да имаме в даден случай или какво решение да вземем, редовното изучаване на Библията и редовният молитвен живот могат да ни помогнат да разберем чрез някой текст от Божието Слово или чрез съвет от Духа на пророчеството как да постъпим (виж Пс.119:105; Пр.3:5, 6; Яков 1:5, 6).

Моли Бога да те направи готов да Му предадеш всичко. Скъсай с всичко, което те привързва към материалните неща или към нещо нечисто. Когато получиш внушение да се откажеш от някакво притежание, послушай това внушение с радост (виж Матей 26:39; Филипяни 2:13; Римл.12:1, 2).

Вслушай се в здравата преценка и съвет на зрял християнин. Увери се, че съветът е в съгласие с Божието Слово (виж Пр.4:10-13; 11:14; Исаия 8:20).

Избягвай безразсъдното излагане на опасност, но се облягай на Божиите обещания и върви напред даже и ако изглежда рисковано да вършиш правото (виж Матей 4:6, 7; Римл.4:20-22; 2 Петр.1:4).

Ако Бог ти дава възможности да вървиш напред с вяра, не се колебай. Вслушай се в Светия Дух и действай. Успехът изисква действие (виж Матей 4:18-22; Яков 1:22; 2 Кор. 9:6-8)

Осъзнай, че възможностите и случаите не траят вечно. Бързите и решителни действия в златния момент ще донесат славни победи (виж Гал.6:9, 10; Ефес. 5:15, 16; Кол.4:5).

Когато се покоряваш на преките Божии нареждания от Словото Му, върви напред с доверие. Когато Бог казва, че е време да вървиш напред, пречките тайнствено изчезват (виж Ис. Нав. 1:9; 3:14-17; Мат. 21:21, 22; Римл.8:31, 37).

Ако вече вършиш това, което Бог е заповядал, можеш да разчиташ на постоянното Му ръководство. Ако си се възползвал от обстоятелствата, които ти е дал, Той ще се погрижи и за финансовите ти нужди (виж Мат. 6:33; Римл.8:32; 2 Кор.9:10, 11).

Християнският живот е балансиран. Направи всичко, което можеш, с неизползваните си ресурси. Помни, че всъщност нямаш никаква липса, докато не ти остане нищо (виж Мат. 6:19-21; 25:15-30).

Бог обича да чака до последния момент, за да задоволи нуждите ни. Когато си поставил всичко на олтара и не е останало нищо, ще изпиташ максимум зависимост и радост (виж Лука 10:104; 22:35; Йоан 6:27).

Развивай у себе си чувство за спешност. Времето, в което можем да работим свободно, е кратко. Това, което не дадем сега, ще бъде от малка полза в близкото бъдеще (виж Мат.24:33; Йоан 9:4; Римл.13:11).

Подкрепяй изповеданието си с дела и се присъедини към тези, които се готвят да посрещнат Христос. Всичкото, което притежаваме, всъщност принадлежи на Бога. Затова действай сега или се махни от пътя, за да могат да действат други (1 Лет.29:14; Агей 2:8; Мат.19:21).

Разбира се, както всички други, и Дейвид и Беки си имаха свои собствени програми, планове и списъци. И невинаги им беше леко да спазват горните дванадесет принципа и да ги следват точно. Понякога бяха изкушавани – погълнати от собствените си грижи, да пропуснат случаите, които Бог им предоставяше. Като прегледаха списъка още веднъж, Дейвид си спомни един такъв случай:

– Летях от Маями за Сан Жуан, Пуерто Рико. Докато попълвах формуляра с плана за полета, Мануел, офицер от службата за сигурност на летището, се приближи до мен и ми каза:

– Ти се помоли за мен, когато се намирах в голяма трудност. Бог ми даде мир и ме очисти от вината ми. Сега обаче имам много въпроси за Бога. Можеш ли да ми отделиш известно време и да ми помогнеш да намеря отговор на някои от тях?

Срамувам се да си призная, но първата ми реакция беше, че нямам време. Искях да си спазя програмата и да изпълня задачите, които ми предстояха. Трябваше да отлети час по-скоро и бързо да се върна. Точно тогава обаче се наложи да заредя с гориво. Докато се занимавах с това, казах неохотно:

– Е, Мануел, та какъв е първият ти въпрос?

И той отговори незабавно. Това беше един много интелигентен въпрос за Библията. След него имаше и още много други. Продължи да задава много смислени въпроси. И през цялото време съвестта ми ме гризеше. Сякаш Бог ми казваше: „Толкова ли си зает с мисиониране, че нямаш време да изнесеш един библейски час на такъв искрен търсач на истината?“.

След като бяха налети 420 литра, човекът, който отговаряше за горивото, ми връчи сметката от 124 долара. Мануел му махна да го отпрати и каза:

– Ела в офиса ми. Аз ще платя тази сметка!

Покорих се на силното внушение от страна на Бога и отложих полета за 23 часа. Мануел и аз прекарахме следващите пет часа в неговия офис, вдълбочени над Свещеното Писание. Докато разисквахме върху въпросите му, забелязах, че той вече беше подчертал в своята Библия повечето от стиховете, които четяхме. Същето ми се изпълваше с радостно вълнение, като виждах как той приема истина след истина. Часове по-късно, когато се качвах в самолета, той ми обяви:

– Ще почитам Бога и ще спазвам библейската събота. Моли се да мога да намеря най-подходящия начин да кажа на шефа.

Докато „натисках газта“ с пълна сила и самолетът се издигаше нависоко в мастиленото, обсипано с диаманти небе, изповядах: „Боже, прости ми, защото едва не изпуснах тази прекрасна възможност да споделя евангелието!“.

В нашия забързан живот Сатана постоянно ни изкушава да изпускате тези златни моменти, но с всяка победа ставаме по-силни да му се противопоставим. Имаме нужда да се молим с молитвата на цар Давид:

*Млъкнете и разберете, че Аз съм Бог;
ще се възвиша между народите,
ще се възвиша над земята (Псалм 46:10).*

Тихите моменти, прекарани с Бога, са толкова специални, че не можем да си позволим да започнем деня без тях. Докато четем Словото Му и се молим, ще чувстваме как Той ни ръководи и ни уверява, че е до нас, за да овладее и да се справи с всичко, което ни дойде до главата през този ден.

С такова доверие и сигурност Дейвид и Беки продължаваха да се молят за пилот във Венецуела. И чакаха.

Неочаквани предизвикателства

Гвианската адвентна мисионска авиационна служба (ГАМАС) бе насърчила Дейвид да направи специално пътуване до Боливия, за да огледа един самолет, който се продаваше и който би могъл да послужи за мисионската работа в страната. Той замина и след като привърши с деловата работа там, посети едно евангелизаторско събрание в град Санта Круз. Почувства се особено благословен от специалната музика, изпълнена от две жени. Едната, която бе сяпа, свиреше много хубаво на китара, акомпанирайки на красивия глас на по-младата.

– Кои са тези жени? – попита Дейвид човека до себе си.

Джени и Хайди употребяват многото си таланти в служене на затворниците в Боливия.

дете при нас колкото е възможно по-скоро.

И двете бяха от висшето общество – в миналото – много богати. Сега обаче нямаша дори топли дрехи, за да се предпазят от студените боливийски

– Две братовчедки – Хайди и Джени – беше отговорът. – Новоповярвали са и работят като доброволки в отдел „Жени, служещи на затворници“.

Като си тръгваше, Дейвид се спря да благодари на сестрите за хубавата музика. След като се представи, двете жени засияха от радост.

– Чухме за вашата работа като доброволец – ми казаха те – и се молихме, и постихме да можете да дой-

южни ветрове. Те ходеха по затворите да раздават дрехи и храна. Подготвяха необходимите юридически документи на една стара пишеща машина и бяха успели да освободят 35 жени, прекарвали в затвора повече от 18 месеца, без да им е предявено обвинение.

През следващите няколко дни Дейвид се срещна с повечето от тридесет и петте бивши затворнички, освободени чрез усилията на Хайди и Джени. Много от тях бяха вече кръстени, а други посещаваха адвентната църква. Със средства от дарените допълнителни фондове Дейвид купи по едно топло яке и по едно одеало на всяка от двете, плюс компютър, за да могат да изготвят по-лесно правните документи. Преди да си тръгне, те всички коленичиха в молитва, молейки Бог да им осигури някакво надеждно превозно средство на четири колела, за да могат минават през калта и ужасните пътища, когато посещават отдалечените домове на затворничките. (По-късно фондове наистина дойдоха, така че Дейвид можа да купи такова превозно средство на Хайди и Джени).

В един от имейлите си до Дейвид в началото на 2002 г. двете жени писаха: „Молим се Бог да се погрижи за нуждите на нашето затворническо женско служене в Санта Круз. Той ни е помогнал да подготвим повече от сто жени за кръщение. С помощта на компютъра подготвихме документите за освобождаване на повече от деветдесет затворнички с непредявено обвинение, които можаха да се върнат по домовете си при своите семейства и деца“.

Няколко дни по-късно, по време на личното му богослужение, Бог внуши на Дейвид да изпрати на Хайди и Джени едно месечно възнаграждение, придружено със следната забележка: „Колко е радостно Бог да ти повери средства,

Дейвид Гейтс заедно с Джени (вляво) и Хайди (вдясно).

така че никой от Божиите работници да не страда от това, че не са задоволени основните му нужди. Планът ми е да направя всичко, което е по моите сили, за да осигуря достатъчно фондове, та доказаните Божии работници да

провеждат успешно делото, което Бог е възложил на раменете им.“

В Боливия децата на затворниците могат да стоят в двора на затвора; да спят на земята до оградата му. В женския затвор между стените му и оградата с бодлива тел живееха най-малко петдесет деца. Хайди и Джени можаха да построят подслон за тях. Започнаха да провеждат и богослужение в затвора всяка събота. Това започна, когато Клаудия, много посветена християнка, получи петгодишна присъда за престъпление, което не беше извършила. Тя реши

Джени и Хайди с мъжката затворническа група, на която служат.

да принесе плод там, където я беше поставил Бог. И започна да провежда съботно училище в двора на затвора, където живееха децата. Започна и да изнася библейски часове на майките. Скоро Джени се присъедини към Клаудия в детската програма. Когато групата нарасна, започнаха да се молят Бог да изпрати

допълнителна помощ.

Точно по това време Дейвид имаше ангажимент да говори в Тенеси. На летището среща стария си приятел Боб Нортън.

– Как си, разкажи ми нещо за себе си и за семейството си – каза Дейвид.

– Ами, съпругата ми и аз мислим да ликвидираме нашия бизнес и да се отдадем на активна мисионерска работа. Съпругата ми е медицинска сестра и венецуелка. А аз в момента се опитвам да получа допълнително обучение за пилот.

Дейвид започна да предусеща идването на още едно „мисионско чудо“. Обърна се към приятеля си:

– Боб, неотдавна купихме четириместен „Чесна Скайхок“ 172 – много хубав самолет, но нямаме пилот. По селата на тази област живеят хиляди индианци, без да имат каквато и да било медицинска помощ. От дълго време се моля да се появи някоя семейна двойка, които да разбират тяхната кул-

тура и да пожелаят да работят като доброволци. Не можем да ти предложим заплата, но можем да уредим място, където ти и семейството ти да живеете. Няма да е като тук, в Северна Америка, но пък ти обещаваме работа и предизвикателства колкото щеш. Заинтересуван ли си?

– Ще говоря с Нийба и ще се молим за Божието наставление. Ще те държа в течение – обеща Боб.

След като обсъдиха всичко и се молиха много, Боб и Нийба продадоха двете си къщи, прекратиха бизнеса си и се освободиха от почти всичките си притежания, за да сграбчат възможността да посветят талантите си на Бога.

През юни 2002 г. кацнаха в Каракас, Венецуела. Боб веднага се натъкна на цял куп трудности при опита му за изваждане на документи за правоспособност в страната. Запознанството му с Венецуела се състоеше в много отлагания, разочарования, пражосани дни и ненужно чакане. Накрая благодарение на съчетанието от молитва, постоянство и чудеса, Боб срещна на летището инструктора по летене, който щеше да проведе изпита, нае един самолет за изпитния полет и отиде да го огледа.

„Гумите са изтъркани, а спирачките съвсем са си отишли – каза той на екзаминатора, – но останалото изглежда добре и поне резервоарът не тече. Не мога никъде да намеря карти, затова ще трябва да се ориентираме по земните обекти накъде да летим. Готов съм да тръгвам.“

Екзаминаторът се качи на седалката до Боб. Полетът премина добре. Боб направи хубаво, меко кацане и екзаминаторът попълни документите. Боб можа да почувства Божието присъствие по време на изпитателния полет. Следващата стъпка беше заверяването на тези документи, за да може да получи свидетелството. Рано на другата сутрин той изчака една дълга опашка само за да му кажат „Елате след три дни“. Накрая, след голяма дискусия, придружена от страна на Боб от мълчалива молитва, чиновниците се

Дейвид купи за работата във Венецуела този самолет – един красив „Чесна Скайхок“. След това трябваше да намери пилот!

съгласиха той да дойде още на следващия ден. На другия ден човекът, който трябваше да подпише документите, беше в службата си, но имаше стачка и никой не работеше. На следващия пък беше петък и Боб знаеше, че ако не му подпишат документите, ще трябва да се мотае в хотела и през уикенда. В петък чака до 6 часа вечерта. Чинovníкът все още отказваше да подпише, макар да знаеше колко дълго Боб е чакал. В понеделник още отрано той пак

Боб и Нийба Нортън посветиха живота си на мисионско служене във Венецуела. Нийба е медицинска сестра, а Боб – пилот.

беше там. Петнадесет минути по-късно вече притежаваше свидетелството за правоуправление на самолет във Венецуела.

Следващото най-важно нещо беше да хване такси до летището, за да се качи на самолета, който тръгваше след два часа и половина. Пристигнаха точно навреме за проверката на гишето. Петдесет и пет минути трая полетът до търговското летище, което се намираше най-близо до

колежа. Само че думата „близо“ в случая беше много относително понятие. За да стигнат от летището до колежа им трябваша още девет часа пътуване с автобус. Най-накрая Боб и Нийба пристигнаха в колежа „Гран Сабана“, където щяха да живеят.

През февруари 2002 г. администрацията на Венецуело-Антилския мисионски съюз покани Дейвид и Беки да дойдат в тяхното поле и да стартират новата медицинска авиационна програма, а също и Дейвид да работи като доброволен директор по комуникациите и заместник-директор на АДРА. Какво да направят? Да напуснат ли Гвиана? След много молитви те тръгнаха от дома си в Кайкан, Гвиана, вярвайки, че Бог ги е призовал да работят във Венецуела – и доверявайки Му се, че Той ще продължи да ръководи посветения екип от доброволци мисионери, който оставят след себе си.

Дейвид и Беки се преместиха в колежа „Гран Сабана“ в Света Елена, Венецуела. Когато пристигнаха, нямаше никакво свободно жилище. Дейвид, Беки и двете им момчета се настаниха в две стаички в дома на възпитателя на момчетата. Когато през юни пристигна и семейство Нортън, възпитателят предложи:

– Можем да освободим една стая в нашия апартамент. В района на

училището няма друго жилище. Боб и Нийба, вие може да се настаните в апартамента заедно с нас, като ще ползваме обща кухня.

Така трите семейства се устройоха на едно място. Боб и Нийба живяха в онази стая в продължение на седем месеца. Синът им Джосая се премести при момчетата на семейство Гейтс.

Една вечер Дейвид бе повикан по телефона от Джени в Боливия.

– Дейвид, помниш ли, че ни помоли да търсим възможности за предавания тук, в Боливия, и да се оглеждаме за някоя станция, която може да се продава?

Гласът ѝ трепереше от вълнение.

– Е, добре, макар Хайди да е сляпа, реши, че ще направи каквото може, за да намери такава станция.

Затова позвъни на телефонния оператор и поиска телефоните на всички телевизионни станции в града. След това телефонира на всяка от тях и попита дали не се продават. Повечето бяха изненадани от въпроса ѝ и отговориха решително: „Не, разбира се!“. Когато позвъни обаче на Канал 13 ѝ бе казано: „Не, но имаме една мрежа за продаване“.

– Мрежа! – възкликна Дейвид.

За мрежа пък въобще не му беше идвало на ум.

– Да – продължи Джени, – Собствениците имат две мрежи. Ще се включат в националната кампания за избиране на президент и затова са решили да продадат едната, за да се сдобият със средства за кампанията.

– Колко струва тази мрежа? – попита Дейвид.

– Само един милион долара.

– Един милион долара! – Дейвид едва не припадна. – Джени, знаеш, че нямаме пари! Даже и да приключим с училищата и авиационните програми, пак ще трябва години, за да съберем толкова много.

– Но Дейвид – възрази Джени, – не си ли проповядвал винаги, че възможностите идват от Господ и че Той гарантира средствата за техния

Дейвид и Беки Гейтс с голямото им семейство в Св. Елена, Венецуела.

Джени и Хайди в двора на затвора, където служат на затворниците.

успех? Представи си само колко милиони хора в Боливия биха могли да чуят евангелието, ако имахме такава мрежа! А може пък Бог да има по-големи планове? Може една мечта да стане реалност!

– Права си, Джени. Видял съм Божиата ръка в действие твърде много пъти, за да се съмнявам в способността и в желанието Му да снабдява нуждите на Своите деца. Нека се молим за това и аз ще се консултирам с управителния съвет

на Госпъл Министриз Интернешънъл на следващото годишно събиране.

За събранието на управителния съвет Дейвид подготви финансов доклад, който показваше как Бог богато е благославял всяка агресивна и експанзивна програма, като през последните три години почти всяка година е удвоявал фондовете. Когато сподели с баща си своя последен проект – един милион долара за телевизионна мрежа, – очакваше негативен отговор. Баща му винаги беше много консервативен при харченето на фондовете. За своя изненада обаче го чу да казва:

– Убеден съм, че завръщането на Исус е близо. Не трябва да отхвърляме никоя възможност само поради липсата на средства.

По-късно управителният съвет препоръча въпроса с покупката на мрежата да се придвижи напред, макар да знаеше много добре, че организацията няма на разположение никакви средства за проекта. Сигурно Светият Дух бе взел нещата в ръцете Си и беше повлиял на съвета да тръгне напред чрез вяра.

Може ли Бог да достави повече от един милион долара? Организацията вярва, че може! Тя вярва в мисионски чудеса!

Глава 5

Само един милион и половина долара!

Няколко седмици по-късно Дейвид и баща му отлетяха за Боливия. Придружаваше ги Боб Нортън, за да придобие по-голям опит в летенето.

Най-напред те се срещнаха с мениджъра на телевизионната мрежа, който обясни:

– Нашата компания, Ред Уно („Мрежа Едно“) реши да продаде нашата мрежа Ред Магика („Магическа мрежа“). Бяхме я предназначили за детски програми. Тя покрива шест от най-големите градове в Боливия. Само за милион и половина долара ще направите една много добра покупка.

В Латинска Америка големите бизнес сделки стават само между личности, които установят приятелски отношения помежду си и които имат еднакъв социален и икономически статус. Мениджърът организира обяд в изискан ресторант. Това щеше да позволи на собствениците на мрежата, както и на евентуалните купувачи, да се опознаят един друг. След обичайния встъпителен разговор заместник-президентът помоли Дейвид, Хайди и Джени да очертаят бъдещата си визия по отношение на мрежата. Изглеждаше доволен от обясненията им, че ще се фокусират върху съхранението и развитието на моралните ценности у зрителите.

Преди да повярват, и двете дами – Хайди и Джени – са били много богати. Израснали са в социалния елит на Боливия и са били известни личности.

В очите на телевизионния изпълнителен директор купувачите бяха съвършените, които можеха да се намерят.

– Ще продължим с преговорите утре сутрин – любезно каза той.

На другата сутрин, осъзнавайки собствената си нищожност и неспособност, коленичиха в кръг в дома на Хайди и Джени. „Изповядваме пълната си зависимост от Теб, Боже, за изхода на тези преговори – помолиха се Дейвид и двете жени. – Просим милост от Небето, за да уговорим покупко-

продажбата на телевизионната мрежа, която ще донесе светлина на милиони в Боливия за Твоя прослава. Очите ни са отправени към Теб!“

По-късно същата сутрин Дейвид, баща му, Джени, техният адвокат и техническият им съветник влязоха в голямата зала за заседания. Мениджърът на медията заведе Дейвид до неговото място и му прошепна на ухото:

– Президентът на компанията има репутацията на много труден за преговори човек. Не се изненадвайте, ако прояви неотстъпчивост.

Той спомена, че Католическата църква също е направила предложение да купи мрежата. Дейвид седна до президента и собственика на мрежата – човек толкова богат, че почти можеше да се счита за собственик на страната.

Когато преговорите започнаха, президентът каза:

– И друга организация иска да купи тази мрежа. Те обаче ни предлагат само един милион долара. А ние искаме един и половина.

– Милион и половина! – възкликна Дейвид, главата му се завъртя. – Беше ми казано, че цената е само един милион!

– Зле сте били информирани – отвърна мениджърът и бързо извади някакви документи, за да докаже твърдението си.

Коленете на Дейвид трепереха, докато се молеше: „Господи, какво да правя?“. Изведнъж в ума му изпъкна библейската история за петте хляба и двете риби. *Щом Бог може да нахрани пет хиляди*, помисли си Дейвид, *ще може да нахрани и двадесет хиляди*. Тогава баща му шепнешком го запита:

– Каква е разликата, Дейвид – един милион или милион и половина? Та ти нямаш и двете. Но Бог има!

Светият Дух убеди Дейвид, че баща му е прав. Не беше ли казал Бог, че златото и среброто са Негови (виж Агей 2:8), както и добитъкът по хилядите хълмове (виж Псалм 50:10)? Не беше ли казал: „Отвори широко устата си и аз ще ги изпълня“ (Псалм 81:10)? Дейвид знаеше, че на Бог Му е приятно, когато представяме пред Него най-висшите изисквания, особено ако те включват напредъка на Неговото дело по целия свят и проповядването на евангелието. Почувства как Божият мир и радост завладяват душата му.

– Ние също искаме мрежата и с готовност ще платим милион и половината долара, които искате – заяви Дейвид.

– Ще платите? – възкликна собственикът.

Изглеждаше изненадан, че Дейвид не се пазари за цената.

Но Дейвид не беше свършил.

– Ако купим мрежата, ще имаме нужда и от място за работа. Затова, любезно молим да включите в собствеността и имота, който току-що купихте от

другата страна на улицата, в който има офиси и складове. Ние можем да ги превърнем в студио. И второ – молим за телевизионно време в по-голямата ви мрежа. Бихме искали четири пъти по тридесет секунди в най-гледаното време.

Сега беше ред на собственика да се изненада.

– Но ние току-що купихме този имот, за да разширим собствената си станция – заяви той.

– Аз приех цената, която искахте – отвърна Дейвид твърдо. – Сега ви моля да премете моите искания.

Собственикът се обърна към седящия до него и му пошушна:

– Този „гринго“ сигурно е много опитен и упорит в преговорите.

След известно разискване собственикът заяви:

– Ще ви продадем мрежата. Окончателната продажна цена от милион и половина долара ще включва разрешителните и съоръженията за шест телевизионни станции, една година безплатно използване на нашите телевизионни кули и станции за предавателите, онзи хубав имот струващ триста хиляди долара и четири блока всеки ден в най-гледаното време в продължение на 24 месеца, струващо седемстотин и тридесет хиляди долара.

Може ли да съществува някакво съмнение, че Бог е ръководил тези преговори?

Формалната церемония по подписването на договора се състоя на 31 януари 2002 г. в разкошното имение от 16 акра на собственика. Церемонията беше заснета на филм от новия екип на мрежата, след което се състоя двучасов банкет. По време на банкета, собственикът, който кандидатстваше за обществен пост в Боливия, продължи да задава въпроси за Библията. Пописка и съвет как най-добре да проведе кампанията си и да състави правителство, което да има Божието одобрение. Със сигурност Бог беше уредил тази възможност, за да сподели Своята истина „на четири очи“ с този човек.

Оставаше обаче големият въпрос – как Госпъл Министриз Интернешънъл ще плати мрежата? Дейвид и членовете на Изпълнителния комитет се хванаха сериозно за Божиите обещания в Библията и в Духа на пророчеството. Вярваха, че Бог може много повече, отколкото човек е способен да си пред-

Портата на имота и офисите на АДВенир в Боливия.

Формалното подписване на договора за продажба на мрежата на Госпъл Министриз Интернешънъл, състояло се на 31.01.2002 г. след поредица от преговори.

стави, и е в състояние да осигури средства за Своето дело, ако Неговите деца вървят напред в послушание, когато Той отваря вратите. Убедени, че земята преживява последните мигове от човешката история, те бяха убедени също, че няма проект, колкото и да струва той, който Бог да не финансира, ако бъде осъществен по Неговия начин и по Негова заповед. Успехът на Божието дело не може да бъде осуетен, освен чрез нашето собствено съзнателно непослушание и себелюбие.

Довериха се напълно на Божието обещание „Когато Бог дава да бъде извършено едно дело, нека човеците да не се спират, за да питат разумна ли е заповедта или да се чудят за вероятните резултати от усилията им да се покорят. Запасите в ръцете им може да изглеждат много по-малки от нуждите, които трябва

да бъдат запълнени. Но в ръцете на Господ те ще се окажат повече от достатъчни“ (Елън Уайт. *Пророци и царе*).

Съгласението по отношение начина на плащане беше – едно незабавно капаро от 100 000 долара, като остатъкът от 1.4 милиона трябваше да бъде изплатен в срок от два месеца. Бащата на Дейвид уреди банков заем от 100 000 долара, като за гаранция заложи семейната ферма. За допълнителна сигурност заложи и мисионския самолет – един *Команч близнак*.

Когато краят на двумесечния срок на плащането наближи, Божият глас ясно говори на членовете на Управителния съвет с думите от *Служители на евангелието*: „Вървете напред. Нека послушаме заповедта, даже и погледът ни да не може да проникне в мрака. Пречките, които спират нашия вървеш напред, никога няма да изчезнат пред колебаещия се и съмняващ се дух. Тези, които отлагат послушанието, докато всяка несигурност изчезне и не остане никакъв риск от неуспех или поражение, никога няма да послушат. Вярата гледа отвъд трудностите и се държи за невидимото, за Всемогъщия. Затова не може да претърпи поражение“.

След това дойде телефонно повикване от Чип Дос от Еджмънт Видео.

– Дейвид, Зная, че ще летиш на юг за Боливия. Какво става с твоето

телевизионно студио? Искаш ли оборудване за него?

– Точно това е една голяма моя грижа, – призна Дейвид. – Наистина не бих искал да летя до Боливия, без да натоваря самолета с някаква апаратура. Но още не съм получил никакви фондове за закупуването на нещо значително.

– Не се безпокой. Имаме достатъчно професионално оборудване тук, в Еджмърт Видео, за да те снабдим с основните неща за едно студио. Ела в Арканзас и така ще ти натоварим самолета, че ще падне – насърчи го Чип.

Седмица по-късно сърцето на Дейвид ликуваше когато Хауърд, Чип и Джим Дос препълниха самолета със студио екипировка. Тяхното желание да дадат толкова много неща безплатно бе доказателство, че Бог ще осигури и всички бъдещи нужди. Дейвид беше убеден повече от всякога, че Бог никога няма да го подведе, докато той продължава да Му се доверява.

За втори път през 2002 г. боядисаният на сини и бели ивици *Близнак Команч* се издигна от небето на Илиноис за 32-часов полет към Боливия, през Маями, Пуерто Рико, Венецуела и Бразилия. До момента телевизионната мрежа имаше 100 000 долара дългове и 10 000 долара в банкова сметка. Но по-важното беше, че Дейвид имаше чек, подписан от великия Гарант: „Каквото и да поискате в Мое име, ще го направя, за да се прослави Отец“ (Йоан 14:13).

След две вечери Беки и момчетата трябваше да наблюдават как Дейвид прелита над техния дом в Южна Венецуела на път за Бразилия, на юг. Програмата не му позволяваше да спре и за една нощ. Неговата мила съпруга обаче го насърчи по радиото, докато той прелиташе над главата ѝ.

– Зная, че летиш за Боливия, без да имаш пари да приключиш с плащането на мрежата – каза тя. – Но тази сутрин по време на утринното си посвещение прочетох Исая 55 гл. и Бог ме насърчи. Вярвам, че това е Неговото обещание за теб. Искаш ли да го прочетеш още сега?“

Дейвид извади Библията си и прочете:

О, вие, които сте жадни,

елате при водите;

и вие, които нямате пари,

елате, купете и яжте!

Да! Елате, купете вино и мляко

без пари и без плащане...

...Аз ще склуча с вас вечен завет

според верността и милостта, обещани на Давид.

Ето, дадох го за свидетел на езическите народи...

Словото Ми

... няма да се върне при Мен празно,

но ще изпълни волята Ми

и ще благоуспее в това, за което го изпращам! (Исаия 55:1, 3, 4, 11).

Божиите обещания ободриха сърцето му, както преди това същия ден бяха насърчили и Беки.

През цялото пътуване Дейвид поддържаше постоянна връзка с баща си по радиото. Минути след като пресече границата на Боливия, получи развълнувано повикване от баща си, че чек от 100 000 долара е пуснат в пощенската кутия на Госпъл Министриз Интернешънъл. Фондовете дошли от осигуровката изплатена след случайната смърт на съпругата на дарителя. Очите на Дейвид се напълниха със сълзи когато осъзна, че жертвата сякаш е обща черта на верния Божи народ.

В петък следобед Дейвид пристигна в Санта Круз, бързо разтовари самолета и се отправи към дома на Хайди и Джени за богослужение и вечеря. Прекара съботата, помагайки за евангелизацията, която в момента се провеждаше от Женската затворническа служба. В неделя следобед Джени го заведе в офисите и студиото на мрежата. Тя и други посветени работнички седмици наред бяха чистили и оправяли студиото и терена около него. Сега имотът беше засаден с трева и беше станал много красив. Поглеждайки мазолите и мехурите по ръцете си, тя каза просто:

– Божията мрежа трябва да отразява Неговия характер.

Когато времето на срещата с продавачите на мрежата наближи, Дейвид имаше една главна грижа. Затова направи това, което винаги бе правил в подобни ситуации: помоли се. „Господи, даже и да осигуриш фондовете, изглежда ще е невъзможно да започнем да предаваме в ефир по-рано от месец. Ако не получим още днес собствеността на всичките шест станции, няма да можем да започнем предаванията. Не искаме да правим нещо, което Ти не одобряваш. Моля те, Исусе, помогни ни да разрешим този проблем!“

Когато пристигнаха в управлението на мрежата, Дейвид и Джени откриха, че продавачите бяха все така приятелски настроени, но малко неспокойни. Те признаха, че са смутени, понеже не успели да приключат всички законови процедури по прехвърлянето на собствеността. Извиниха се и попитаха:

„Ще ни дадете ли още две или три седмици, за да привършим с изготвянето на документите? Решихме също да платим и дванадесетте хиляди долара такса по прехвърлянето.“

Възхитен и благодарен, Дейвид радостно прие предложението им и произнесе една мълчалива молитва към Небесния Водач – не само защото

даде повече време да се оформи скелетът на студиото, но и задето им спести пари.

Групата продължаваше да се подготвя за времето, когато щяха да започнат да излъчват в ефир. Бог внуши на посветени хора както в Боливия, така и извън страната, да постъпят като доброволци на служба в мрежата. Други пък сами предложиха помощ. Испанските координатори в Северна Америка предоставиха на разположение или дариха видеоматериали на испански. Медийните центрове в Интерамериканската дивизия обещаха постоянен приток на видеоматериали на испански. В Колумбия Съюзът подписа съглашение да действа като източник на испански програми за пълно време на излъчване.

Междувременно Госпъл Министриз Интернешънъл официално регистрира мрежата в Боливия като РедАДВенир (*Мрежата „Той uge“*). На английски тя беше наречена АДВенир Спениш Телевижън Нетуърк.

С приближаването на края на април Дейвид и Беки чувстваха Божието присъствие. Мир и радост ги изпълваха, докато още веднъж се уповаха и приложиха за себе си вестта в *Патриарси и пророци*: „Когато Господ дава да се извърши едно дело, нека хората не спират, за да питат за разумността на заповедта или за вероятния резултат от тяхното усилие за послушание. Запасът в ръцете им може да изглежда недостатъчен, за да задоволи нуждата; но в ръцете на Господ той ще се окаже повече от достатъчен“.

Когато пристигна отново в Санта Круз, Дейвид откри, че църковните членове в цяла Боливия се събират по църкви или домове, за да молят Бог да се намеси в осъществяването на тази удивителна възможност за споделяне на евангелието. Из цялата страна се възнасяха към небето хвалебни песни, благодарствени молитви и библейски обещания. Това даде на Дейвид много кураж и радост.

На 29 април, понеделник, местният пастор Парада, Джени и Дейвид отидоха още веднъж в офисите на продавачите. За нещастие адвокатът на АДВенир не беше в състояние да дойде. Всички разрешения, права за собственост, корпоративни документи и такси бяха уредени. Но поради отсъствието на адвоката продавачите се съгласиха да отложат церемонията до вторник, когато адвокатите и на двете страни щяха да присъстват. Преди да си тръгнат, Дейвид връчи персонални копия от *Копнежът на вековете* и по една вегетарианска готварска книга на всеки от екипа на продавачите.

Във вторник, когато чакаха всички да се съберат в заседателната зала на управителния съвет, един от хората, получили екземпляр от *Копнежът на вековете*, приятелски се здрависа с Дейвид.

– Много ви благодаря за хубавата книга! – каза той с благодарност. – Съпругата ми и аз прочетохме вчера една глава от нея. Никога не сме чели

нещо по-хубаво за живота на Исус. Съпругата ми чак се просълзи.

Когато всички седнаха в залата, продавачът, който се кандидатираше за заместник-президент на страната обяви, че понастоящем той води в класацията. Явно народът харесваше неговата политика на честност и борба с корупцията. Той беше съгласен, че само Бог може да даде мъдрост във воденето на предизборната кампания и да я направлява в правилната посока. Предложи всички да коленичат около голямата маса, докато Дейвид се помоли за Божието ръководство по време на изборите.

По време на срещата Дейвид постоянно се молеше мълчаливо, изисквайки от Бога Неговите обещания и благословения. Три пъти излезе от стаята, за да коленичи в банята пред своя Създател. Преди това през деня, а и по време на срещата той постоянно се опитваше да влезе във връзка с баща си, но напразно. Когато процесът по прехвърлянето приключи – с изключение на последното плащане – продавачът предложи:

– Продължавайте да телефонирате на баща си, можем да извършим необходимото и утре.

Вечерта Дейвид най-после влезе във връзка с баща си, но никакви пари не бяха постъпили за покупката на мрежата.

– Продължавай напред с доверие – посъветва го баща му. – Бог ще ти разкрие какво да кажеш.

Събуждайки се посреднощ, Дейвид се бори с Бога в продължение на часове. От време на време му минаваше през ум да признае поражението си и да отмени сделката. Но в такива моменти Божият мир напускаше сърцето му. Започна да се съмнява дали Бог наистина е в състояние да направи тази покупка реалност. След това в ума му изплуваха думи, които бе прочел: „Работниците за Христос никога не трябва да мислят, а колко по-малко да говорят, за неуспех на работата си“ (Елн Уайт. *Християнско служене*). Веднага му дойде мисълта: „Свикай продавачите. Кажи им, че нямаш пари. Тяхната растяща вяра в Бога ще ги направи да разберат“. Заедно с тази мисъл го завладя чуден мир.

На сутринта Дейвид и Джени се срещнаха само със заместник-президента и касиера на компанията. Джени посочи поставеното в рамка обещание от Исус Навин 1:9, което собственикът неотдавна бе поставил на стената в стаята на борда: „Бъди силен и смел. Да не се страхуваш, нито да се уплашиш, защото Господ твоят Бог е с теб, където да отидеш“.

Администраторите изслушаха обяснението на Дейвид и попитаха:

– Колко време ви трябва?

Дейвид отговори:

– Зависи от вас. Аз не мога да определя кога ще имате нужда от парите.

С потъмнели лица те отговориха:

– Един месец? Искаме да работим с вас, защото знаем, че Бог ще ви помогне. Неотдавна ни бяха предложени 2.5 милиона за мрежата от друга политическа сила, ние споделяме вашата визия. Вярваме, че това ще бъде Божия телевизионна станция.

– Да – съгласи се Дейвид, – този проект на испанска телевизионна мрежа не е за пари; той е за скъпоценни души, които ще бъдат докоснати и доведени до познание на Бога и Неговото скоро идещо царство. Бог ще приключи делото Си, което вече е започнал, в сърцата на Своите доверяващи Му се и послушни деца.

Целият следващ месец пристигаше цял поток от имейли от членовете на Божия народ, които се молеха по целия свят. Тези вести идваха от Англия, Франция, Германия, Норвегия, Румъния, Испания, Австрия и Словакия. Не само отделни личности, но и цели църкви се събираха да се молят. Една група даже се събираше три пъти дневно!

През това време близък приятел на Дейвид му се обади, за да изрази интереса си.

– Вярвам, че сега е времето за поставим всичко на олтара – каза той на Дейвид. – Не само да посветим самите себе си, но да поставим на риск и ресурсите си в Божието дело, докато все още ги управляваме. Дейвид, ние сме на твоя страна! Молим се това начинание на Божието дело да успее. Някои влиятелни хора не вярват, че ресурсите, предназначени за служене, трябва да се рискуват, както ти направи с проекта в Боливия. Те оспорват постъпката ти – считат, че не е мъдро да залагаш самолета-близък като гаранция за изплащането на мрежата.

– Да, зная – отговори Дейвид, – но вярвам, че Божието дело никога няма да бъде завършено, ако използваме само нерискови средства. Както знаеш, само няколко седмици след като подписах документите, Бог възнагради вярата ни, като ни осигури достатъчно фондове чрез един-единствен дарител, за да изплатим напълно заема от 100 000 долара в брой. Мисионският самолет вече е във всякакъв риск. Вярвам, че всички ресурси, които Бог е поставил в ръцете на своя народ, трябва да бъдат употребени СЕГА за напредъка на Божието дело по света – продължи Дейвид. – Имам намерение да употребя влиянието си в писане и проповядване, за да убедя Божия народ, че е дошло време да спрем да се надбягваме с пешеходците и да започнем да се състезаваме с конете (виж Еремия 12:5).

Приятелят на Дейвид го насърчи, като посочи, че Бог в днешно време дава особена гласност на този вид служение. През март 2002 г. в съботноучилищния урок бе описана историята как ангел избавя Дейвид от нападени-

ето на банда. През май същата година Пасифик Прес издаде книгата на Дейвид *Пилотът* с нейните вълнуващи разкази за мисионски чудеса в Гвиана. Списанието *Агвентист Ривю* помести на първа страница чудесата на вярата, станали с Хайди и Джени, в статия, озаглавена „Белязани за смърт“.

– Истинският въпрос не е за пари – заключи приятелят му, – а дали сме годни да схванем и да съдействаме на Божиите планове.

Стотици хора произнасят посреднически молитви за тази мрежа на испански и благодаря на Бога за това – каза Дейвид с убеждение. – Всички ангели са готови да ни сътрудничат. Наистина вярвам, че всички небесни източници са наши, когато се опитваме да достигнем изгубени души.

Но щеше ли Бог да извърши мисионско чудо, за да финансира мрежата? Участващите в проекта вярваха. Междувременно обаче трябваше да правят същото, което Исус каза на учениците Си – „Бдете и чакайте“.

Глава 6

Борба с Бога

В събота сутринта на 2 юни 2002 г., докато се молеше по време на сутрешното си посвещение, Дейвид получи много силно убеждение, че трябва да отиде веднага в Боливия. Сподели това със съпругата си, която изповяда, че имала същото силно убеждение. Още същия ден Дейвид говори с майка си, която каза: „Чувствам, че трябва веднага да заминеш за Боливия и да решиш въпроса с плащанията“.

И така, той отлетя със своя близък самолет за Маями, оттам хвана търговски полет за Боливия и пристигна във вторник на 4 юни. Определи среща с продавачите на другата сутрин в 11 часа. Три специални молитвени събрания на благодарност с персонала на мрежата му даде мира и уверението, че Бог ще го настави какво да направи.

На другата сутрин се събуди рано, за да прекара един час в молитва. Борейки се като Яков с Бога, Дейвид дръзновено поиска отговор от Неговото Слово. Диалогът с Небесния Баща изглеждаше като истински разговор, като Бог му говореше чрез библейски текстове.

Дейвид: „Мили *Татко*, преди месеци имахме впечатлението, че Ти ни наставляваш да купим тази мрежа от телевизионни станции за милион и половина долара. Дали направихме това, което е право в очите Ти?“

Бог: „*Дайте им нещо да ядат*“ (Матей 14:16) „*Когато вървяхте напред в покупката на мрежа, вие действахте от послушание към Мен*“.

Дейвид: „Но, Господи, ако сме вървели напред от послушание към Теб, защо досега не сме намерили средства да платим мрежата?“

Бог: „*Ако Ме обичате, пазете заповедите Ми*“ (Йоан 14:15) „*Не е ваша работа да питате защо и как, а само да се покорявате*“.

Дейвид: „Добре, Господи, разбирам. Но днес ще се изправа пред продавачите. Давал Си ни възможности да „храним“ милиони и да свидетелстваме

за Твоето богатство. Но какво да кажа на продавачите? Трябва да зная от Теб точно какво искаш да направя.“

Бог: *„Не се безпокойте за нищо, но за всяко нещо с молитва и молба изказвайте исканията си на Бога с благодарение; и Божият мир, който никой ум не може да схване, ще съхрани сърцата и мислите ви в Христа Исуса“* (Филипяни 4:6, 7).

Дейвид: „Мисля, че разбирам. Казваш: „Спри да се безпокоиш!“. Но да се изплатят ли 1.4 милиона долара, или да се анулира сделката? Трябва да го чуя от Теб ясно още веднъж.“

Бог: *„Колко по-ясно искаш да бъде? Просто послушай и възложи безпокойството на Мен. Спомни си Йоан 14:27: „Мир ви оставям. Моя мир ви давам. Да не се смущава сърцето ви, нито за се плаши!“*

Дейвид: „Разбрах, Господи. Не трябва да се безпокоя, независимо от големината на проблема или предизвикателството. Трябва да съм зависим единствено от Теб. Трябва да приема дара на Твоя мир и напълно да разчитам на Твоята сила за разрешаването на проблема, даже и за 1.4 милиона долара. Сега идва въпросът, от чийто отговор се нуждая. Колко трябва да предложи в брой? Други сто хиляди ли, които мога да взема в заем, както направих преди? Моля Те, Господи, нуждая се от ЯСЕН отговор – КОЛКО?

Бог: *„Моят Бог ще снабди всяка ваша нужда [на испански: „целият остатък /разлика, баланс по сметка/ на вашите нужди] според Своето богатство в слава в Христа Исуса“* (Филипяни 4:19).

Дейвид: „Чакай за малко, Господи! Колко точно каза?“

Бог: *„Остатъкът по баланса на твоята сметка“.*

Дейвид: „Не мога да повярвам това, Господи. Нима точно това искаш да кажеш? Или може би имаш предвид минимума от моите нужди?“

Бог: *„Имам предвид точно това, което казах – остатъкът по баланса на твоите нужди, на твоята сметка.“*

Дейвид: „Но това означава, че трябва да им предложи цялата сума от 1.4 милиона долара тази сутрин! Казваш, че ще изплатиш чек за 1.4 милиона долара?

Бог: *„Нека ви бъде според вярата ви“* (Матей 9:29). *Моего обещание към теб е, че аз ще изплатя чека за цялата сума, ако го напишеш. Ще действам според вярата ти“*

Дейвид: „Вестта Ти е много ясна. Хваля и почитам Твоето име. Благодаря Ти, задето ми позволи да имам голямата привилегия да бъда употребен от Теб за да покажеш на света колко Си велик и колко много губим, като се опитваме да финансираме всичко по нормалните човешки методи. В съвършен мир ще Те послушам и няма да се безпокоя. Благодаря Ти, скъ-

поценни Боже!

Бог: „Благодаря ти, синко Мой, че се довери и тръгна напред с вяра и Ми достави такава голяма радост. Аз ти внуших от началото, че този въпрос няма да се разреши чрез нормалните човешки средства. Аз сам ще го разреша, „за да знаят всички народи по света, че Господнята ръка е мощна и за да се боите винаги от Господа, вашия Бог“ (Исус Навин 4:24).

След специална молитва и хваление с телевизионния екип трима души отидоха с Дейвид на срещата. Видяха, че продавачите изглеждат малко при-теснени и неспокойни.

Дейвид започна с думите:

– Преди всичко, трябва да ви известя, че доход готов да платя целия остатък по сметката от 1.4 милиона.

Усмивки се появиха по лицата им. Те се наклониха напред на столовете си, за да слушат по-внимателно.

Дейвид продължи:

– За мен това е много свещен момент. Може ли да споделя с вас някои духовни детайли?

Кимнаха утвърдително.

– Това е проект на вяра – продължи той. – Бог никога не ме е подвеждал – няма да го направи и сега. Не дойдох в Боливия да ви дам чек за пълната сума. Но това се промени тази сутрин поради Божието водителство. Може ли да споделя с вас как Бог ме води тази сутрин?

– Да, разбира се – ентузиазирано се съгласи заместник-президентът. – Признаваме, че Бог ни благославя в нашата политическа кампания, откак започнахме партньорството си с вас. Моля, разкажете ни какво е направил Бог за вас тази сутрин.

Когато Дейвид ги преведе през целия си разговор с Бога, помоли Джени да прочете всеки стих от Библията. Те слушаха с изключително внимание, като видимо бяха съгласни с всяка точка. Той продължи:

– Сега знаете защо съм написал този чек. В този момент аз нямам фондове, с които да го покрия. Моят подпис не е достатъчно силен, за да го осребри. Но тъй като Бог е Гарант на чека, аз написах Филипаяни 4:19 до моя подпис, за да покажа Кой всъщност плаща чека. Когато този чек бъде изплатен от банката, вие ще бъдете Божии свидетели и ще бъдете държани отговорни да споделяте това, което сте видели Той да прави. Съгласни ли сте“

С усмивки по лицата те казаха:

– Знаем, че си Божи човек. Когато ти говориш, Бог слуша. Ще приемем Божията гаранция за плащането и ще ти издадем фактура срещу сумата. Намерението ни е да те подкрепяме и да работим с теб по всякакъв начин.

Чекът за 1,4 милиона долара. Собствениците на мрежата казаха: „Знаем, че Бог стои зад този проект“.

Дейвид почувства мир в душата си, защото знаеше, че на Бог е угодно, когато Неговите люде „представят пред Него най-високи изисквания, за да прославят името Му. Те може да очакват велики неща, ако имат вяра в обещанията Му“ (Елън Уайт. *Копнежът на вековете*).

Не се безпокой. Знаем, че Бог ще стои зад този чек.

Вътрешно Дейвид се удивляваше на вярата на тези двама католици. Сякаш чуваше Исус да казва: „И в Израил не съм намерил такава вяра“ (Матей 8:10)

И петимата в стаята коленичиха заедно и посветиха себе си и чека на Бога. След подписването на официалната фактура и снимките, продавачите запитаха:

„Кога можем да депозираме този чек?“

– По всяко време. Още сега, ако искате – отговори Дейвид. – Божият подпис е винаги достатъчен.

Всички се засмяха, защото вярваха, че Бог е достатъчен.

Какво стана с чека?

Раждането на Ред АДВенир – Адвентната испанска телевизионна мрежа – породил голям ентузиазъм у испанското членство по целия свят. Божият Дух подбудил доброволци – специалисти професионалисти от осем страни, – които да подпомогнат проекта. Работниците превърнали по-голямото здание в студио, а по-малката сграда се използвала за офиси. Първоначалната телевизионна продукция наблягала на изучаването на Библията и на детските програми.

В Южна Америка два други църковни медийни центъра подписали споразумение да насочат програмите си, предназначени за университетската младеж, както и медицинските и възпитателните си теми, към АДВенир. В Северна Америка Три Ейнджълс Бродкастинг Нетуърк предложил на АДВенир достъп до всяка от програмните материали на 3 Ей Би Ен. Своята подкрепа предложил и други два медийни центъра, а втора телевизионна станция изразила интерес да препредава сигнала на АДВенир.

Първите предавания на АДВенир наблягали на детски програми и изучаване на Библията.

Като се насъбраха фондове, приоритетна задача стана предаването чрез сателитна връзка, за да се покрият както Америка, така и Испания, което пък направи цената още по-атрактивна. Бог викаше на народа Си да побърза. Персоналът на АДВенир чувстваше, че е време да спринтира до финалната линия. Моментът беше или сега, или никога!

В щатите Дейвид се среща със своя банков мениджър. Обясни ситуацията и снабди банката с фотокопии на чека. След като и двамата се помолиха заедно на колене, мениджърът попита Дейвид:

– Ами ако чекът пристигне, а нямаме достатъчно фондове да го покроем?

– Няма проблем – отвърна Дейвид. – Третирайте го като всеки друг чек. Ако има фондове, изплатете го. Ако няма, отхвърлете го. Моята отговорност като войник в Божията армия е да се покорявам. Последниците от това, какво се случва, са във властта на Командващия, Който ръководи операцията.

На 12 юни, точно когато пресичаше Уайоминг на път за щата Вашингтон, където имаше ангажимент в провеждащото се там лагерно събрание, мобилният телефон на Дейвид иззвъня. Чу гласа на банкера:

– Дейвид, банката в Маями току-що ни телефонира, че там е пристигнал чек за 1.4 милиона долара. Телефонират предварително да питат дали имаме достатъчно средства да покроем чека. Казахме им, че нямаме. Сега чекът е на път да пристигне при нас. Ще го получим утре.

Страх сви стомаха на Дейвид. Врагът му шушнеше в ухото: „Виж какво направи. Вкара в беля и себе си, и Бога. Целият проект ще завърши с банкрут – с пълно поражение“.

Докато караше, Дейвид, съпругата му и двете момчета се помолиха: „Господи, уплашени сме. Отказваме да приемем, че ще допуснеш поражение сега. Независимо от това какво се случва, даже и да не го разбираме, не можем да допуснем неуспех на Твоите обещания. Благодарим Ти за възможността да Ти се доверим, даже и когато поражението изглежда неизбежно“.

Тогава Беки каза:

– Помните ли какво каза Мойсей на израилтяните когато стояха безпомощни пред Червеното море, обградени от планини, когато фараоновата армия бързо ги приближаваше? Той каза: „Не се страхувайте. Стойте спокойно и гледайте спасението от Господа“ (Изход 14:13). В коментара си за опитността при Червено море, Елън Уайт пише: „Често животът на християнина е обкръжен от опасности и дългът изглежда труден за изпълнение. Въображението рисува неизбежна гибел отпред и смърт отзад. Но Божият глас ясно казва: „Върви напред!“ Трябва да послушаме тази заповед даже и погледът ни да не прониква отвъд мрака и да усещаме студените води около нозете си. Пречките никога няма да изчезнат пред колебливия и съмняващ се дух. Който отлагат послушанието, докато всяка сянка на несигурност изчезне и не остане никакъв риск от неуспех или поражение, изобщо никога няма да послушат (...) Вярата съветва да се върви напред, като се надява на всичко, като вярва на всичко“ (*Патриарси и пророци*).

На другия ден, 13 юни, когато пътуваха през щата Вашингтон, телефонът

отново извън. Банкерът каза на Дейвид:

– Чекът пристигна късно снощи. Трябва да му отговорим днес. Фондовете все още ги няма. Какво предлагаш?

– Задръжте чека, докато можете днес – поиска Дейвид.– Ще телефонирам в Боливия да известя на продавачите какво става.

Истинска борба бушуваше в душата на Дейвид. Сатана нашепваше в сърцето му мисълта: „Трябва да те е страх. Ти действаше сам и без ръководство. Опозори Бога и сега ще жънеш последиците!“

Беки отново отвори скъпоценната Библия. Най-напред прочете обещанието, което бе прочела и предишния ден и добави:

– Слушай, Дейвид, Бог ти казва: „Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладение“ (2 Тим. 1:7); „Мир ви оставям. Моя мир ви давам (...) Да не се смушава сърцето ви, нито да се бои“ (Йоан 14:27).

В ума на Дейвид изплува мисълта: „Не се страхувай! Не се страхувай! НЕ СЕ СТРАХУВАЙ!“

В каквато и насока да поемеше мисълта му, все чуваше тези думи. Борбата стана още по-интензивна, когато осъзна избора: страх или Божието обещание за мир. Беше ли Бог в състояние да извърши чудото? Дейвид и семейството му избраха да вярват в Божието Слово и да приемат обещанието Му. Започнаха да пеят, докато пътуваха, и радостта от победата кънтеше в песните им.

След няколко минути Беки пушна радиото, търсейки някоя християнска станция. През високоговорителя дойде гласът на проповедник, който обясняваше как Бог има океан, пълен с благословения, които ни очакват. А ние толкова пъти гребем от тях само с малка чашка. Сълзи изпълниха очите ѝ.

„О, скъпоценни Татко – прошепна тя, – не вярвам, че това е случайно! Благодаря Ти за насърчението. Прости ни, задето толкова пъти пълним само една малка чашка. Днес избираме да почерпим 1.4 милиона долара и Те молим това да има за резултат почит и прослава на името Ти!“

Дейвид и Беки усетиха допълнително потвърждение, когато в края на програмата разбраха, че радиопредаването, което са слушали, е било *Гласът на пророчеството* и че проповедникът е бил Лони Мелашенко.

Когато Дейвид телефонира на Джени в Боливия да я информира за ситуацията с чека, тя отговори насърчително:

– Да, знаем от вчера. Банката в Маями телефонира на продавачите, за да се посъветва с тях за недостатъчните средства. Те наредиха на bankerите да не връщат чека в Боливия, а да го задръжат в Маями. Увериха банката, че чекът е валиден и изразиха увереност, че скоро ще има достатъчно фондове в наличност за погасяването му.

След телефонния разговор Дейвид се обърна към Беки и каза:

– Стигнах до убеждението, че когато Бог иска да получи един имот, собственикът му всъщност не може да направи с него нищо. Божиите обещания са равни на плащане в брой и трябва да действаме според Божието Слово. Бог ни призовава да отделим себе си напълно от „нещата“ и да зависим от Него за всичките си нужди. Трябва да желаем да поемаме риск.

След шестте седмици на интензивни ангажименти в лагерните събрания от Вашингтон до Мейн, Дейвид и семейството му се отправиха към фермата в Илиноис да натоварят самолета с медицински материали и с техника за телевизионното студио, както и с авиационни и училищни запаси. Дейвид изпитваше страх от дългия самотен полет до Южна Америка, който трябваше да предприеме сам, оставяйки съпругата си и момчетата. Но изпитваше дълбока радост от съобщенията, че Бог продължава да ускорява развитието на делото в Гвиана, Венецуела, Колумбия и Боливия.

В Боливия Дейвид се среща с продавачите още веднъж. Без да има разрешение на въпроса, но въоръжен с Божия мир, той влезе в стаята за заседания. Продавачите ясно заявиха, че се нуждаят от парите, за да изчислят собствеността на имота и да платят други свои дългове. Дейвид отново им предложи, ако искат да продадат имота на друг купувач.

– Не! – прекъсна го един от собствениците. – Не бихме желали да продадем мрежата на никой друг. Мрежата принадлежи на вас! Всъщност нашите инженери поискаха от нас да поемете управлението и всичките ѝ функции час по-скоро. Вярваме, че чекът в Маями ще бъде изплатен. Но също така ви молим и да ни помогнете в нашите спешни финансови нужди. Бихте ли поели управлението и всички функции на мрежата в близко бъдеще?

Удивен от скромното държание на тези богати хора, които не бяха свикнали да молят, Дейвид запита:

– Септември ще бъде ли подходящ месец мрежата да влезе в действие?

Те кимнаха утвърдително.

– *По отношение на финансите – продължи Дейвид – ние имаме на разположение единствено молитвата. Бог има Свои посветени деца с достатъчно ресурси. Молим се да ги „потупа по рамото“. Ако не – Той все още владее цялото злато и сребро на света и има хиляди начини да задоволи нашите нужди. Бихте ли се помолили заедно с мен сега?*

– Ще се помолите ли вие вместо нас? – поискаха те. – Всъщност ние не знаем как да се помолим.

Коленичиха. Дейвид се помоли:

– Милостиви Боже, изповядваме нашето недостойнство. Молим Те да

изявиш силата Си, че можеш да задоволиш нашите належащи финансови нужди. Дай ни мир и отнеми нашите безпокойства.

Когато се изправяха от молитвата, лицата на собствениците бяха усмихнати и те изглеждаха ненапрегнати и отпузнати.

Когато отиде в студиото, Дейвид направи мислено списък на нуждите, които трябваше да се посрещнат, за да може да се спази срокът за пускане на мрежата в действие през септември. Първо, трябва да се инсталира нова дигитална система. Второ, трябва да се обучи персонал. И трето, да се завърши голямото студио.

Малко по-късно на вратата се почука. Марк, млад около тридесетгодишен инженер, специалист по телевизионните предавания, се усмихна.

– Собствениците на мрежата в съседство ме помолиха да дойда и видя дали имате нужда от специалист по техническите въпроси.

– Влезте, моля! Нека направим една обиколка, за да разгледаме оборудването и ще обсъдим какво трябва да се направи, за да се спази срокът през септември.

Докато ходеха и говореха, Марк направи списък на нуждите и постави срокове за всяка от тях. След това каза:

– Едно напълно дигитално студио – това е нещо, което никога от нашите телевизионно-предавателни мрежи тук в Боливия още не е постигнал. Вие имате много добро оборудване и това е чудесна възможност да започнете в правилната посока още от самото начало. Персоналът ви се нуждае от обучение за работа с новото оборудване. Мога ли да използвам телефона ви?

Само с две телефонни обаждания той се свърза с двама специалисти техници, които да обучат новия персонал на негови разноски. С още едно телефонно обаждане се свърза със свой приятел италианец и пошушна на Дейвид:

– Той е бил дизайнер на всички големи студия в Боливия. Най-добрият е в страната и ще бъде дизайнер и на вашето студио.

Главната контролна стая на мрежата АД-Венир. Бог изля благословенията Си по чуден начин, осигурявайки апаратурата и обучението на работниците, за да направи възможно функционирането на мрежата.

Само след няколко дни из цялата сграда вече пъплека работници, изливаха пода и инсталираха климатичната инсталация на тавана, светлинните тела, оборудваха контролните помещения.

– Освен с подготовката на персонала и довършването на студиото, с какво друго мога да ви помогна? – искаше да знае Марк.

– Ами, мисля си за разпространението на нашия сигнал в други градове – отвърна Дейвид. – Иска ми се колкото може по-скоро сигналът да се предава чрез сателит.

Както обикновено, Марк вече си беше „написал домашната работа“.

– Влязох във връзка с друга телевизионна мрежа, с която работя и която използва само 19 часа дневно 24-часовата си сателитна връзка със сателит NSS-806, който покрива цяла Северна и Южна Америка. За две хиляди долара месечно те са съгласни да ви предоставят останалите пет часа сателитно време всеки ден от един до шест следобед. Съветвам ви да приемете предложението им. Това ще ни даде време да „изгладим бръчките“ в системата. Ще им изпращаме нашия сигнал по светлинно влакно, докато в същото време ще започнем изграждането на наша собствена сателитна връзка. След няколко месеца ще бъдем готови за 24-часово сателитно предаване.

Дейвид се удивляваше, наблюдавайки как Марк ръководи работата. Със сигурност Бог беше изпратил този млад човек. Като използваше многобройните малки жертвени дарения, Бог много ефикасно умножаваше „хлябовете и рибите“ пред очите му.

Три седмици след президентските избори в Боливия, никой още не знаеше кой от тримата кандидати е бил избран. Точно обаче преди Дейвид да напусне страната и да се върне в САЩ, чу новината, че бъдещият президент вече е бил избран. Той не беше кандидатът, принадлежащ към политическата партия на собственика на мрежата. Веднага Дейвид осъзна още един повод за молитва.

„Моля Те, Боже, ако е според Твоята воля, нека промените в президентството и парламента продължат да държат отворена вратата на възможностите за делото в Боливия.“

Бог бе извършил толкова много чудеса в това отношение. Какво чудо щеше да извърши по-нататък?

Глава 8

И доброволците се отчайват

Дейвид продължи да посреща предизвикателствата, свързани с телевизионната мрежа в Санта Круз, Боливия. Боб, Нийба и Джосая Нортън също преживяваха труден период през тези първи седмици в училището „Гран Сабана“, Венецуела, през лятото на 2002 г. Боб прекарваше по-голямата част от времето си, като работеше с единственото налично превозно средство – един джип, който обаче отказваше да върви. За да се купи храна, трябваше да се пътува до най-близкия град – Света Елена. Учителите не бяха получавали заплатата си цял месец, защото само 14 от над 70-те ученика в училището бяха в състояние да си плащат таксата. Другите си отработваха учението, но това не осигуряваше пари за учителите или за храна. След като научиха, че няма достатъчно храна за учениците, семейство Нортън престанаха да се хранят в стола.

Бог обаче винаги задоволяваше главните им нужди. С лични средства Боб намери начин да купи храна и някои най-необходимите резервни части, за да се решат поне някои от проблемите на джипа.

Месец по-късно, през юли, тръгна заедно с един от учителите, който отиваше в Пуерто Ордац, на 11-часово пътуване с кола. Мисионският самолет си оставаше все така прикован на летището поради отлагане на регистрацията му. В Пуерто Ордац Боб почти цял ден се опитваше да се свърже по телефона с директора на АДРА. Накрая го хвана точно час и половина преди да отлети за Каракас. Той се съгласи да придружи Боб, за да види мисионския самолет във Венецуела. На летището си поговориха с предишния собственик на самолета, който им даде нужните за смяна на регистрацията документи. Те обаче трябваше да бъдат подписани от персонала на Венецуелския съюз в Каракас. Директорът на АДРА предложи той самият да ги занесе. Това спести на Боб едно 24-часово пътуване с автобус до столицата. За него това беше още едно доказателство за Божията съвършена намеса в

последната минута!

Август беше месецът, избран за специални богослужения в Света Елена за мисионския самолет. Американско-индиански правителствени дейци от

Боб и Нийба Нортън (първа редица, в средата и вдясно), застанали пред новия мисионски самолет в Св. Елена, Венецуела, посвещавайки го на Божието дело.

всички области на страната щяха да дойдат да видят самолета, който щеше да посещава техните области, за да помага на тях и на техния народ. Но документите, изпратени в офиса на съюза в Каракас, все още оставаха неподписани. Дейвид, който бе дошъл във Венецуела за службата на посвещение, телефонира в съюза, настоявайки документите да бъдат подписани и изпратени с вечерния търговски полет до Пуерто Ордац. Така те щяха да пристигнат точно вечерта

преди службата на посвещение. Боб и Дейвид с нетърпение очакваха пристигането на самолета. Но документите не бяха в него. Нито бяха в първия сутрешен полет на другия ден.

Още телефонни разговори...

Много хора се събраха на службата за посвещение. Един възрастен човек сложи ръце на крилото и благодари на Бога за помощта Му.

– Ще бъдат в самолета в 12.10 ч. – обещаха на Дейвид.

Може би (дано!) Боб все още да има време да отлети и да пристигне навреме за следобедната програма.

Но пак нямаше никакви документи в самолета в 12.10 ч.

Чиновникът на летището се опита да ги успокои:

– Може би ще дойдат... със следващия самолет.

Но кога ли щеше да

пристигне следващият? Щеше ли да се наложи да проведат службата на посвещение на самолета без самия самолет?

Боб беше толкова напрегнат, че щеше да експлодира. Излезе навън и каза на Бога точно как се чувства. Стоеше, гледаше към самолета, напълно объркан, без да знае какво да мисли, включително и за църковните водачи, които трябваше да постъпват по-отговорно. Не смееше да лети без подходящата регистрация. Изля чувствата си пред слушащото Божие ухо. „Господи! Боже! Направих всичко, което можех. Умолявах Те, но напразно. Знаеш, че ако мисионският самолет не пристигне за освещението, много хора ще бъдат оставени в съмнение и разочарование. Проблемът е Твой, не мой!“

Изведнъж посред всичките оплаквания мир изпълни смутеното му сърце. Един библейски стих изплува в неговото съзнание: „Да! Рекох и ще направя да стане!“ (Исаия 46:11).

Върна се на летището. Не се намериха никакви документи.

– Моля, продължавайте да търсите, те са тук някъде! Може би пристигат със следващия самолет?

– Да, другият самолет трябва да пристигне след десет минути. Може би, о, не – със сигурност те ще бъдат в него! – успокояваше го добросърдечният служител.

С вяра Боб благодари на Бога, задето е изпратил документите с този самолет. И Го възхвали, че ги е връчил в ръцете му в 13.40 ч. Може би щеше да успее да пристигне преди края на службата?

Отиде до самолета, проверявайки всичко, за да е готов веднага да излети.

Отлетя.

Получи разрешение да кацне и три часа по-късно докосна първата половина на пистата (останалата не беше още готова). Каква радост! Всички се втурнаха да видят самолета, очаквания самолет, който щеше да им помага.

Един стар човек се приближи и като постави ръка на крилото му, каза:

– Много пъти съм се молил да дойде помощ и до моето село. Сега я видях! Благодаря на Бога!

Многото проблеми, с които Боб се бе сблъскал, изчезнаха при вида на това набръчкано щастливо лице.

Уви! Регистрационните документи бяха върнати отново в офиса на съюза, заедно с онези, които бяха дошли от Каракас. Защо?! Името на регистрацията още не беше променено! Това е била причината те да отидат там и първия път! След няколко дни Нийба лично отиде в съюза в Каракас да се опита да попълни документите. Служителите там предложиха:

– Оставете ги, ние ще ги попълним и ще ви ги изпратим.

Но тя отговори:

– Не, благодаря. Ще стоя тук и ще чакам, докато не ги получа.

На служителите не им стана приятно, но попълниха документите! Удивително бързо!

Макар такива преживявания да бяха много разочароващи, Боб и Нийба с всеки изминал ден все по-добре разбираха защо Бог толкова често развива тяхното търпение, казвайки: „Чакай Господа!“ (Псалм 27:14). Снабдяването с гориво за самолета продължаваше да бъде изключително трудно. При един случай Боб многократно се обаждаше на летището в Пуерто Ордац, за да разбере дали може да купи малко гориво, но никой не отговаряше. Накрая, в отчаянието си се помоли: „Боже, имам само малко гориво в резервоара, колкото да занеса някое много нужно лекарство до съвсем близко място. След това съм прикован към земята. Покажи ми какво да правя“.

Боб поговори с шофьора на училищния камион:

– Има ли някакъв начин да пътуваме с теб до Пуерто Ордац, за да взема малко гориво за самолета?

– Ами, стартерът не работи – отвърна шофьорът, – а и камионът има нужда от ремонт. Но ако искаш да рискуваш, тръгвай. Можем да вземем малко храна и за училището. Ще ни трябват от девет до дванадесет часа на отиване и още толкова на връщане!

Натовариха на камиона двата големи самолетни резервоара и към 4 ч. следобед тръгнаха да Пуерто Ордац. С Божието благословение пристигнаха рано на другата сутрин и веднага отидоха на летището да видят могат ли да купят малко гориво.

– Не, не можем да ви продадем гориво, защото ни е останало съвсем малко в резервоарите.

– Няма ли откъде другаде да се снабдя? – поиска да знае Боб, докато се молеше мълчаливо.

Носеше със себе си писмо от кмета на Света Елена – надяваше се това да помогне.

– Може би командирът на Националната гвардия ще ви издаде официално разрешение.

След като командирът прочете писмото на кмета, кимна утвърдително.

– Да, ще подпиша разрешението и ще го подпечатам с моя печат. Нека служителят да ви напълни резервоарите.

– Благодаря Ти, Господи – изрече Боб, докато караше стария камион към помпата.

Точно тогава шест служители на летището се затичаха към него.

– Стой! Не пълни! Трябва да имаш писмо и от пожарната, и от полицията на твоя град, че камионът ти е в достатъчно добро състояние, за да превозва безопасно горивото!

В Света Елена въобще нямаше пожарна!

Служителите си влязоха, а Боб остана отвън и зачака.

– А сега, какво, Боже? Знаеш, че не мога да спасявам живот без гориво, за да летя.

След като служителите не се върнаха, Боб получи внушение да се върне при командира на Националната гвардия и да му разкаже какво се е случило.

– Не сложих ли и подпис, и печат на разрешението да си напълниш резервоарите? Върви и ги пълни! – каза той на Боб.

– Благодаря – въздъхна Боб и тръгна.

След като най-накрая напълни резервоарите на самолета и ги натовари на камиона, Боб се помоли още веднъж:

„Господи, трябва да бутаме този камион всеки път, за да запали. Не смеем да направим това пред тези служители, които толкова държаха той да е в изправност. Моля те, нека този път да запали сам.“

И камионът запали!

Преди да напуснат града, Боб трябваше да купи храна за училището.

Точно бяха излезли на пътя вън от населеното място и съединителят се счупи.

– Трябва да го заварим – каза шофьорът.

В края на краищата трябваше да се върнат обратно, но товарът беше тежък и трябваше да карат много по-бавно от обикновено. Отне им дванадесет часа, за да пристигнат къщи, където Боб откри, че го чака спешно радиоповикване. Момче със стрела в ръката се нуждаеше от помощ. Родителите му бяха вървели осем часа, докато стигнат до място, където има радиостанция, за да призоват за помощ. Боб стана в четири на другата сутрин, за да подготви самолета.

На връщане линейката го чакаше на летището, за да откара момчето в болницата. Боб веднага се върна в същото село, откъдето бе взел раненото момче – този път за една бременна майка, чието бебе бе на път да се роди, но имаше усложнения.

Връщайки се още веднъж в Света Елена, Боб се отправи към офиса на кмета, за да получи разрешение да превозва гориво.

– Всъщност няма нужда от такова разрешение, но ще напиша каквото е необходимо, не само да купувате по-голямо количество гориво, но и да го транспортирате според както ви е необходимо. А сега ще ви помоля за една

услуга. Майка и новороденото ѝ бебе трябва да стигнат до нейното село. Нямаме пари да я храним, нито да я настаним да остане. Живеят в Апойпо – на около 20 минути със самолет.“

– Ще ми е приятно да ги отведе вкъщи. Качете ги.

След малко беше още веднъж в самолета. Няколко минути по-късно качна на една много тясна писта със силен страничен вятър. Спря и отвори вратата на самолета. Но жената поклати отрицателно глава, казвайки нещо на езика апари – местен диалект. Тогава Боб разбра, че нейният ограничен испански и неспособността му да говори апари представлява истински проблем. Беше сгрешил селото! След още десет минути полет тя се усмихна широко, казвайки:

– Дома! Дома!

И самолетът се спусна над нейното село.

Боб мислеше колко е хубаво, че най-после ще се върне у дома и ще си почине. Вече се готвеше да отлети, когато един човек дотича задъхан.

– Брат ми падна от кон – каза той, – много го боли! Сигурно си е счупил врата. Може малко да ходи.

– Доведи го, но бързо. Скоро ще мръкне – нареди Боб.

Когато пристигнаха в Света Елена, едва успя да закара последния пациент в болницата и след това да отлети в своята база у дома в училището, преди да се е спуснала нощта.

Но посрещането на Нийба го накара да забрави часовете на разочарование и отчаяние, когато се бе опитвал да налее гориво през този дълъг ден. Двамата с радост се присъединиха към богослужението – заедно! Какво значение имаше, че през половината от времето в къщата няма течаща вода? Все още си имаха отвън едно пълно варелче.

Когато изглеждаше невъзможно да се набави гориво от каквото и да било вид, когато правителството изглеждаше, че не може да разреши кризата с горивото, когато запасите от храна в училището са отчаяно малко, когато няма гориво даже да се отиде в града да се купят продукти, Боб и Нийба казват на Бога: „Това е Твое дело – не наше. Идват призиви за помощ от болни хора, а резервоарите на самолета са празни. Не можем да мръднем. Поставяме всичките си нужди – всичко – в Твоите ръце, Боже. Ние самите просто сме безсилни и чакаме, и гледаме как Ти ще отвориш врати.“

И Бог върши чудеса, за да направи Неговото дело да продължава. През онези първи три месеца на 2003 г. кризата с горивото продължи, но Бог осигуряваше достатъчно бензин, за да може самолетът да лети и да бъде спасен физическият живот на много хора, както и да имат възможността да чуят добрата вест. През януари 2003 г. Боб прекара много часове в спеш-

ни полети, пренасяйки в болницата пациенти, които нямаха друг начин да стигнат дотам, за да получат необходимите медицински грижи. И освен това трябваше да се превозват лекари и медицински сестри до селата, за да окажат бърза помощ и медицински грижи на място. Налагаше се да превозва и храна, както и пастори и миряни до отдалечените селца.

През февруари Боб летя повече от 60 часа. През март, общо за първите три месеца на годината бе прекарал във въздуха повече от 134 часа. И Бог все някак си по чудотворен начин осигуряваше гориво за всички тези летателни часове по време на кризата във Венецуела, която трая три месеца.

Върши ли Бог чудеса, за да могат самолетите да летят? Питайте Боб Нортън!

Глава 9

Бог контролира делото Си

През лятото на 2001 г. Бог внуши на едно младо семейство – Джон и Сю Бартълс – да постъпят като доброволци на Божия служба. След като търсиха наставления от Бога в продължение на няколко месеца, те не откриха нищо, освен затворени врати. И след това – чрез серия от предизвикани от Провидението случки и чрез един приятел, който беше чул как Дейвид Гейтс споделя своята грандиозна визия за достигането на целия свят за Исус чрез

Джон и Сю Бартълс с децата и м. Сара и Стивън. Чрез серия от намеци на провидението Бог отвори пътя пред това семейство да работят за Него в Гренада.

телевизията, Господ насочи Джон и Сю да позвънят на Дейвид. Когато Джон спомена, че иска за работи като телевизионен инженер, Дейвид възкликна:

– Та аз започнах да се моля за такъв инженер само преди две седмици!

Той обясни на Джон съществуващите възможности да работи като доброволец. Щяха ли той и съпругата му да се откажат от добре платеното и надеждно положение на инженери в щата Вашингтон и да тръгнат с вяра с двете си малки деца Стивън и Сара? След много молитви и Джон, и Сю решиха да поискат Господ да отнеме работата на Джон, ако наистина Той желае да работят за Него в телевизията.

Точно преди Рождество Джон беше съкратен от работа; Бог подготвяше семейство Бартълс за преместване в

Гренада – малко островче на север от Венецуела, в Западните Индии. Джон и Сю тръгнаха напред с вяра и обявиха къщата си за продажба още преди края на годната. Джон остана безработен до 1 март и последваха много изпитания на тяхната вяра. Опаковане, продажба на излишни вещи, купуване на видео оборудване за станцията, снабдяване с 6-метров контейнер за багаж, уреждане на превозването с кораб до Гренада, както и изучаване на подробностите във връзка с инженерното обслужване на видеопредаванията – това бяха само малка част от многото задачи, които поглъщаха всяка минута от времето им.

Докато месеците се търкаляха, спестяванията им почти се изчерпаха. Щеше ли Бог да продаде къщата им навреме? Щеше ли да се погрижи за нуждите им? И точно тогава, през юни, когато имаха най-голяма нужда, Джон откри някакви документи, според които неговият предишен работодател му дължи пари. Тези пари е трябвало да му бъдат изплатени преди две години, когато е напуснал. Бог бе резервирал достатъчно средства, за да може семейството да преживее точно когато най-много му трябват!

Към края на август 2002 г. къщата им все още не беше продадена. Фондовете им намаляваха, а също и вярата им. Джон телефонира на Дейвид и му каза за пълната безизходица, в която се намират.

– Защо не дойдете в Гренада и не стартирате проекта? – попита Дейвид.

„Той добре ли ме чу?“ – учуди се Джон.

Тогава Дейвид обясни, че всеки, който се приготви да върши Божие дело, се натъква на бариири, които дяволът поставя на пътя му, за да го обезсърчи. Но когато пристъпи напред с вяра, Бог отстранява и дявола, и препятствията. Сю беше убедена, но Джон се колебаеше. Да остави съпругата си и двете си малки деца сами, за да върши такава голяма задача при толкова много наглед непреодолими пречки? След много молитви той почувства, че Бог го води. Купи си самолетен билет за Гренада и се подготви да стартира проекта там.

В Гренада Джон започна подновяването на едно старо циментено здание, което някога е било клиника. Нямаше кухни, спални, нито завършена баня. Нямаше и водопровод, който да може да се използва, нито електрическа инсталация. Но когато обновяването щеше да приключи, това здание от триста квадратни метра щеше да помести апартамент с две спални и баня, телевизионна станция и малко студио. Шест седмици на усилена работа в Гренада отлетяха бързо. С помощта на двама наети работници той събори старите стени, инсталира нов водопровод и направи приготовления за групата от 23-ма доброволци мисионери, които щяха скоро да пристигнат, за

да помогнат в проекта.

Когато групата започна, удивително беше да се гледа каква огромна работа успяха да извършат само за седмица! Джон бе възхитен и развълнуван. Поставени бяха прозорците и ел.инсталацията; проектът дръпна силно напред.

През този начален период от престоя си в Гренада Джон научи, че на молитвите му е било отговорено. Сю му каза по телефона:

– Къщата е продадена и Бог отмени всяко препятствие от пътя ни.

Джон коленичи и Му благодари за удивителните благословения.

Когато се върна обаче у дома в щата Вашингтон, Джон и Сю още един път трябваше да посрещнат допуснати от Бога изпитания. Продажбата на дома им се проточи поради бюрократични причини и сметките започнаха да се трупат. Останали им бяха само двеста долара. Джон беше болен и стресиран.

Събудил се посреднощ, той си разглеждаше съботния урок, когато Бог насочи вниманието му към упражнението за размисъл в дъното на урока: „Запишете всички причини, поради които имате вяра в Исус“.

Джон отиде до компютъра и започна да изброява основанията за своята вяра. Когато приключи, в ума му кънтеше въпросът: „Тогава, доверяваш ли Ми се?“.

– Да, Господи – отговори Джон през сълзи. – Но нали трябва с нещо да се издържам!

Взе Библията и тя се отвори на Матей 10 гл. Като прочете от 5 до 10 стих, Джон разбра, че Бог му казва да отиде да работи за Него в Гренада, като Му се довери абсолютно за всичко.

Две седмици по-късно Бог разреши проблемите около продажбата на къщата им и сделката бе приключена. Джон, Сю, Стивън и Сара казаха сбогом на семействата си и отпътуваха към Гренада. Пристигнаха на 18 март 2003 г., след като престояха два месеца в адвентната телевизионна станция *3 Ей Би Ен*, за да придобият опит. Техният двустаен апартамент в телевизионната станция в Гренада все още се нуждаеше от много работа, но с постоянство и с Божиите благословения, а също и с подкрепата на служителите от мисията в Гренада, вече се забелязваше видим прогрес както в къщата, така и в предавателното студио. То щеше да се превърне в Карибска семейна мрежа (КСМ). Мисията на КСМ щеше да посрещне нуждите на англоговорящото население, като в същото време специфичната култура на този народ трябваше да бъде съхранена и предаванията да носят отпечатъка ѝ. КСМ щеше да бъде уникално явление като християнска телевизионна мрежа. Нейното фокусиране върху децата, здравето, възпитанието, духовната музика и християнските

програми ѝ придаваха семейна насоченост. Всичко това бе предназначено да привлича погледите към Исус Христос. Джон и Сю се доверяваха на Бога да върши мисионски чудеса в Гренада и вървяха напред с вяра.

През септември 2002 г., горе-долу по същото време когато Джон и Сю се подготвяха да предават от Гренада, Ред АДВенир – Испанската адвентна телевизионна мрежа в Санта Круз, Боливия – започна национално предаване чрез сателитна връзка. Първоначално станцията нае пет часа сателитно време дневно от местна телевизионна мрежа. След това АДВенир предаваше по 15 часа дневно из цяла Боливия със собствена мрежа от телевизионни станции. Покриваше шест от главните национални центрове и един по-малък град. Към края на годината се очакваше собствената връзка на АДВенир да покрие цяла Южна и Централна Америка, Карибите и по-голямата част от Северна Америка.

Един ден някакъв човек изнепада Дейвид с въпроса:

– От какво имаш нужда за твоите предавания?

Дейвид знаеше: същият човек нееднократно бе заявявал,

Горе: Аудиостудиото на АДВенир в Санта Круз, Боливия.

Долу: Мрежата започна национално излъчване с това първоначално оборудване през септември 2002 г.

че никога не е имал намерение да употребява парите си за да финансира мисионски начинания.

– Моля се за сто хиляди долара, за да купим сателитна връзка – отговори Дейвид.

– Ще платя половината от цената – петдесет хиляди – каза човекът, – ако можете да намерите друг, който да доплати останалата част.

Спря и се усмихна на недоверчивия поглед на Дейвид.

– Знам, че сте против събирането на фондове, но предлагам сега да

оставите това настрана и да телефонирате на някои от вашите приятели.

Дейвид бе хванат съвсем неподготвен. Чудеше се какво е подтикнало тази личност да направи толкова щедро дарение за мисионска работа.

– Благодаря за любезното предложение – погледна го Дейвид, – Дайте ми време да се моля за това. Сигурен съм, че Бог ще намери някого, който да допълни дарението.

Веднага щом остана сам, Дейвид се обърна към Единствения, на Когото знаеше, че може да се облекне. „Моля Те, Господи, кажи ми, очакваш ли от мен да наруша принципа си да не участвам в кампании по събиране на средства. Да започна ли да се оглеждам за подходящ дарител?“

В съзнанието му изплува ясният отговор: „Намирането на средства за Моето дело е Моя отговорност. Не се безпокой за това предложение! Аз ще се погрижа за него“.

Няколко дни по-късно, докато летеше за Пуерто Рико, Дейвид преглеждаше стотиците нови имейли. Знакът на долара в заглавието на един от тях се мярна на екрана и привлече вниманието му. Вестта гласеше: „Планирам да изпратя 50 000 долара за служението до две седмици. Къде да ги изпратя?“. Удивен, Дейвид видя, че този имейл е бил изпратен точно на същата дата, в която споменатият човек направи необикновеното предложение за дарението, изискващо още един такъв близък дарение!

Със сърце, препълнено от благодарност към неговия Господ, Дейвид си спомни за обещанието в Неемия 2:20: „Небесният Бог, Той ще ни направи да благоуспеем. Затова ние, слугите Му, ще станем и ще градим“.

А наглас каза:

– Господи, отдал съм Твоето дело изцяло на Теб. Помогни ми да следвам Твоите решения, а не човешки внушения. Благодаря Ти, защото Ти Си отговорен за нуждите на Твоята работа.

Още едно мисионско чудо! Бог е в състояние да поддържа хода на делото Си напред и даже повече от това!

Скоро Дейвид бе в Северна Боливия близо до границата с Бразилия. Отдели от времето си, за да посети църковните членове в Гуайярамеринската църква.

– Молим те, нека да отидем в селцето Ята – настояха те. – Там не живеят адвентисти, но жителите са много приятелски настроени и искат да имат адвентно училище. Обяснихме им, а също и на техните управляващи нашата християнска философия. Сега те ни предложиха един имот за занаятчийско училище.

Дейвид с радост се присъедини към тях, докато му показваха прекрасно парче земя, предоставено от жителите на Ята. Състоеше се от 385 акра, с

около един километър път и прекрасна рекичка, която течеше около едната страна на имота близо два километра. Две боливийски семейства и един студент от университета вече бяха изявиали доброволно желание да живеят и работят там.

Докато седеше с местните хора, Дейвид си сръбваше студена напитка от тамаринд (бел.пр. – вид тропически плод).

– Много ценим вашия щедър подарък – усмихна се той на новите си приятели. – С доброволен труд теренът може да се разчисти и да се построят класни стаи и помещения с тръстиков покрив за персонала. Ако всеки извърши своя дял от работата, можем да очакваме започване на заниманията в пълен състав от персонал, състоящ се от мисионери доброволци. Тъй като сте предложили да дарите и имот в града за адвентна църква, можем само да си представяме влиянието, което занаятчийското училище ще окаже върху развитието на църквата и благословенията, които ще донесе на цялото село.

Хората кимнаха одобрително и един от тях каза:

– Вярваме в Бог. Бихме искали да ти разкажем как Бог пощади живота на една жена точно тук преди няколко месеца?

– Моля ви, разкажете ми!

– Един ден – продължи човекът – спокойствието на нашето тихо селище Ята беше нарушено от силни викове. Надникнахме през прозорци и врати, за да видим какво става и видяхме такси, което с бясна скорост се носеше из града сред облак червена прах. Не след дълго един мъж изскочи от него.

– Жена ми се удави! – ридаше той. – Току-що се удави!

Проправяше си път нагоре по брега на реката към единствената къща с телефон.

– Колата ми падна от моста във водата, съпругата ми е затворена вътре! – успя да каже той. – Аз успях да изляза, но тя не можа. Мъчат се сега да извадят тялото ѝ от колата. Моля ви да телефонирам на децата си, че майка им се е удавила!

Местните жени, изплашени, го гледаха. Той пое телефонната карта, която една жена пхна в ръката му. Ръцете му трепереха, докато набираше номера.

– Синко, татко ти е – съобщи той в телефонната слушалка.

Хълцанията задавиха гласа му, преди да може да продължи.

– Майка ти... майка ти... се удави. Колата падна от моста. Аз излязох! Тя остана заклещена вътре на дъното на реката.

Новините в Ята бързо се разпространяват. Скоро много любопитни възрастни и деца надникнаха през прозорците, за да зърнат мокрия чужденец и

да чуят думите му. Други пък се втурнаха към реката да видят как ще извадят мъртвото тяло на жената. Колата се бе обърнала с покрива наопаки и бе на няколко метра под повърхността на водата.

Наблюдаваха внимателно тъжната драма, затова никой не забеляза една пълна индианка, която се приближаваше към събралата се тълпа. Макар в джунглите на Боливия да е горещо, тази жена беше облякла най-малко пет ката дрехи една върху друга, както бе обичайно за жените по високите склонове на Андите. Естествено и това допринасяше за размера на нейната „талиа“. Гъстата ѝ черна коса беше сплетена на две големи плитки, вързани в основата с къса черна връв, от която висяха малки цветчета. Тъй като не искаха да изпуснат и дума от телефонния разговор на бедния съпруг, никой от тълпата не искаше да отстъпи на *тази жена*, докато тя си проправяше път през скупчените хора – т.е., докато не усетиха, че ги мокри!

– Моля, дайте ми път! Пуснете ме да мина! Моля ви – продължаваше да настоява разрошената жена, пробивайки си път през скупчените хора. Накрая откри човека, когото търсеше – точно мъжа на телефона! Дръпна го за дрехата и той се обърна, зяпнал от изненада при вида на... своята „удавена“ съпруга. Тя се хвърли към него и го прегърна. Възбудена, започна да описва какво се бе случило:

– Голям мехур с въздух беше затворен вътре в колата – каза тя, – и това ми помогна да остана жива, докато се борех да отворя вратата. Накрая, след около двадесет минути, успях.

Беше излязла на повърхността, бе разбутала хората и бе започнала да търси съпруга си.

– Благодаря! – усмихна се Дейвид. – Благодаря ви, задето споделихте това чудо на Божията любов и благодат, станало точно тук, в Ята. Сигурен съм, че това е само началото на всичко, което Бог ще направи за вас!

Глава 10

Божието дело ще успее

Дейвид и един екип доброволци стояха на склоновете на Андите на височина три хиляди и петстотин метра. С жадно очакване гледаха към големия град, където живееха два милиона души. Нощните светлини на Лапас, Боливия, осветяваха цялата долина, докъдето стигаше погледът. Бяха работили през цели ден, за да монтират съоръженията на предавателната кула. Сега въпросът беше дали ли предавателят на АДВенир ще покрие целия град? Един час след залеза, застанали на ръба на високото плато, те звъняха със своите мобилни телефони на приятели от всички части на града.

На всяко повикване в отговор идваше щастлив и радостен глас:

– Да, телевизионният канал е в ефир!

Най-голямата кабелна мрежа на града също предаваше сигнала. Никога преди църквата в Боливия не бе имала достъп до толкова много домове на богати и на бедни. Сега два милиона души можеха да гледат добрите новини за Исусовата любов и за скорошното Му идване!

Общ изглед от Лапас, столицата на Боливия, където се намират домовете на два милиона души. Когато АДВенир стартира предаванията, започнаха да се случват чудеса.

Докато слизаха към града по студените кални и покрити с калдаръм улици, те забелязаха, че по витрините на най-големия магазин за електроника в Лапас са изложени телевизионни приемници, настроени на АДВенир. Видяха

и хора в няколко ресторанта да се тълпят около телевизионните приемници, очаровани от това, което наблюдават.

По нов начин Божията милостива ръка се протягаше към хората в столицата на Боливия.

Тази нощ една отчаяна самотна майка бе решила, че животът не си заслужава повече да се живее и планираше да се самоубие. Дъщеря ѝ обаче „случайно“ пусна АДВенир. Чувайки хубавата спокойна музика, майката отиде да види какво гледа дъщеря ѝ. Евангелизаторът Аледжандо Булон специално за нея ли говореше? Когато в края на програмата на екрана се изписа покана, тя си отбеляза адреса.

Получи библейските уроци и започна да посещава църквата всяка събота.

Днес нейният интелигентен глас с ясна и красива дикция е част от библейските видеоуроци и от други специални предавания на АДВенир. Още една душа бе дошла при Исус! Още едно мисионско чудо!

Много скоро след като мрежата започна предаванията си, телефонът иззвъня и възбуден мъжки глас възкликна:

– Останах цяла нощ да гледам предаването ви и открих нещо специално за вашата късна програма. Видях, че тя е различна – с по-дълбоки мисли и идеи от тази през деня!

Докато слушаше, Джени си помисли: *Значи някой е забелязал, че нашата сателитна програма е по-директна и копае по-дълбоко в истините на Писанията късно вечер!*

Хранилицето на записите в АДВенир. Късните нощни програми представяха по изключително задълбочен начин библейските истини.

Гласът продължи да говори бързо:

– Поканих у дома моя църковен пастор и други членове на църквата. Следихме внимателно сериите на Дъг Бачелър [в превод на испански] с отворени библии. В една от тях той обясняваше за седмия ден – съботата.

Сърцето на Джени започна да бие по-бързо при

мисълта: *Може би трябваше да изчакам още, преди да пусна това в ефир.*

Продължи да слуша:

– Колкото и усилено да изследвахме, накрая трябваше да признаем, че седмият ден е събота. Ние принадлежим към едно от събранията на Божиите църкви и спазвахме неделата. Мисля, че може би ще ви е интересно да знаете, че аз и онези църковни членове, с които заедно гледахме всяка вечер вашите програми, започнахме да почитаме седмия ден.

Това беше третият път, когато АДВенир влезе в допир с членове на събранията на Божиите църкви. Първите два бяха искане на позволение за препредаване на сигнала от мрежата на обществените телевизионни станции. Божият Дух наистина действаше върху сърцата на хора, копнели за истината, чрез яснотата на Своето Слово.

Четирите главни града в Боливия плюс множество по-малки започнаха да гледат предаванията на АДВенир. Мрежата беше в ефир едва от три седмици, а броят на зрителите бе нараснал четворно. В Аржентина АДВенир се разпространяваше чрез седем кабелни мрежи по цялата страна. Един таксиметров шофьор от Бразилия, който говореше португалски и бе гледал петте часа, предавани от сателита, поиска: „Моля, побързайте и започнете 24-часови предавания. Искам да мога да ви гледам целия ден!“

Служителката от АДВенир, която приемаше телефонните обаждания, поздравя приветливо. Но гласът на жената от другата страна на линията звучеше така, сякаш тя плачеше.

– Отчаяно се нуждая от помощ! Осъзнавам, че се нуждая от силата на Исус в моя живот. Много ви моля, може ли някой от студиото да ме посети?

Служителката прехвърли телефонния разговор на Джени.

– Ще дойда този следобед – обеща тя. – Моля, оставете ми адреса си.

По-късно през деня Джени почука на вратата на голяма къща в супер-люксов квартал. Прислужницата я покани в гостната и скоро тя чу приближаващи се стъпки.

– Много ви благодаря, че дойдохте – каза дамата. – Държа телевизора си на вашата станция до късно през нощта, защото програмите ви ме насърчават. Боря се с алкохолизма си... Този проблем сериозно ощетява семейството ми.

След като сподели историята на живота си, тя добави:

– Днес пасторът във вашата програма ме убеждаваше, че Бог ме обича и иска да ме промени. Решила съм да Му позволя да контролира живота ми. Какво трябва да направя сега?

Джени сподели със своята нова приятелка чудесните новини за прощение и свобода в Христос. Дамата я прекъсна:

– Кажете ми нещо за тази нова мрежа.

Джени обясни как Бог е направил възможно тя да започне предаванията си. Сподели как продавачите на мрежата са били търпеливи и позволяват на АДВенир да продължава да излъчва, макар групата да не е в състояние да приключи плащанията за станцията.

– Че аз познавам собственика! – възкликна дамата. – Израснали сме заедно и все още сме много близки приятели. Бъбрим си по няколко пъти седмично.

Тя вдигна телефона и набра номер.

– Привет! Обаждам ти се за мрежата АДВенир. Току-що научих, че ти си им я продал. Не можеш да си представиш какво благословение са за мен тези програми. Техните предавания промениха живота ми! Помагат ми да преодолеея проблемите си с алкохола. Много ти благодаря, че ги държиш в ефир!

Но при всички доказателства, че Бог ръководи този проект, Дейвид все още се събуждаше нощем и преживяваше мъчителна борба в душата си за тези 1.4 милиона, които трябваше да се изплатят след кратко време.

„Скъпи Господи – молеше се той, – сигурно не си ни довел чак дотук, само за да отиде всичко на вятъра!“

И Беки също, със страх сграбчил душата ѝ, се бореше с мисълта за огромния дълг, плюс оперативните разноски, бъдещите такси за сателита, за училищата, развиващи дейност в четири страни, за медицинската авиационна програма в три страни. Всички тези дейности изискваха поддръжка. „Мили Исусе – добавяше тя към молитвите на съпруга си, – във финансово отношение ние сме на ръба. Сега чувствам, че всеки момент може да настъпи катастрофа. Открий ни, моля Те, какво да направим!“

Бог моментално отговори на нейната молитва, като ѝ посочи обещанието във Второзаконие 33:27: „Вечният Бог е твое прибежище и подпорка са ти Вечните мишци“. Тя си спомни многото преливащи доказателства, че Бог държи всичко под контрол. Страхът ѝ изчезна и тя си отпочина в радостта, че Бог може да я накара да продължи да пее хвалебни песни за Него, ако Му се довери напълно. Знаеше, че Той може да разреши и най-драстичните финансови проблеми.

Преди да напусне Боливия в края на декември, Дейвид написа благодарствено писмо на продавачите на мрежата: „Благодаря ви за търпението през изтеклата година. Няма повече да искам друго отлагане. Бог продължава да ни помага да подобряваме благополучието на нацията, благославяйки милиони зрители. Рейтингът показва отлив на зрителите от търговските станции към нашите програми.“

Макар да имам пълната увереност, че финансите на Божията мрежа са напълно под Негов контрол, аз ще се съобразя с вашето решение във връз-

ка с продажбата на шестте телевизионни станции. Каквото и да е вашето решение, то няма да засегне възможността ни да предаваме и да имаме 24-часов сигнал за испаноговорящия свят, тъй като оборудването на студиото и сателитната връзка принадлежат на нас.“

На 30 декември 2002 г. продавачите отговориха:

– Дейвид, нашият борд се събра миналата седмица и дискутирахме писмото ти. Преди всичко, съгласни сме, че изпълнявате целите, които поставихме с продажбата на мрежата. Второ, смятаме, че трябва да осъществите 24-часова сателитна връзка и че това може да изисква няколко месеца. Все по-нарастващият зрителски интерес и доверие ще бъдат за вас огромен актив.

Гласът направи кратка пауза, докато Дейвид слушаше присъдата.

– Решихме да не изискваме този път пълната сума. Както обаче ви споменахме преди, дължим някои доста големи такси, които трябва да бъдат платени. Дейвид, ще бъдем удовлетворени, ако ни дадете само петстотин хиляди долара този път. Можете ли да направите това?

Буца задави гърлото на Дейвид, докато осъзнаваше, че тази малка вноска от половин милион зависи единствено от Божиите възможности. Отговори:

– Винаги съм се удивлявал на вашата любезност и готовност да ни помогнете да останем в ефир. Искането ви за половин милион долара е повече от справедливо. Благодаря ви много.

Като окачи телефонна слушалка, Дейвид знаеше, че онова, което Бог решава да извърши, ще успее.

След разговора с продавачите Дейвид прекара пет минути, напомняйки си всички доказателства, че Бог остава да държи контрола. Неговите чудеса бяха очевидни. Той винаги бе давал достатъчно средства, за да покрие основните нужди на всеки проект. Дейвид се чувстваше благословен с все по-разрастващия се екип от духовно силни доброволци и дарители, които правеха такива жертви, за да осъществяват растежа.

Телевизионната аудитория бе нараснала от половин милион до над шест милиона само в Боливия. Зрители от десет страни съобщаваха, че гледат нощните сателитни предавания. Дейвид знаеше, че когато се осъществи възможността да се предава 24 часа по сателита, броят на зрителите рязко ще скочи и в Америка, и в Европа. Нови предавателни съоръжения се строяха в Гренада, Боливия, Венецуела и Перу. Но за да се избегнат нехристиянските програми, Дейвид и неговият персонал бяха избрали да почетат Бога и да прекратят партньорството с телевизионната станция в Гвиана, като по този начин избегнат конфликтите.

Точно когато беше необходимо, бяха дарени достатъчно средства, за да покрият вноската за телевизионната мрежа и покупката на съоръже-

ния за връзката. Със сигурност отлагането на изплащането на остатъка по сметката от 1.4 милиона не е било случайно. „Какъв важен урок можем да научим от това?“ – питаше Дейвид Бога. Той си спомни огромния успех, който Бог бе осигурил досега. Със сигурност би било грях вече да се съмняваме. Успехът не зависи от количеството на дадените средства, а от желанието ни да Му се доверим и да вървим напред с послушание. Дейвид знаеше, че Бог осигурява възможности за даване, за да благослови дарителя. Благословието не е в даденото количество, а в жертвата и в отношението на дарителя. Средствата и времето, които Бог избира, за да снабди своето дело, ще бъдат неочаквани и вън от естествения начин на мислене. Той ни учи да не гледаме на човешките методи. Трябва да зависим изцяло от безкрайните ресурси на нашия Господ, Който твърди, че „земята и всичко, което я изпълва“, са Негови (Псалм 50:12).

В началото на януари Дейвид, Беки и двете им момчета отлетяха за Венецуела. По пътя спряха в Гвиана. По време на събранията на борда на Дейвиското индианско техническо училище, а също и на мисионското училище в Кимбия, бе докладвано, че бройката на учениците вече е превишена. Министърът на образованието в Гвиана направи следния коментар: „В цялата страна няма училища като адвентните“.

Дейвид едва бе стъпил във Венецуела, когато председателят на мисионския отдел го извика настрана:

– Една национална телевизионна мрежа влезе във връзка с наши църковни членове с много интересно предложение. Искат да те видят веднага.

Предчувствайки, че това е още един уреден от Бога случай, те се спряха за кратка молитва и изследване на Библията. С чувство на мир се отправиха към офиса на собственика на мрежата в Каракас.

След известно време на опознаване, той сподели:

– Когато бях дете, баба ми ме водеше всяка седмица в адвентната църква. Сега, когато разбрах, че АДВенир има сателитни предавания всяка вечер и скоро ще предава 24 часа дневно, реших, че бих желал да препредавам програмите ви на територията на цяла Венецуела по четири часа дневно на 24 милиона зрители, без това да ви коства нищо. Каква глътка свеж въздух би бил вашият сателит за една страна, раздирана от кризи, в която всеки телевизионен канал предава само насилие и конфликти!

Как хвалеха и благодаряха на Бога Дейвид и мисионският председател! Венецуело-Антилският съюз гласува да се мобилизира цялата църква два пъти месечно за жертвена подкрепа на АДВенир. Когато Бог поеме грижата и изяви чудесата Си, се случват удивителни неща! Колко бързо може целият свят да бъде подготвен за тръбния зов на Царя Исус!

Странни събития се случиха през март 2003 г. по отношение на АДВенир.

Първо, телевизионната мрежа подписа петгодишен договор за сателитно обслужване от страна на Интелсат 805. Представителят на Интелсат посети АДВенир от Вашингтон, Колумбия. След като видя действието на мрежата, каза:

– Вярвам, че вашите формат и съдържание ще поставят АДВенир на върха на испаноговорящите християнски сателитни мрежи. Ще ви дадем премиална мощност и двумесечно обслужване, без да плащате допълнителни разноски.

Второ, АДВенир завърши инсталирането на съоръжения за сателитна връзка и за 24-часови сателитни предавания в цяла Америка и Западна Европа, започвайки от март 2003 г.

Трето, АДВенир уреди две срещи – една с администраторите на Южноамериканската дивизия и една с лидерите на Боливийския съюз, за да използват съвместно всички възможности за напредъка на църковната мисия.

Четвърто, окончателният срок за плащане от 1.5 милиона (включително лихвите) изтичаше в края на март 2003 г. Продавачите продължаваха да се отнасят към Дейвид и персонала на АДВенир изключително любезно. Подкрепата им оставаше много силна. Но Дейвид разбираше, че финансовите нужди на продавачите правят наложително адвентистите да намерят някакъв начин да осъществят окончателното плащане.

Екипът на АДВенир стоеше в благоговейно очакване. Бог щеше да извърши нещо удивително. Те не знаеха какво, къде или кога, но знаеха, че никога нямаше да подведе тяхното доверие в Него.

И точно тогава – в самия момент, когато АДВенир беше вече готова да залее испаноговорящия свят с Божията вест на любов, точно по времето, когато тя увеличаваше продукцията си и съответно разходите, точно тогава

Бог намери за подходящо да допусне организацията родител – Госпъл Министриз Интернешънъл да изпадне в изключително слаба финансова позиция. Постоянният приток от чекове, които поддържаха дейността ѝ, внезапно секна. За първи път от седем години финансовото „кранче“ просто се „затвори“. АДВенир анулира новата програмна продукция и употреби последната наличност, за да купи храна за служителите. Станциите останаха в ефир със стари материали. Мисионските планове също трябваше временно да бъдат замразени поради финансовите трудности на ГМИ.

Защо? Дейвид бе силно впечатлен, че този финансов инцидент трябва да е от Божествен произход. В края на краищата, потокът на средства към организацията винаги бе зависил от Божието провидение. Бог контролираше финансите. Защо тогава Той ги спираше в техния път? Сигурно иска да ги накара да обърнат внимание на нещо. Е, добре! Ето, те *обръщаха* внимание!

Рано сутринта Дейвид се помоли: „Скъпи Боже, ако има нещо, което трябва да поправим, моля Те, разкрий ни го! Милиони души са поставени на карта! Моля Те, нека разберем какво трябва да се направи, за да можем още веднъж да получим Твоите финансови благословения!“

След няколко часа борба с Бога Дейвид получи растящото убеждение, че Той казва: „*Преди да мога да ви позволя да преминете на 24-часови сателитни предавания, трябва да направите някои важни промени. Поставете дома си в ред!*“

Бордът на мрежата проведе специални събрания. Всеки изследва собствения си живот лично. Когато групата се увери, че са в ред с Бога по отношение на личния си живот, започна да оглежда по-отблизо действията на мрежата. Решиха да направят някои необходими организационни промени, включително добавянето на един опитен продуцент като началник отдел. Ентузиазъм и мир завладяха екипа на студиото.

Още веднъж се обърнаха заедно към Господ в молитва: „Боже, според най-добрите ни усилия и възможности сега вярваме, че домът ни е в ред. Признаваме пълната си слабост и невъзможност да се грижим за своите нужди. Напълно сме зависими от Теб. Като имаме само няколко дни пред изтичането на месеца, поставяме в ръцете Ти, Господи, нашите три главни нужди. Първо, ако е волята Ти да продължим да предаваме, трябва да платим услугите и другите текущи сметки.“

Второ, освен сателитната връзка, трябва да плащаме и месечен депозит за услугата.

И накрая, Господи, нашите любезни продавачи вече толкова дълго чакат за парите си! Изглежда, че не могат да чакат повече! Благодарим Ти за Твоята досегашна грижа. Сега изискваме Твоето обещание в Псалм 46:10:

*„Замълчете и знайте, че Аз Съм Бог;
ще се възвиша между народите,
ще се възвиша на земята“.*

Тъй като Ти си ни призовал да „спрем“, ние избираме да „замълчим“, както казва псалмистът. Няма да продължаваме програмната продукция, нито програмите за сателита, докато не видим ясно доказателство, че Твоята воля ще предвиди средства, за да правим това.“

Много пъти преди Бог бе избирал да отговори на молитвата в последната минута. Точно три дни преди края на март 2003 г., *ТОЧНАТА* сума пари, необходима за продължаване дейността на мрежата, постъпи. Развълнуван, продуцентният персонал се зае сериозно за работа. Видеолентата се завъртя.

„Преди да ме призват,
Аз ще отговарям!
И докато още говорят,
Аз ще чувам!“ (Исая 65:24)

*Първоначалната контролна стая на
АДВенир в Санта Круз, Боливия.*

Нямаха обаче нужните финанси да продължат работата за сателита. Персоналът реши, че ще чака Божието финансиране – точно както бе направил с финансите за текущата работа. Междувременно Дейвид изпрати искания за настоятелни молитви по висящите критични въпроси. От това зависеше вечната участ на души. Той бе сигурен, че Бог ще чуе и ще отговори на молитвата в избрано от Него време и по Негов собствен начин. Молитвите се фокусираха върху няколко критични нужди.

Първо, когато Дейвид се беше срещнал с купувачите миналия път, не можа да предложи нищо, освен възможността да ги остави да определят крайния срок. Сумите, които ГМИ бе платила досега, щяха да се сметнат за плащания на лихвите по основната сума. Но продавачите отказаха да дадат срок, като казаха:

– Трябва да вървим напред. Връщането назад би било огромна загуба и за двете страни. Но молим, молете се на вашия Бог да ви осигури средствата много скоро.

Второ, докато Бог не посочеше АДВенир да започне 24-часовото спътниково предаване, трябваше да чакат. Наемът за сателита беше 12 000 долара месечно; трябваше да имат Божествено потвърждение, преди да тръгнат

напред в тази област.

Трето, медицинските авиационни програми и училищата в Гвиана, Венецуела и Перу бяха благословени от Бога да разпространяват евангелието в отдалечени кътчета на земята. Всички тези програми се нуждаеха от специална молитва и благословение по това време.

Докато се молеха и чакаха, Бог се намеси. Пристигна плик с два чека от една и съща личност. Бележката в плика гласеше: „Господ ми внуши, че първият ми чек не е достатъчен. Изпращам и втори със същата сума“. Заедно двата чека възлизаха на 12 000 долара – точната сума, необходима за първата месечна вноска за сателита!

На 21 април АДВенир започна сателитното излъчване на пълно 24-часово време за цяла Америка и за Западна Европа чрез сателита *Интелсат 805*. Буквално с дни започнаха да се стичат отзиви на зрители от страните във и около Южна Америка, които приемаха сигнала на АДВенир. Бог наистина вършеше чудеса!

Във Венецуела Карибската телевизионна мрежа започна препредаване на АДВенир четири часа дневно по най-гледаното телевизионно време за 24 милиона зрители в 31 градове из цялата страна – безплатно! Директорът по комуникациите на Съюза в Колумбия докладва, че АДВенир е включена в почти тридесет кабелни мрежи. В Ел Салвадор Адвентната телевизионна станция в Санта Роуз получи разрешение да стане първата дъщерна станция

Сателитната чиния на АДВенир. Бог продължи да благославя мрежата с всички необходими съоръжения за излъчване на Неговата вест за хиляди хора из цяла Боливия.

на АДВенир. Доминиканската република се готвеше да свърже АДВенир с кабелните си мрежи из цялата страна. В Перу национална мрежа от 36 лицензирани станции бе предложена на пазара само за 100 000 долара. Членове там започнаха да се молят Бог да осигури средства, за да може АДВенир да бъде препредавана из цяло Перу. Пасторите там хвалеха Бога за постоянното нарастване на броя на завръщащи се в църквата и отново кръщавани отстъпили членове.

Денят на чудесата не е отминал! На Бог е угодно да почита вярата на тези, които пристъпват напред и Му се доверяват.

Глава 12

Светлина от Небето

Междувременно в училището „Гран Сабана“ във Венецуела, където се бяха установили Боб и Нийба Нортън, в началото на март 2003 г. пристигна група от 26 души, които да построят хангар за мисионския самолет. Групата започна също да излива тухли за бъдещия дом на Боб и Нийба. Важно беше и да съберат пари, за да се купят нужните материали както за хангара, така за къщата. Боб благодари много на Джеф Сатън, студент мисионер, който бе уредил всичко. Когато край летището бе завършена и пистата, Боб много се зарадва. Дотогава той не беше в състояние да приземява самолета в колежа, а се налагаше да използва най-близкото летище в Св.Елена. Това означаваше почти два часа път от училището до летището винаги когато му се налагаше да използва самолета. Нямахше да плаща и за кацането, както и таксите за паркирането в Света Елена. Божиите благословения продължаваха.

Опитностите, свързани с работата на тези строители, бяха благословение и за членовете на групата доброволци, дошли за няколко седмици в колежа „Гран Сабана“. Те виждаха посвещението на студентите и на персонала. Наблюдаваха всеки ден Божиите благословения.

Новият хангар в Гран Сабана във Венецуела. Построяването на хангар и писта в училището означава Боб и Нийба Нортън да не са принудени да ходят почти два часа до летището в Св. Елена и обратно.

Един колежанин от групата отначало имаше склонност да се оплаква от всичките неудобства, които срещаше по време на реализирането на проекта. С течение на времето обаче отношението му се промени. Преди да се върне вкъщи, той сподели една опитност, която му бе оказала голямо влияние.

Боб го беше поканил със себе си на един от своите кратки полети. Кацнаха на ужасна писта в отдалечено село, за да вземат американски индианец и съпругата му, които вече от два месеца споделяха евангелието с местните жители. И двамата носеха стари дрехи и сандали, но стискаха износените си Библии като златно съкровище. Боб бе дошъл да ги върне обратно в скромния им дом край колежа, за да могат да се видят с двете си деца, които бяха оставили, за да служат на хората в това отдалечено в джунглата село. Планираха да прекарат известно време вкъщи. Щяха да работят във фермата, за да съберат малко пари и храна, та да могат да се върнат в онова изолирано селце и да продължат да разказват на хората за Исусовата любов и за скорошното Му идване.

– Колко често летите да обслужвате тези мисионери?

– На всеки два месеца или нещо такова.

– Те разбират ли разликата между едно рисковано кацане и безопасното кацане?

– Всъщност не. За тях е все едно. Те живеят в това примитивно място в продължение на няколко месеца. Точно преди да се върнат вкъщи, аз вземам със себе си местния пастор и имаме голямо кръщение. Сега в това село имаме доста солидна църковна група.

– А как могат да си позволят това? Кой ги спонсорира и им дава храна?

– Никой. Работят допълнително, докато са у дома си, и спестяват, колкото могат. Даже продават от селскостопанската си продукция. Когато съберат достатъчно пари, уреждат някой да се грижи за децата им и отново отиват. Когато свършат парите и храната, аз отивам да ги взема, за да могат после пак да повторят всичкото още веднъж.

През останалата част от полета този млад мърморан остана мълчалив. Размишляваше върху посвещението на това семейство – как бяха предали целия си живот на служение и с каква готовност рискуваха всичко за Бога. Спомни си също, че Боб купува горивото за самолета със свои пари, когато не пристигнат дарения. И осъзна, че през последните две седмици се е оплаквал от „трудния живот“ – да работи, изложен на горещото слънце, да е мръсен и уморен, да има само студен душ и да яде проста храна. Отиде си обратно в колежа физически по-уморен, отколкото го бе напуснал, но се чувстваше много по-освежен духовно, защото беше усвоил една нова визия

за живота.

Даже и по време на кризата за гориво във Венецуела Боб продължаваше да извършва спешни полети, за да откарва пациенти в болницата и да пренася миряни и пастори до местата, където отиваха да проповядват. През това време имаше около сто болни или ранени хора, които щяха да умрат без помощта на Боб. Станаха и много кръщения, благодарение на това, че той отвеждаше в отдалечени области пастори и миряни да споделят евангелието.

Типичен случай за опитностите на Боб от онова време беше 22-годишна жена, която лежеше сериозно болна в едно селце. Пистата за кацане там беше отдавна изоставена. Могилки с термити покриваха по-голямата част от нея, а духаше и вятър на много силни пориви, което още повече затрудняваше кацането. Той успя да намери една отсечка, по която термитните могилки не бяха толкова големи и успя да приземи самолета, жонглирайки около по-малките.

Селяните донесоха до самолета болната жена на стар хамак. Само един поглед и Боб разбра без медицински преглед, че не ѝ остава много време. Веднага телефонира в Каниама, най-близкия град с лекар. Половин час по-късно, докторът посрещна самолета.

– Моля, изчакайте, докато я прегледам – каза той.

След няколко минути събщи:

– Спукан апендицит. Вероятно е станало вчера. Ще умре до три часа, ако не бъде оперирана. Ще дойда с вас в случай, че нещо стане по пътя.

По време на полета до най-близката болница, където можеше да направят операцията, лекарят не можа да напипа пулс у пациентката. Опитвайки се да я спаси, той ѝ инжектира нещо венозно. Боб наблюдаваше напрегнатото му лице. След няколко минути лекарят вдигна глава и каза, че има надежда. Жената все още бе жива. Докато летеше, Боб се молеше: „Господи, помогни ни да я отведем навреме!“.

Продължи да телефонира на летището, за да знаят предварително къде е. Чакаше ги линейка. Бързо прехвърлиха жената в линейката и потеглиха с пълна скорост.

На сутринта докторът среща Боб на летището.

„Мария беше оперирана и ще се оправи“ – събщи той.

Боб благодари на Бога за помощта Му.

И все пак мисионският самолет често стоеше в хангара просто защото нямаше достатъчно пари за гориво. Нуждите обаче продължаваха да растат. Един пастор бе оставен в отдалечено селище, мирянин чакаше от пет дни да се върне в селото, в което работеше, а няколко пациенти чакаха с дни, за

да бъдат превозени там, където можеше да им се окаже медицинска помощ. Семейство Нортън живееха в претъпкана къща под наем, където често нямаше вода, а даже и когато имаше, взимаха студени душове, защото нямаше топла. Много пъти щракаха електрическият ключ – и нищо не светваше. Телефоните работеха рядко. Джипът беше напълно строшен и ходеха с часове, защото нямаша пари да го поправят или да купят нов. Някой ги попита:

– Защо се примирявате с всичко това? Само за да сте мисионери ли?

Боб и Нийба доста помислиха по въпроса. Знаеха, че Бог ги бе поканил да дойдат в тази част на Венецуела. Бе ги назначил да променят живота на хората тук. Да, трудности имаше. Но животът винаги предлага тежки времена. Когато погледнаха по-малко на картината около себе си и видяха многото хора – наранени и болни, умиращи от малария или други болести – Боб и Нийба знаеха, че благодарение на Божията грижа и чрез техните усилия тези нуждаещи се души сега имат шанс да се възстановят и да се върнат по домовете си. Знаеха, че Бог е призовал Боб да превозва миряни и пастори да спасяват души, които никога не биха узнали за Спасителя без приноса на мисионския самолет. И когато обсъдиха тези неща, разбраха, че за тях животът наистина е велико нещо! Каква радост е да знаеш, че Бог те е поставил на едно специално място да носиш живот, светлина и надежда на много хора! Студените душове нямаша никакво значение в сравнение със служенето на Учителя. Първата църква е занесла евангелието на целия свят именно чрез жертви и страдания. Приключването на Божието дело ще изисква същото посвещение.

Боб и Нийба се усмигнаха и казаха:

– Ние работим за Бога и това е достатъчно!

В щатите Дейвид Гейтс се качи на самолета в Атланта на път за Уола Уола, Вашингтон. Седна до един господин на средна възраст с остър поглед.

– Извинете господине – каза човекът, протягайки му ръка. – Името ми е Норман. Полковник съм от армията. Бих искал да ви разкажа една история.

Изненадан от прямотата му, Дейвид разтърси ръката му и кимна. Полковникът продължи:

– Тази сутрин, когато се наредих пред изхода за отвеждане в самолета, хвърлих поглед към тълпите от стотици пътници, бързащи във всички посоки. Отдалеч забелязах един особен човек, който привлече вниманието ми. Забелязах у него нещо различно. Лицето му светеше! След като седнах на мястото си, продължих да го наблюдавам как се качва на същия самолет. Накрая го видях как върви надолу по пътеката и наблюдавах къде ще седне.

Полковникът се обърна, погледна Дейвид право в лицето и каза:

– Вие сте този човек! Към коя църква принадлежите?

Хванат натясно от изненада, Дейвид едва преглътна и успя да отговори:

– Адвентист съм.

– Някои от най-добрите ми войници са адвентисти, макар че не бих могъл да спечеля война с армия, пълна с хора, които не се бият.

И се засмя.

Когато полетът наближи дестинацията си, полковникът се обърна към Дейвид и изповяда:

– Дейвид, благодаря ви, задето отделихте време да ми обясните вярата си. Пълното ви посвещение на Бога е ясно изписано на вашето лице. Оценката ми за адвентната вяра значително нарасна днес.

След ангажиментите си в събота Дейвид се качи на самолета същата вечер за полет до Атланта, който щеше да трае цялата нощ. Уморен и надявайки се да поспи няколко часа, той се отправи към седалката до прозореца в задната част на самолета. Трябваше да премине пред един мъж и съпругата му, които заемаха съседните седалки. Видя ги да се взират в него, докато се приближаваше. Жената се усмихна:

– Вие сте християнин, нали?

Дейвид кимна и също се усмихна, докато затягаше колана си.

– Знаех си, че това трябва да е Светият Дух – каза жената на съпруга си.

След това отново се обърна към Дейвид:

– Господине, знаете ли, че светлина се излъчва от очите ви? Когато се качихте на самолета, и съпругата ми, и аз забелязахме как от очите ви се излъчва светлина! Коментирахме това, докато ви наблюдавахме да вървите надолу по алеята.

Дейвид разбра, че Бог е взел нещата в ръцете Си и че, изглежда, не се предвижда спане в дневния ред тази вечер.

– Към коя църква принадлежите? – попита жената.

– Адвентист съм от седмия ден.

– Аз също съм вярваща. Ако бяхте от ония църкви, които отричат Христос, щях да умра. Не вярвам Бог да изпълни със Светия Дух човек, който не вярва в тази основна библейска истина.

Дейвид и неговите нови приятели прекараха цялата нощ в разискване на една библейска истина след друга. Очевидно тези искрени библейски ученици се нуждаеха само от малко утвърждаване и насърчение, за да последват новооткритите истини.

Като анализира тези две събития, Дейвид осъзна колко лесно чрез Светия Дух Бог успява да убеди в истината искрените хора. И в двата случая Той предварително бе подготвил слушателите да приемат истините, преди Дейвид да бе изговорил и дума. Наистина, библейската вест ще бъде разнесена не

толкова чрез аргументи, колкото чрез дълбокото убеждение, издействано от Светия Божи Дух.

Няколко месеца по-късно лидерите на Югоизточната венецуелска мисия помолиха Дейвид да бъде специален говорител на един Мастър Гайд лагер. Беки и синовете им Карлос и Кристофър заеха заедно с Дейвид определената им палатка. Семейството беше възхитено от възможността да сподели радостта си от общението с Бога и от мисионското служене. Бяха развълнувани от енергията на почти хиляда младежи, разпространяващи светлината за Бога в лагера.

На втория ден, веднага след заключителната молитва, дълга редица младежи се бяха наредили на опашка, за да говорят с проповядващия. Един човек изчака търпеливо, докато му дойде редът да потупа Дейвид по рамото.

– Името ми е Луис – каза той – и трябва да ви разкажа моята история. Работя като скаут за бейзболния тим Кливланд Индианс в САЩ. Участвам активно също и в младежката църковна дейност. Точно преди да тръгна за лагера почувствах внушението да донеса моята чекова книжка. Докато отивах на сутрешното събрание, Светият Дух ми внуши мисълта: „*Когато видиш човек, чието лице свети, напиши му чек за седем хиляди долара*“. Когато събранието започна, наблюдавах хората, които се качваха на платформата. Изведнъж забелязах, че лицето на един от говорителите сякаш свети. Попитах съпругата си дали забелязва нещо необикновено, но тя не виждаше. Лицето на този човек продължаваше да свети през цялото богослужение.

Луис направи пауза и връчи в ръката на Дейвид чек за седем хиляди долара.

Точно тази сутрин Дейвид се бе молил настоятелно за парите, необходими за плащането на таксите за Боливийската телевизионна мрежа за последната седмица.

– Братко Луис – каза Дейвид и сълзи блеснаха в очите му, – колко е хубаво, когато Божият народ поставя себе си и средствата си изцяло под Божия власт! Очевидно Бог копнее да излива Своите благословения над несъвършени човешки същества, за да покаже силата Си да снабдява. Всичкото, което Той иска от нас, е желание и пълно послушание. Бог наистина е почел твоето пълно посвещение и вяност. Бог да те благослови изобилно!

Към края на 2003 г. Дейвид възхвали Бога за продължаващата Му закрила над пилотите Гари Робъртс в Гвиана, Боб Нортън във Венецуела и над самия него. Повече от две хиляди летателни часа бяха разпределени между тях, а нямаше инциденти или опасни случаи. Всеки прелетен час беше без каквато да било такса за тези, които бяха обслужени. Бяха започнали годината с четири самолета, а я приключваха с шест. Шестият самолет щеше

да бъде пилотиран от Джеф Сатън, за да подкрепи делото в джунглите и саваните на Източна Боливия.

Друго доказателство за Божието благословение беше издаването на второ разрешително за Гвианската медицинска авиационна служба (ГАМАС) да бъде пуснат в действие купеният „Чесна 182“ със способност да излита и каца на къси писти. Освен двете разрешителни, издадени на ГАМАС, правителството на Гвиана не е издавало постоянно разрешително на никоя друга църква или мисионска организация през последните тридесет години! Хвала на Бога за начина, по който бе прието и оценено от правителствените кръгове Божието медицинско и образователно дело в Гвиана!

По подобен начин Бог благослови и Мисионското училище „Кимбия“ и Индианския технически колеж „Дейвис“. Двет училища в Гвиана завършиха учебната година с пълен капацитет, с повишен брой ученици.

В Югоизточна Боливия бе купен имот от 220 акра земя, с лъкатушеща рекичка, която доставяше нужната чиста вода. Четвъртата постройка с тръстиков покрив беше почти пред завършване. Щеше да служи за столова и зала за срещи. Местните църковни членове използваха възможността да закупят 280 акра съседна земя чрез жертвени спестявания от 3 000 долара техни собствени пари. Планираха да открият център за здравословен живот. Използвайки трактор, местни работници подготвиха земята за нуждите на студентите и доброволния персонал, така че занятията да започнат през януари 2004 г.

В областта Гран Сабана във Венецуела Боб Нортън съобщи, че реакцията на местните лидери била изключително подкрепяща. Един от тях, който отговарял за управлението на голям регион с много села, поискал да се проведе евангелизаторска серия от сказки. Боб веднага долетял в най-голямото село с един пастор мирянин и сказките започнали незабавно.

Във всички тези области на служене Бог продължава да върши чудо след чудо – да почита вярата на Своите посветени работници. В Неговата сила те изпълняват заповедта Му: „Нека светлината ви да свети пред човеците, за да видят добрите ви дела и да прославят вашия Отец на небето“ (Матей 5:16).

Глава 13

Фаталният срок 31 декември

Поради тежката икономическа депресия в Боливия продавачите на АД-Венир бяха принудени да ипотекират активите на компанията и даже да ликвидират лични активи, за да запазят своя бизнес. Предупредиха Дейвид, че трябва да поставят като краен срок за пълното изплащане на останалата сума от продажната цена – 25 септември. Те не виждаха никакъв начин за отлагане на плащането отвъд този краен срок. Придружен от Дан Джонсън и Джени Мендоза – неговите десни ръце в дейността на телевизионната станция, – Дейвид се срещна с купувачите, за да разискава финансовите детайли.

Продавачите преповториха убеждението си:

– Знаем, че Бог е родил тази мрежа. След като я изплатите напълно, ние бихме искали да ви помогнем в работата чрез другата телевизионна мрежа – Ред Уно, най-голямата в Боливия. Искаме да почетем Бога, както прави АДВенир.

Дейвид се съгласи и след това сподели лъч на финансова надежда.

– Една дама от щатите ми телефонира с въпроси относно нашата философия, програми и финансово състояние. Изрази интерес за финансово партньорство с мрежата, за да се разреши погасяването на неизплатения дълг. Разбрах, че тя има приятел, който ви е посетил и е споделил тази информация с вас.

– Да – съгласиха се продавачите. – И след нейното посещение решихме да продължим напред с вяра и да изчакаме Господ да осигури необходимите средства. Ще увеличим крайния срок за окончателното изплащане на сумата до края на декември.

Няколко седмици по-късно Дан Джонсън бе събуден в 5 часа сутринта от позвъняването на дежурния инженер на телевизионната станция. Чу отчаян вик:

– Водата нахлува в сградата. Бързо елате!

Поглеждайки през все още тъмните прозорци, Дан можа по-скоро да чуе дъжда, който се изливаше навън. Нахлузи набързо едни стари панталони и лека риза и изтича навън по гумени сандали. Газеше половин метър вода. Като наближи улицата, водата му стигна до кръста – до прозорците на паркираните коли. Всичко в двора бе покрито с вода.

Вътре в сградата Дан нагази в около педя и половина вода. Стотици нови видеокасети плуваха наоколо. Дейвид ги беше донесъл от САЩ само преди седмица и бяха складирани на два от долните рафтове. Електричество все още имаше и отдушниците прашяха, когато водата стигаше до тях. Дан изключи електрическата мрежа за по-сигурно. Шляпайки в мрака, откри под водата три много скъпи компютри. Те съхраняваха огромна видеопродукция. Нещата изглеждаха безнадеждни.

Почти заплака, като влезе в офиса и намери лаптопа и дигиталната си видеокамера напълно покрити с вода.

Но Бог не бе спрял да върши чудеса. Едни от по-големите компютри, които бяха пострадали от наводнението, започнаха отново да функционират след седмица мъчителен труд – пълно разглобяване, почистване, подсушаване и преинсталиране. Най-голямата загуба бяха повече от 250 готови видеопрограми, много книги, които бяха в кашони на пода, лаптопът и камерата на Дан. Наводнението бе нанесло големи щети. Знаеха обаче, че Бог контролира положението и че ще им помогне да възстановят това, от което имаха нужда.

Поради опасността от повреда в електрозахранването и по-нататъшно повреждане на предавателя и други уреди, персоналът реши временно да преустанови предаването. По време на наводнението Дан наблюдаваше как равнището на водата се покачва до шкафа на усилвателя отвън, под голямата сателитна чиния. Това съоръжение специално бе осигурено от дарители и струваше сто хиляди долара. Просто не можеха да си позволят да го загубят.

Обръщайки се към един от инженерите Дан каза:

– Трябва да побързаме да излъчим съобщение за зрителите, че ще прекъснем предаванията в ефир за известно време, преди да се е случила някаква друга повреда.

Дан включи „в ефир“ монитора от канал на канал. АДВенир беше *единственият* местен канал, който все още предаваше.

– Вижте, приятели – каза той, – Господ ни е държал в ефир досега. Може би ще трябва да почакаме със съобщението и да останем в ефир. Много сериозно нещо е да се спре един международен сателитен сигнал, това ще

засегне милиони зрители от много страни. Нека да се помолим оборудването ни да не се повреди и водата да спадне.

Докато се молеха, Дан видя, че водата е на около 10 см над дъното на ограждението за усилвателя, където се съхраняваше апаратура за десет хиляди долара, а също и на два сантиметра над основата на климатика, обслужващ това съоръжение.

Удивително, но след молитвата водата започна бързо да спада! Макар мрежата да съобщи на слушателите си, че може скоро да преустанови предаването си, всъщност станцията остана в ефир. По-късно, когато Дан отвори вратичката на шкафа, видя, че водата вътре се бе покачвала, оставяйки белег на по-малко от сантиметър под критичното място, където се намиреше усилвателя! Независимо колко усилено Сатана се опитваше да попречи на Божието дело, Господ бе казал: „Дотук, но не и по-далеч!“ В разгара на наводнението Господ е бил там и е вършил чудеса. Сигналят на АДВенир никога не напусна ефира. През вилнеещата буря вълните продължаваха да носят красивата Божия вест на мир, окъпани в Боговдъхновена музика и придружавана от прекрасни природни картини. Бог все така контролираше всичко и носеше на слушателите вяра, надежда и любов.

В продължение на две седмици работниците сушаха видеокасети, касети, книги, навсякъде из студиото, надявайки се да използват някои от тях. Отделите работеха „на пълна пара“ върху нови материали, които да пуснат в ефир, колкото е възможно по-скоро, и разнообразяваха другите материали, които водата не беше повредила.

И все пак те се доверяваха повече от всякога за бъдещето си на Този, Който никога не прави грешки и винаги се грижи за Своите. Бог ги водеше към големите предизвикателства – да се възстановят от наводнението – и те бяха уверени, че Той ще постави служението им на здрава финансова основа и ще им помогне да намерят нужния персонал от професионалисти доброволци за произвеждането на качествени духовни програми за испаноговорящия свят. Изискваха обещанието Му: „Когато преминаваш през водите, ще бъда с теб; и през реките – няма да те потопят“ (Исая 43:2).

През ноември финансовото състояние оставаше мрачно. Бизнес мениджърът на мрежата повика Дейвид.

„Пригответи се да подпишеш необходимите документи, за да прекратим договора за продажба. Финансовите затруднения, в които се намираме, не ни позволяват повече да чакаме.“

Всичко вървеше към неминуем фалит. Щеше ли АДВенир да спре да предава в Боливия само след няколко дни? Можеха ли да очакват нещо друго? Не бяха в състояние да изплатят нищо значително от огромния милион и

половина долара дълг – ето вече осемнадесет месеца. Но Дейвид бе научил, че единственият начин човешки същества да могат да предричат бъдещето е – да се огледат назад, за да видят какво Бог вече е направил в миналото. Докладът? Пълен успех, когато Бог изяви мощната Си сила в избрано от Него време.

По време на утринната си молитва и посвещение Дейвид бе убеден от Светия Дух да разшири програмата и в други градове на Боливия. След два дни явно щяха да преустановят действието на мрежата. Дейвид преговаряше с двама инженери да инсталират нови връзки и чрез специални телевизионни предаватели да излъчват в пет големи боливийски градове. Подписа чек на всеки от инженерите и им благодари за тяхното желание да действат бързо. Звучи нелогично? Да, особено по времето, когато единствено Бог можеше да намери начин за излизане от трудностите.

Родителите на Дейвид бяха отишли във Венецуела за ръкополагането му за евангелско служене. Сега, когато всички бяха в Боливия, отидоха заедно с Дейвид в офиса на продавачите.

– Моят характер и преживявания винаги са ме карали да бъда оптимистично настроен – започна Дейвид. – Бог е благословил тази мрежа, която принадлежи на Него, с видим и явно и за в бъдеще световен успех. Той обаче още не е намерил за подходящо да осигури сумата, която ви дължим. Бяхте много търпеливи и любезни към нас. Моля, знайте, че няма да разберем погрешно всяко действие от ваша страна, което трябва да предприемете. Бог знае границите, които имаме ние – човешките същества, – и съм сигурен, че Той ще работи вътре в тези граници. Моля, очертайте вашите искания и ние ще се съобразим с тях.

Лицата им се смекчиха. Присъствието на Светия Дух можеше да се почувства в стаята.

– Знаем, че Бог притежава тази мрежа и оказва голямо благоволение на нашата страна – увериха продавачите. – Но ние трябва да плащаме задълженията си. Мислите ли, че Бог би могъл да направи нещо до края на годината?

– Знаем, че Бог ще действа според както намери за добре. Моля, не се чувствайте неловко да определите крайна дата. Тъй като няма да бъде в Боливия по това време, искате ли да обсъдим какви стъпки да предприемем, ако крайният срок дойде, а ние не сме в състояние да платим?

Един от собствениците прекъсна Дейвид точно докато главният финансов служител държеше договорите, които бе приготвил Дейвид да подпише. Размахвайки документите, той каза:

„Не! Това няма да е необходимо. Няма да обсъждаме изобщо случай

на неуспех. Бог желае това никога да не се случи. Ще третираме проблема само когато стигнем до 31 декември. “Сълзи бликнаха от очите на Дейвид. Още веднъж коленичиха в молитва, посвещавайки живота и финансовите си нужди на техния Небесен Баща. Когато напускаха офиса, се прегърнаха топло. Адвокатът, който стоеше отвън, изглеждаше изненадан от мирния и щастлив изход.

На 23 декември, когато оставаха само осем дни до крайния срок, определен като последен от продавачите, по време на утринните си молитви и посвещения, Дейвид прочете историята за Ревека и сина ѝ Яков. Яков и Ревека измамили Исак да извърши нещо по техния начин. Вместо да чакат Бог да извърши необходимото, те си спечелили само скръб и трудности. Дейвид се помоли: „Боже, зная, че битката е Твоя. Трябва да бъде спокоен и да чакам Теб, независимо от последиците“.

Точно тогава телефонът иззвъня, прекъсвайки молитвата му. Гласът в слушалката каза:

– Събудих се рано и усетих внушение да ви телефонирам. Искам да науча нещо повече за вашата телевизионна мрежа в Южна Америка.

Дейвид обясни нейната история и разказа за Божиите благословения в бързото развитие на мрежата. След това обясни за крайния срок, пред който са изправени.

– Колко дължите?

– Милион и половина долара. Лихвите през последната година и половина са изiali двестата хиляди долара, които платихме в началото.

– Ако трябва да направите частично плащане, което да запази сделката, каква сума мислите, че би била приемлива за продавачите?

– Половин милион долара би бил минимумът, който мисля, че бих могъл да им предложа.

Гласът каза спокойно:

– Ще пусна чек по пощата днес.

Гласът на Дейвид прекъсваше, когато той се опитваше да каже:

– Благодаря Ви! Благодаря Ви! Бог ще бъде почетен. Неговата вярност ще бъде оправдана чрез това дарение. Други ще бъдат вдъхновени. Радостта и ползите ще траят и през вечността.

– Няма нищо. Ще вляза във връзка с вас по-късно, след като говоря с моя счетоводител. Божиите благословения.

Казвайки това, човекът от другия край на жицата окачи слушалката.

Дейвид и Беки плакаха и се молиха заедно в благодарност към Бога за изобилните му милости и вярност. Същия ден Дейвид бе планирал да телефонира на продавачите. Но първо телефонира на бизнес мениджъра на

мрежата.

– Бог отново е осигурил едно чудо – точно както е обещал, че ще направи – каза мениджърът, когато чу добрата новина. – Сигурен съм, че и други ще бъдат насърчени да последват примера на този дарител и че пълната сума скоро ще бъде платена.

По-късно същия ден дарителят отново позвъни. Обясни, че съпругата му е ръководела бизнес в продължение на четиридесет години. Неотдавна починала и нейният счетоводител искал да знае какво да прави с приходите от бизнеса ѝ. Точно тогава Бог внушил на дарителя да телефонира на Дейвид първия път. Когато обаче окачил слушалката след разговора с Дейвид и телефонира на счетоводителя да му нареди да напише чека за петстотин хиляди долара, този служител бил много обезпокоен. Не одобрил решението да се дари това, което е било събирано десетилетия чрез умело стопанисване. Накарал човека да преразгледа решението си. Дарителят поиска Дейвид да му даде малко време да помисли.

Два инфарктни дни Дейвид и Беки разчитаха само на Божиите обещания и очакваха окончателната развръзка. Десетки други, присъединили се към молитвата настояваха Бог да смърти Сатана и да се намеси в полза на делото Си. Дарителят се бори със счетоводителя на жена си няколко дни, за да получи достъп до своите пари. Изискваше се силата на Христос, за да строши хватката на неприятеля над средствата, предназначени за спасяването на души.

Какво облекчение беше да чуят най-последните думи на дарителя, който телефонира и препотвърди, че не се е отказал от решението си да даде сумата. Всъщност той бил открил, че съпругата му имала и няколко други банкови сметки.

– Дейвид – сподели той, – искам да дам на Господ пълната сума веднага след като стана законен притежател на парите. Просто се моли.

Как се вълнува сърцето на всеки пред Божията доброта.

В това време една приятелка телефонира, за да пита Дейвид за телевизионния проект в Боливия. Дейвид ѝ разказа накратко за телефонния разговор и потенциалното дарение от половин милион. Добави:

– Вярвам, че Бог ще изпрати още петстотин хиляди до края на годината.

– Но това е само след няколко дни. Кое те кара да си толкова сигурен?

– Това, което съм преживял! Това, което Бог е направил в миналото. През последните седем години бюджетът ни се е удвоил. Когато сме пристъпвали напред с вяра, Бог ни е помагал да строим училища, да купуваме самолети

и да разширяваме телевизионното дело. В съгласие с Неговите обещания приходът ни от дарения също се е удвоил. Основавайки се на миналото, вярвам, че Бог ще внуши на някого да изпрати най-малко половин милион през следващите няколко дни.

Приятелката му тихо отговори:

– Да бъде според вярата ти!

Събуждайки се към 4.30 сутринта на 30 декември, Дейвид прекара известно време в поклонение и благодарене. След това се помоли: „Боже, поставям два товара пред Теб. Моля Те, отнеми финансовите ни пречки за функционирането на мрежата. В момента имаме съвсем малко пари за поддържане, разноски, храна за доброволците, субсидии за училищата, за авиационните програми. Второ, ако е за Твоя почит и прослава, моля Те изпрати допълнително половин милион, за да можем да внесем една значителна сума от дълга за телевизионната станция. Това ще удвои бюджета ни за деветата година.

Внезапно Светият Дух прекъсна мислите му: *„Днес не е денят, в който да искаш нещо. Съсредоточи се върху благословенията. Нека да няма искания, само благодарение“*.

Мир и радост завладяха ума на Дейвид, докато благодареше на Бога.

„Можеш да благодариш за точно определени неща“ – насърчи го Духът.

Дейвид бавно започна да разбира. „Боже, хваля те за цялата милион и половина доларова сметка, която ще изплатиш за телевизионната мрежа. Нека бъде почитено името Ти и верността Ти, когато покажеш пред света какъв милостив Бог Си!“

„Друго?“ – чувстваше той, че го подбужда Духът.

„Господи, аз наистина трябва да платя и няколко други дълга, а трябва пари и за разноски по функционирането“ – и той бързо нахвърли няколко цифри. – Да, мисля, че сто хиляди долара ще са достатъчни.“

Този ден Дейвид тръгна по задачите си, радостен в Господа. С небесно предвкушване той очакваше да види какво ще извърши Бог.

Един приятел помоли Дейвид, ако желае, да вземе внуците му за кратък полет и да сподели някои мисионски опитности с тях. Винаги готов да вдъхнови младите хора да работят за Бога, Дейвид веднага се съгласи. Докато подготвяше самолета за полета, той получи повикване по мобилния телефон. Родителите му, които управляваха финансите на Госпъл Министрииз Интернешънъл, обявиха радостно:

– Дейвид, твоят приятел дарител има вече средствата в ръце! Общата сума от жена му в различните банки възлиза точно на половин милион долара.

ра! Бог пристъпи да спаси Своята мрежа точно 24 часа преди последния краен срок, който би ни принудил да я върнем на боливийските собственици!

Приятелят на Дейвид, който го бе помолил да вземе внуците му на полета, се обърна към тях и каза:

– Момчета, току-що присъствахте на едно чудо, което надявам се, никога няма да забравите.

Два часа по-късно приятелят му постави плик в ръцете на Дейвид, заявявайки:

– Съпругата ми аз бяхме толкова впечатлени от това, което се случи днес, че и ние искаме да сме част от това чудо. След като се помолихме по въпроса, чувстваме се подбудени да изпразним банковите си сметки. В плика имаше сто хиляди долара – допълнителното количество, което Дейвид бе поискал от Господ!

Какъв ден беше това! Членовете на семейството се събраха и заедно с псалмиста издигнаха гласове в хвала:

*„Благославяй, гуше моя, Господа;
и всичко, що е вътре в мен,
нека хвали свящото Му име!
Благославяй, гуше моя, Господа
и не забравяй нито едно от всичките Му благодеяния!“*

Псалм 103:1, 2

*„О, отдайте благодарност на Господа!
Призовете името Му;
възвестявайте сред народите делата Му!
Пейте Му, славословете Го;
говорете за всичките Му чудесни дела!“*

Псалм 105:1, 2

Коленичиха заедно в молитва, като смирено благодариха на Бога за вярното изпълнение на Неговите изключително велики и скъпоценни обещания.

Преди деветнадесет месеца, на 2 юни 2002 г., Дейвид бе написал чек за остатъка от дълга, със споразумението, че чекът ще бъде държан от продавачите на боливийската мрежа, докато сумата дойде на разположение. Те търпеливо бяха направили точно това. Сега, подготвен да им плати цялата сума, Дейвид им телефонира и ги помоли да определят окончателното плащане, включително лихвите.

Те отговориха:

– С благоговение ви поздравяваме за доверието ви в Бог, Който отговаря на молитви. Вие сте прави. С лихвите дългът възлиза на около 1.5 милиона. Обаче бихме желали да изразим нашата подкрепа на служението на Бога чрез телевизия. Затова решихме да ви върнем и да дарим почти 100 000 долара от лихви. Желаяем също да вземем чека, който написахте преди година и половина за 1.4 милиона.

Достатъчно велик ли е Бог, за да финансира делото Си? Все още ли върши чудеса? Дейвид и семейството му са очевидци на Божията сила и грижа.

Много писма и коментари са били изпращани до Дейвид с въпроса: „Сигурни ли сте, че Бог ръководи нещата, когато тръгвате напред *ПРЕДИ* да имате каквито и да било средства в ръцете си? Как правите разликата между вярата и дързостта?“

Дейвид винаги е отговарял с дълбоко убеждение:

„Бог е обещал да ни ръководи в пътя, по който трябва да вървим (виж Притчи 3:5,6). В Римляни 12:1,2 се казва, че ако представим телата си в жива жертва и не се съобразяваме с този свят, но се преобразяваме чрез подновяването на нашия ум, можем да покажем каква е Божията добра, угодна и съвършена воля. Това са Божии обещания и ние трябва да ги приемаме чрез вяра. Помнете, че Бог очаква от всеки да има вяра, защото „без вяра е невъзможно да се угоди на Бога“ (виж Евреи 11:6). От друга страна, трябва също да признаем, че Той може да даде на някои хора специална вяра като дарба, тъй като вярата е включена в духовните дарби, изброени в 1 Коринтяни 12 гл.

Когато почувстваме, че Божият Дух ни внушава да извършим нещо, което е в хармония с Божието писано Слово, трябва да пристъпим напред с вяра и да го направим, молейки се, ако някак не сме разбрали Неговите наставления, да не чувстваме Божия мир в сърцата си (виж Колосяни 3:15). След като тръгнем напред, наблюдаваме Божието потвърждение чрез постоянно отварящите се пред нас врати или чрез Неговото провидение. Ако видим доказателства за това, вървим напред с нарастваща увереност. Ако не видим такова доказателство, молим Бог за по-нататъшно наставление или коригиране. Много пъти Беки и аз сме се молили, ако един проект, по който работим, не е от Бога, Той да го осуети. Ако обаче проектът продължава да се развива, тогава имаме увереността, че това е от Бога, а не от нас. Това е едно от основанията да не искаме пари. Бог ще внуши на хора да дадат, ако иска проектът да продължи.

Съществува една фина разграничителна линия между вяра и дързост. Ето защо е толкова важно да се знае с помощта на Светия Дух какво казва

Божие Слово. Разликата между вяра и дързост е, че вярата води до послушание на Божиите заповеди, докато дързостта извинява непослушанието.

Исус напълно се доверяваше на Божиите обещания. Знаеше, че Божиите ангели ще Го „вдигнат на ръце“. Но Бог не Му беше заповядал да скача от храма. Да стори това би било дързост. Обаче, ако Бог Му беше заповядал да скочи, а Той откажеше, извинявайки се, че не иска да Го изкушава, това щеше да е дързост, а не вяра и послушание.

Има една интересна, но тъжна история, описана в Числа 13 и 14 гл., която разглежда точно този въпрос. Бог преведе израилтяните през пустинята, до границите на Ханаан. Там Той каза на Мойсей да изпрати 12 души, които да огледат страната. Когато се върнаха, Халев ентузиастично насърчаваше народа: „Да станем веднага и да я завладеем, защото сме в състояние да я превземем“ (Числа 13:30).

За съжаление десет от съгледателите му се противопоставиха: „Няма да можем да излезем срещу тези хора, защото са по-силни от нас“ (Числа 13:31). И стигнаха дотам, че да кажат: „Да си изберем водач и да се върнем в Египет“ (Числа 14:4).

Исус Навин и Халев умоляваха народа: „Земята, през която минахме да я огледаме, е много добра земя. Ако бъде благоволенieto на Господа към нас, тогава Той ще ни въведе в тази земя и ще ни я даде (...) Само недейте въстава против Господа (...) Господ е с нас. Не бойте се от тях“ (Числа 14:7-9).

Народът отказа да послуша. Всъщност те бяха готови да убият Халев и Исус Навин с камъни. Колко разочарован и тъжен трябва да се е почувствал Бог, защото каза: „Докога ще Ме презира този народ? И докога няма да Ми вярва въпреки всичките знамения, които съм извършил сред него?“ (Числа 14:11). Преди това израилтяните бяха казали: „Да бяхме измрели в тази пустиня!“ (Ст. 2). Бог реши да изпълни искането им. А когато разбраха, че са си подписали, така да се каже, собствената смъртна присъда, внезапно промениха своето мнение и решиха да „послушат“ заповедта на Бога и да отидат в Ханаан.

Това обаче вече не беше Божията воля за тях. Бог им бе казал да се върнат обратно в пустинята. Мойсей ги предупреди: „Не вървете напред, защото Господ не е между вас“ (Числа 14:42). Стих 44 казва: „Обаче те дръзнаха да се изкачат на планинския връх“ (виж също Второзаконие 1:43). Стих 45 ни описва тъжния резултат: „Тогавата амаличаните и ханаанците, които живееха на онази планина, слязоха и ги разбиха“.

Прочетете внимателно и с молитва целите 13 и 14 глави на Числа. Вярвам, че Божиите чедата се намират отново на границата на Ханаан. Ще повярваме ли в Божиите обещания, ще се вслушаме ли в гласа Му и ще

Вървим ли напред с вяра?

Живеем на границата на вечността. Божият народ трябва да се научи сега да Му се доверява изцяло за всяка основна нужда. Само тогава ще бъдем способни да занесем тази опитност на света.

Имам някои идеи и съвети за изграждането на тази опитност на пълно доверие в Бога:

Започни, като поставиш себе с и всичките си авоари и ценности изцяло в Божиите ръце. И без това те не са твои.

Съсредоточи всичките си сили, енергия и инвестиции върху мисията за достигане на хора и за обръщането им към Бога.

Позволи на Светия Дух да те ръководи в привилегията да рискуваш за осъществяването на Божието дело.

Когато видиш Бог да работи – било в твоя живот, било в живота на някой друг, – моли се и Го поддържай с влиянието и средствата си. Растежът на Божието дело в страната ти е пряко свързан с подкрепата и растежа на делото в мисионското поле.

Бъди достатъчно гъвкав, за да позволяваш на другите да изграждат свой собствен начин на работа с Бога. Не се изненадвай, ако Той работи и чрез Своите чедра от други църкви.

Бог ти е дал привилегията да знаеш и да споделяш добрата новина, че Исус ще дойде скоро. Този свят не е нашият дом. Дай доказателство, че вярваш в това.

Дръж се за обещанията. Не се доверявай на чувствата си, а само на Божието Слово. Помни, че трябва да благодариш на Бога да бързия напредък на Неговото дело по света.

Следният случай демонстрира как Бог може да се заеме с промяната в един живот и в едно семейство:

Късно една нощ Офир – дъщеря на известен лекар в Упата, Венецуела, – лежеше на леглото си с широко отворени очи и не можеше да заспи. Тя виждаше, че животът ѝ представлява пълна каша. Привлекателните неща на този свят я бяха откъснали от религиозните неща и от Бога, Когото познаваше още от млада. Със сълзи, стичащи се по бузите, тя прошепна: „Боже, толкова дълго съм била далеч от Теб. Не съм сигурна дали ще исках да ме приемеш обратно, ако те помоля за това.“

Няколко часа по-късно, все още будна, Офир реши да погледа телевизия, мислейки си: „*Никоя от тези станции не може да ми реши проблема. Всъщност, това от което се нуждая, е – мир*“.

Изведнъж – ето! Телевизионна програма „Мигове на мир“ се появи на екрана на телевизора ѝ на фона на красиви природни картини и тиха духов-

на музика. Усещане за Божието присъствие изпълни стаята с мир. Тя легна, за да го попие. Двадесет минути по-късно пленителни сцени въведоха друга програма – „**Писано е**“. Тази програма ѝ изглеждаше доста позната – световни събития, време за оправяне на отношенията с Бога, покана, която я привлече към Исус, стоящ в бял облак и обкръжен от милиони ангели. След това се появиха три ангела с тръби, които обикаляха около света с песента „Исус иде скоро“. Станцията, разбира се, беше АДВенир.

Внезапно Офир „сглоби“ нещата. Умът ѝ прелетя 25 години назад, когато като млада бе напуснала църквата. Сега знаеше, че Бог я призовава да поправи нещата. На сутринта започна да търси адвентен пастор.

Когато го откри, изрече тихо желанието си:

„Снощи открих една адвентна телевизионна станция. Искам да се кръстя отново идващата събота!“

И беше кръстена!

С радост и ентузиазъм тя сподели Христос със семейството и приятелите си. Скоро и съпругът ѝ се кръсти. Те заедно славеха Бога за новия си живот.

Дейвид и всички доброволци славеха Бога, че е извършил чудеса, за да поддържа АДВенир в ефир и така продължава да докосва живота на много хора из цяла Латинска Америка.

Глава 14

Изобилие от чудеса

Бог продължи да благославя Адвентната телевизионна мрежа с нови семейства от опитни работници доброволци. Към АДВенир се присъедини като директор на мрежата пастор Ремберто Парада, боливиец, с 31-годишен опит като пастор и администратор, и съпругата му Флор. Със себе си те донесоха уважението на църковните членове от цяла Латинска Америка.

Друго чудо, което развърлува целия персонал, дойде, когато Скот и Сюзън Грейди и двамата им синове Девин и Ти Джей се присъединиха към персонала на мрежата като доброволци.

Няколко седмици преди това Дейвид обявваше у брат си Дъг. Той и съпругата му Бренда бяха близки приятели на Скот и Сюзън.

– Дейвид, знаеш, че Скот си търси нова работа. Той има дългогодишен опит в областта на телевизията. Мислил ли си да го повикаш? Аз бих помогнал, като му поема разносните първите три месеца, ако поиска да отиде да работи в АДВенир.

– Сериозно ли говориш? – Дейвид бе силно развърлуван от тази възможност.

– Разбира се, че говоря сериозно – каза Дъг, връчвайки телефона на Дейвид. – Обади му се още сега, ако искаш.

Когато Дейвид обясни за какво го търси, Скот остана безмълвен за няколко секунди.

– Няма да повярваш – каза той бавно, – но тъкмо тази събота в църквата излязох напред за специална молитва. Излях си сърцето пред Бога, като Го молах да ми покаже къде иска да работя. Вярвам, че току-що ми отговори!

Професионалният двадесетгодишен опит на Скот в областта на телевизионното продуциране направи разликата в АДВенир да се почувства незабавно. Работата, която той вършеше като директор на продукцията, заедно с множеството му таланти и многото езици, които знаеше, благословиха зри-

телите. Творческият ентузиазъм на Сюзън, способността ѝ да насърчава, както и чувството ѝ за хумор, дадоха много на семействата на доброволците.

Трето семейство, което се присъедини към АДВенир, бяха Ричард и Кейт Карера. Тяхното включване достави голяма радост на Дейвид и Беки, защото Кейт – това беше тяхната най-голяма дъщеря.

Когато за първи път се запозна с работата и апаратурата през февруари 2004 г., Скот описа впечатлението си, така: „Гледах с удивление с каква апаратура работи тази толкова далеч простираща се мрежа, и със сигурност мога да кажа, че Бог е благославял дейността ѝ. *Как може да се произведат такива превъзходни програми с наличните неподходящи съоръжения?* – се чудех. Това със сигурност демонстрира Божията сила и ръководство.

Ричард и Катри Карера със своята малка дъщеричка. Те се присъединиха към групата, работеща в АДВенир, Боливия. Катри е най-голямата дъщеря на Дейвид и Беки.

Бог благослови и семейство Грейди с мебелиран апартамент на третия етаж, който се намираще само на една пресечка от телевизионната станция и само на два блока от пътеката на здравето, от частната хлебарница и от щанда за пресни плодове. Това бе огромна помощ, тъй като те нямаха кола. Това освободи Скот да може да започне работа незабавно. Твърде малко доброволци започват работа в такова удобно място. Сюзън откри, че в Боливия готвенето започва с търсене на продуктите по пазарите. Дните ѝ минаваха бързо, изпълнени с подготовката на момчетата за училище, чистене, готвене, пазаруване, пране. Ученето на езика също отнемаше допълнително от времето ѝ.

Само за три седмици под ръководството на Скот отделът за продукция на АДВенир състави няколко готварски програми, кратки духовни сегменти за попълване, както и младежки програми. Скот се срещна също така и с Марк, представител на фирма за телевизионна апаратура, който му помогна да купи и ново, и употребявано оборудване на забележително ниска цена.

По това време Венецуело-Антилският съюз планира провеждането на евангелизаторски серии в Баркизимето с пастор Стивън Бор. Дейвид уреди да предава евангелизацията на живо по АДВенир, а един бразилски инженер бе нает да настрои апаратурата и да подготви мрежата, за да има добър

сигнал.

Беки и Дейвид пристигнаха в Баркизимето няколко дни преди откриването на събранията. Понеже всичките им приятели вече имаха гости в къщите си, решиха да отседнат в един скромен хотел край залата. В събота вечер екипът работи почти до среднощ, привършвайки някои приготовления от последната минута. Същата нощ, докато Дейвид се опитваше да отключи вратата на стаята им на осмия етаж, Беки забеляза един човек да говори по телефона в дъното на фойето. Изведнъж той започна енергично да маха към тях.

– Познаваш ли го? – попита Беки.

Дейвид му хвърли бръз поглед.

– Ами, прилича ми на бразилския инженер. Предполагаше се, че той ще пътува днес. Не знаех, че е отседнал в този хотел. Нека да те запозная с него.

Бразилецът крепко прегърна Дейвид.

– О, братко Дейвид – възкликна той, – вярвам, че Бог е уредил тази среща! Не знаех, че си отседнал в този хотел. Просто излязох от стаята, за да видя дали отвън няма по-добра връзка, защото говорех по мобилния телефон. Ти си точно човекът, когото исках да срещна. Моля те, ела в стаята ми – трябва да си поговорим.

Влязоха в стаята му. Телевизорът бе настроен на АДВенир.

– Трябва да ти кажа, че съм не само инженер, но пастор на евангелска църква тук във Венецуела – започна бразилецът. Както знаеш, Бразилия е предимно протестантска страна. Преди две години голяма група евангелски пастори започнаха да се събират, за да планират начини да ускорят разпространението на евангелието в Бразилия. Няколко пастори разказаха за сънища, в които Бог обещал, че ще им достави телевизионна станция, но на един от тези пастори показал, че телевизионната станция ще се пусне в действие от чужденец. Те всички обещаха да подкрепят тази мрежа, ако тя стане реалност.

Дейвид и Беки слушаха с изумление, а човекът продължи:

– Убеден съм, че Бог взема юздите в собствените Си ръце, за да приключи Своето дело. Разгледахме няколко християнски мрежи, но нито една от тях не предлагаше това, което търсехме. Сега, след като видях АДВенир, намерих отговора. Бихте ли дошли с мен в Бразилия, за да се срещнете с някои от тези влиятелни пастори? Бих желал да видите една телевизионна станция, която се продава. Ако решите да дойдете и да я придобиете, сигурен съм, че споменатите триста пастори ще могат да препредават вашия сигнал само след месеци.

И Беки, и Дейвид чувстваха, че Бог иска от тях да приемат предложението, което би могло да се окаже възможност за достигане на цяла Бразилия. Да, съгласиха се те. Щяха да пожертват от ограниченото си време заедно, за да може Дейвид да отиде до Бразилия. Изглеждаше им толкова ясно, че Бог отваря пред тях огромна възможност. Коленичиха заедно и се помолиха. Бразилският им приятел пастор продължаваше да благодари на Бога още и още, със сълзи на очи.

– Моля Те, Боже, не позволявай на някой друг да купи тази станция, докато не отидем ние – се молеше той.

Беки и Дейвид си легнаха тази нощ особено развълнувани, виждайки как Бог води народа Си към финалната линия.

Две седмици по-късно Дейвид остави самолета си в Манаус, Бразилия, и хвана редовен полет, за да се срещне със своя приятел – пастора инженер и неговия екип. Групата бе незабавно заведена в офиса за срещи на кмета. Коленичиха заедно за молитва.

След това обясниха на Дейвид, че телевизионната станция, която се продава, има капацитет за неограничен брой ретранслатори из цялата страна. Кулата и антените са разположени на неин собствен имот на планински гребен и покриват пет милиона зрители.

– Цената от един милион долара включва и нов, петкиловатов предавател – казаха те в заключение.

Докато Дейвид слушаше, Светият Дух внуши в сърцето му вестта: „*Не напускай този офис, без да потвърдиш покупката.*“

Дейвид каза бавно и ясно:

– Искам да купя тази станция. Имам внушението да подпиша договора незабавно.

Изненадани и доволни, те отговориха:

– Има и друг купувач, който е много агресивен, но все още работи върху финансирането.

Дейвид отговори:

– Това означава, че станцията повече няма да се предлага за продан.

– Да, разбираме много добре.

Стиснаха си ръце.

Минута по-късно мобилен телефон иззвъня. Принадлежеше на един от собствениците. Гласът, който го търсеше, беше от другите купувачи, които също се интересуваха от станцията.

– Обаждам се, за да ви съобщя, че нашата група има в наличност сумата за купуването. Кога можем да уредим сделката?

– Съжалявам – каза продавачът. – Станцията вече не се продава. Про-

дадена е.

Следващите четири до пет часа донесоха лавина от телефонни обаждания от видни хора в града, които молеха собствениците да преразгледат решението си. Предлагаха даже допълнителни двеста хиляди. Накрая собствениците изключиха телефоните.

Какво – или кой – бе внушил на Дейвид да потвърди продажната цена веднага? Божията чудотворна сила още веднъж бе видяна в действие.

Дейвид и продавачите съставиха договора още следобеда. Същата вечер, преди Дейвид да напусне града, договърът бе подписан!

Светият Дух беше, Който внуши на Дейвид да използва златния момент, за да поеме определено задължение да купи станцията. Най-страшните поражения и най-знаменателните победи често са зависели от минути. Бог изисква бързи действия.

Дейвид имаше нужда Бог да осигури плащането от 150 000 долара само след няколко дни. Продавачите телефонираха с новината, че другата заинтересована страна предлага 600 000 вноски и все още се опитва да купи станцията. Ако те не получат 150 000 в срок от 36 часа, ще приемат другото предложение. Към Небето полетяха молитви. Само за няколко часа Бог издейства благоприятно финансово разрешение и собствениците получиха парите според уговорката.

Няколко седмици по-късно в Санта Круз, Боливия, Скот и Сюзън Грейди се радваха на специални гости – първите, които използваша гостната им. Дейвид пристигна в Санта Круз с двете си дъщери и техните съпрузи – Кати и Ричард Карера и Линда и Брад Милс. Кейт и Ричард пристигнаха в Санта Круз да употребят дарбите си в мрежата, докато Линда и Брад, и двамата пилоти, дойдоха да се присъединят към новото техническо училище в северната част на Боливия. Боб Нортън, пилот от Медицинската авиационна служба във Венецуела, отлетя за Санта Круз с тях. Доброволците се вълнуваха от неговите грабващи истории за летене в джунглите.

След като изслушаха опитностите на Боб, Скот каза:

– И ние имаме в нашата асфалтова „джунгла“ също толкова реални чудеса. Неотдавна АДВенир предотврати убийство и самоубийство. Един мъж планирал да убие семейството си, а след това да се самоубие. За да покрие шума от изстрелите на пистолета, пушнал телевизора и сложил звука на най-силното. Чул от телевизора да идва красива музика, спрял и се заслушал. Музиката била последвана от една вест, а той все още стоял прикован към телевизионния екран от това, което слушал и виждал. След програмата Светият Дух го убедил да хвърли оръжието и да открие Бога, Който го обича. Днес този човек и някои от неговите близки принадлежат на Божието семей-

ство. Той е изключително благодарен за внушенията на Светия Дух, накарали го да пусне телевизора на АДВенир.“

Сюзън Грейди прибави своята история за чудо:

– Неотдавна в офиса на нашата мрежа телефонира много известен в града психиатър, който се поинтересува от нашата програма. Каза, че той и колегите му смятали АДВенир за съвършено лекарство срещу напрежение и депресия. Предписвали на пациентите си като групов терапия да гледат „Мигове на мир“ – природни картини, придружени от духовна инструментална музика. Съветвали ги да намерят спокойствие, като изключат всички други станции и пускат само АДВенир. Точно както Бог е употребявал арфата на Давид, за да държи цар Саул в здрав разум.

– Като говорим за природа – добави Скот. – Бог е използвал и един папагал, за да извърши чудо.

Винаги когато едно семейство в Колумбия слушало АДВенир, папагалът им млъквал. Но ако включели на друга станция, надавал такъв силен крясък, че били принудени пак да включат на същата програма. След като папагалът повтарял това многократно, те решили да обърнат по-голямо внимание на тази програма, което им донесло не само тишина и спокойствие в дома. Ден след ден семейството и папагалът слушали Божието Слово. Днес членовете това семейство са част от Божия народ.

– Всички знаете за чудото с бразилската мрежа – каза Дейвид с усмивка, – но може би не знаете, че аз отлетях за Бело Хоризонте, третия по големина град в Бразилия, без пътни пари, освен една кредитна карта. Никакви пари, само възможност да бъдат достигнати с надеждата на евангелието пет милиона хора, живеещи в мрак. И все пак бяхме в състояние да изплатим сумата от 150 000 долара два часа преди крайния срок. Останалото дължим в срок от два месеца. Ще допусне ли Бог да загубим тази струваща 1 милион долара станция? Никога! През последните седмици обаче даренията бяха спрели и бяхме останали на минимума за оцеляване. Даването изисква лична жертва и риск. Моля се всеки ден Бог да ни даде и сега необходимите средства. С вяра избирам да се доверявам на Неговите обещания!

По човешки ние реагираме, като се страхуваме от неуспех или фалит. Но знаем, че страхът не идва от Бога. Когато Му отдадем себе си изцяло, Той поема отговорността за провеждането на Своето дело. Чрез вяра трябва да сътрудничим на Този, Който не познава поражение. *Може би Бог гонуска да преминем през трудни финансови времена, за да ни научи да вървим напред, зависейки от Неговата сила и от неизчерпаемите Му ресурси, и да съзнаваме, че Той е вседостатъчен.* Всички мълчаха, замислени. Тогава Скот попита:

– Знаеш, че сме „бебета“ в доверието. Ние сме нови – доброволци, които са израснали с философията на зависимост от нашите собствени средства, от нашите способности, от нашите резерви. Бъди по-практичен и ни кажи с прости думи как можем да развием у себе си такава философия на вярата.

– Ами, Скот – отговори Дейвид, – първо трябва да се смирим пред Бога и да бдим внимателно срещу изкушения и познати грехове. Второ, вярно да поддържаме здравословен и молитвен живот и да изучаваме Библията, за да свикнем да чуваме Божия глас. Трето, да вървим напред, приемайки всяка възможност, която Той ни дава, независимо от цената или риска. Трябва да вярваме, че това, което Бог е направил за нас в миналото, ще го извърши отново и в бъдеще. Осъзнал съм, че само когато вървим напред с непоклатима вяра в Божията неограничена сила да снабдява, само тогава можем да очакваме от Него велики неща.

Боб Нортън взе думата.

– Това ми напомня за Свен Густавсен, пастор и пилот от Норвегия. Той почувствал, че Господ го убеждава да увеличи ефективността на своето служение, като се снабди с хеликоптер, за да не се налага да губи много време в каране из тези ветровити пътища и в чакане за фериботите.

– Да – каза Дейвид, – един ден видял в магазин турбинов ХЮЗ 500 D. Почувствал, че Бог му внушава някой ден да има такъв хеликоптер.

– Но първо използвал собствени средства и дарения от приятели в САЩ и Норвегия, за да си конструира един по-малък, двуместен хеликоптер – добави Боб.

– Така е – продължи Дейвид. – Направил, каквото можел, с това, което имал в ръцете си, и Бог благословил служението му. Оказал такова влияние в своята област в Норвегия, че съобщили за него по националните новини. Успял да сподели със съотечествениците си, много от които не били вярващи, своето убеждение, че този проект е от Бога. Един ден повреда в хидравликата го накарала да приземи хеликоптера спешно. И Бог го закрилял. Отново бил споменат в новините. Удивителното е, че и самите репортери вярвали в това ново чудо от Бога – пастор Свен не бил дори ранен. Журналистка заявила, че очаква Бог да извърши още едно чудо и да му помогне да се сдобие с друг хеликоптер.

– Наскоро след инцидента Свен ми телефонира: „Дейвид, вярвам, че твоята опитност може да бъде и моя. Решен съм да направя всичко, което е по силите ми, за да намеря подходящ хеликоптер и да преговарям със собственика предварително, като очаквам Бог да осигури средствата“.

Пастор Свен потърси в Интернет и намери същия хеликоптер, какъвто

бе видял преди години в магазина. Когато телефонираше на собственика в Индианополис, той му казал категорично: „Не се продава – но на вас ще го продам! Заповядайте да го видите и да летите с него“.

Така Свен си взе билет за Съединените щати, макар да нямаше никакви средства да плати хеликоптера. Когато ми телефонира, баща ми и аз предприехме кратко пътуване със самолет и отидохме да видим онзи разкошен хеликоптер „Хюз“ 500 D. Вярно, беше намерил правилната машина! Тя притежаваше необходимата сила и нужната плавност на полета, за да може да се справя с бурните и остри ветрове на норвежките фиорди. Собственикът изслуша нашите истории за вяра и за Божието избавление и каза:

– Ще ви го продам за 550 хиляди долара.

Помолихме се заедно и напуснахме летището. Само чудо от Бога можеше да постави в ръцете ни такова мощно евангелско средство. Тръгнахме си с радост и мир, като знаехме, че сме извършили нашия дял. Сега вече нещата бяха изцяло у Бога. Щяхме ли да Го видим да пристъпи към действие? Щеше ли Бог да извърши чудо, като позволи на пастор Свен да купи хеликоптер за 550 хиляди?

Два дни след това един приятел ми телефонира за хеликоптера. Чудех се откъде ли знае за него. След това каза:

– Моля те, телефонирай на един мой приятел.

Телефонирах и този негов приятел ми зададе много въпроси. Накрая каза:

– Бил съм в Норвегия и имам специално място в сър-

Свен Густавсен, пастор от Норвегия, употреби собствени средства, за да построи този малък двуместен хеликоптер. Хеликоптерът направи служенето му по-ефективно, като му спестяваше времето за чакане на фериботите.

Повреди в хидравликата накараха Свен да кацне непредвидено, което причини тежки повреди на хеликоптера.

цето си за Божието дело там. Неотдавна получих едни неочаквани осемдесет хиляди долара. Искам цялата сума да отиде за покупката на този хеликоптер.

Скот сияеше:

– Мисля, че започвам да ставам част от „групата на упо-

Пастор Свен и съпругата му Лейла стоят до купения чрез Божията чудна намеса за 550 000 долара хеликоптер. Мощният Хугес 500D ще даде възможност на пастора да служи още по-ефективно.

ващите се доброволци“. В моите писма съм споменавал за нуждите ни от аудиоапаратура за студиото и контролната стая. Току-що получих имейл от една жена, която прочела за тези нужди и решила да подпомогне проекта. Провела много телефонни разговори със семейството си и с приятели и събрала почти всички пари, необходими за проекта – само за една сутрин! Какво благословение ще бъде, когато започнем да купуваме апаратурата следващата седмица. Това дарение наистина укрепва вярата ми. Уверен съм, че Бог е в състояние да снабди нашите нужди в АДВенир.

Бог не прахосва време. Той обича да поставя инструменти в ръцете на Своите деца, за да може да ги употреби за приключване на спасителното дело. Елън Уайт е писала, че Бог „е много доволен, когато чедата Му предявяват към Него най-високи изисквания, за да могат да прославят името Му. Те могат да очакват големи неща, ако имат вяра в Божиите обещания“ (*Копнежът на вековете*).

Глава 15

Ураган, бандити и затвори

За Джон и Сю Бартълс и децата им големият ден – 29 март 2004 г. – бе настъпил.

– Помислете само! – усмихваше се Сю, с усмивка от ухо до ухо. – Днес най-после си имаме дом – тук, в Гренада! Може да е само една трета от дома, който продадохме, и може да сме похарчили и последната стотинка, която имахме, но много си обичам нашето малко двустайно апартаментче. Сигурна съм, че Бог ни води!“

– Ще бъде още по-щастлив, когато телевизионната станция се обнови и разшири – добави Джон. – Ако е Божията воля, и това ще стане през август.

Но на 7 септември се развихри ураган! Със сила на вятъра 4-та степен и дъжд. Целият остров Гренада беше опустошен: повалени дървета, разкъсани електрически жици, почти всяка къща без покрив. Ураганът отнесе покрива и на апартамента на семейство Бартълс и почти завършеното студио, наводнявайки всичко. Седмици наред след това Сю и Джон от съмване до мрак чистеха, бършеха, подсушаваха различни предмети, бореаха се с мравките и стършелите, които бяха загубили жилищата си и се опитваха да се нанесат в жилището на семейство Бартълс.

Джон и Сю построиха някакъв временен покрив, намериха брезент и го

Семейство Бартълс стои пред телевизионната станция в Гренада след унищожителния ураган от август 2005 г.

Силните ветрове и дъждът по време на урагана на 7 септември 2005 г. разрушиха целия остров, включително апартаментна на сѐм. Бартълс и телевизионната станция.

простряха върху него, опаковаха и вещите, които бяха успели да спасят. Без вода за пиене и без електричество животът им стана изключително труден. Справянето с последиците от това бедствие представляваше ежедневен тежък труд. Чувстваха се щастливи, ако можеха да

вземат поне два душа седмично. Пълноценната храна беше много оскъдна. След повече от три седмици тежка работа те бяха емоционално и физически изчерпани.

И тогава на 30 септември Гари и Уенди Робъртс отлетяха за Гренада, за да им помогнат в трудния момент. Какво благословение беше да прекарат заедно няколко дни в почивка и релаксация на остров Маргарита, съвсем близо до крайбрежието на Венецуела. Радваха се на общението с приятели, почиваха на плажа, ходеха да си пазаруват в мола, хранеха се с добра храна, молеха се, изучаваха Божието Слово и се радваха на дълги часове сън. Не подозираха колко много са били изтощени. Отново и отново благодаряха на Бога, заедно бе вложил в сърцата на Гари и Уенди тази идея.

След това отлетяха за Гвиана, като се надяваха да се сдобият с доброкачествен дървен материал за реконструкцията на телевизионното студио в Гренада. Няколко дни чертаеха планове за новия покрив и пресмятаха колко материал ще им е нужен и колко ще струва. Палисандровото дърво, много здраво и трайно, струваше много повече, отколкото Джон бе предполагал и планирал.

Да купят ли по-евтин дървен материал? Сутринта в деня, когато трябва-

ше да вземе окончателно решение, той прочете за утринно бдение Лука 6:48, 49. В тези стихове Исус говори за изграждането на солидна основа. Не го ли наставляваше Бог да не прави компромис със здравината на новия покрив? Не му ли говореше Бог, Който знаеше бъдещето и мощта на един ураган? Джон сподели затрудненията си със Сю. След още молитва, те се вслушаха във внушенията на Светия Дух и поръчаха здравето палисандрово дърво за реконструкция на къщата и телевизионното студио. Джон и Сю имаха само половината от парите, с които да купят дървения материал, но пристъпиха напред с вяра, доверявайки се на Божието провидение.

Трябваше да се върнат в Гренада на 19 октомври преди пристигането на дървения материал. Влязоха вкъщи и с изумление видяха, че брезентът не бе издържал на дъжда. Домът им приличаше на плувен басейн, пълен с най-различни твари. Къде можеха да наемат място да се подслонят с децата? Телефонираха на един приятел да видят дали някой от неговите апартаменти не е на разположение за няколко дни. Колко щастливи бяха, когато го чува да казва:

– Идвайте! Можете да останете, колкото е нужно.

– Бог е толкова добър! – възкликна Сю.

Временният им дом имаше вода, електричество, телефон, Интернет, но което беше най-хубавото и най-важното – ПОКРИВ!

И като връх на благословенията, точно преди деня, в който трябваше да плащат дървения материал, поръчан в Гвиана, Джон получи имейл от Дейвид: „Всички суми, от които се нуждаеш, са на разположение и са прехвърлени на сметката на Гари, за да може да приключи сделката за дървения материал за теб в Гренада“.

Бог бе извършил още едно огромно чудо за Джон и Сю!

В петък на 29 октомври Гари получи известие, че дървеният материал е готов и може да го натовари в контейнер, за да бъде изпратен с кораб до Гренада. Взе със себе си Дейв Хосик, доброволец в АДРА, от Канада, който да му помогне да натоварят тежкия дървен материал. Дейв идва всяка година, за да помага по хиляди начини в Гвиана. Неговата готовност да работи, веселото му настроение и доброто отношение отнемат много товари от плещите на мисионерите.

Двамата мъже прекараха една заета сутрин, докато приключат с всички митнически документи по превозването с кораба. Докато вървяха от корабната компания до магазина за дървен материал – около двеста метра – Гари обясни на Дейв:

„Ще натоварим седемдесет шперплатови дъски и дъски от палисандрово дърво. Ще платя в брой. В тази торбичка има около десет хиляди долара.

Това ще покрие разноските за дървения материал и таксата за превоз. Ще остане и достатъчно, за да си платя горивото за самолета този месец. Не искам да нося със себе си толкова много пари, но този път нямам друг избор.“

Изведнъж някой сграбчи Гари в хватка „вълчи капан“ за главата изотзад.

Дейв Хосик с помощниците си Джейкъб и Шедрак. Дейв прекарва всяка година известно време като доброволец мисионер в Гвиана, изпълнявайки множество задачи за развитието на Божието дело.

Не можеше да си поеме дъх. В същото време друга ръка сграбчи портфейла му. Трети започна да удря с юмруци Дейв в лицето.

Точно тогава Гари не го беше толкова грижа за портфейла, тъй като не можеше да диша.

Тримата бандити, въоръжени с ножове и дразнещ спрей, внезапно пуснаха Гари. Той се обърна и ги подгони, докато те се качиха на велосипеди и се опитаха да избягат. Той почти настигна този, който го беше държал, когато

осъзна, че само едната му ръка е свободна – все още стискаше торбичката с десетте хиляди долара! В другата беше паспортът му.

Гари и Дейв продължиха да преследват бандитите, викайки:

– Крадци! Крадци!

Всички наоколо, включително пазачите от охраната, общо взето не обърнаха внимание на случилото се. За щастие крадците не успяха да вземат нищо от Дейв. Той не носеше портфейл, а те не се опитаха да вземат паспорта му или чантичката на колана му, в която имаше значителна сума пари.

И двамата бяха невредими. Наистина, лицето на Дейв, носеше белезите от юмруците, а врътът на Гари беше доста подут. Гласът му звучеше като на пушач с петдесетгодишен стаж. Но и двамата хвалеха Бога, че крадците сякаш бяха заслепени и не видяха пликчето с парите, както и чантичката на Дейв, която е обикновената мишена при такива случаи. Гари загуби почти двеста долара, шофьорската си книжка, позволителното за пилот и лиценза за самолетен механик. Пропаднаха също и шофьорската книжка и лиценза за медицинска сестра на съпругата му. Взети бяха също и всичките му кре-

дитни карти.

Божията ръка трябва да е покрила парите в торбичката, защото крадците трябваше да я махнат, за да вземат портфейла.

Когато Гари и Дейвид разтовариха дървения материал, все още продължаваха да повтарят Божиите обещания – като това в Псалм 91:15:

*„Той ще ме призове
и аз ще Го послушам;
с него ще съм, когато е в беда,
ще го избавя и ще го прославя“.*

Добрата новина беше, че привършиха съставянето на документите по превозването и митническите книжа, както и натоварването на контейнера преди залез слънце. Нормално тази процедура може да отнеме повече от три дни. През следващата седмица Гари трябваше да отлети за вътрешността на страната, така че петък беше единственият ден, в който можеше да се погрижи за натоварването на материала. Наистина, хората не могат да направят нищо сами, но Божията мощ е по-силна от сатанинската. Просто питайте Гари и Дейв.

В Гренада работата едва пълзеше. Поради това, че всички здания бяха повредени от урагана, работниците имаха много повече работа, отколкото можеха да поемат. На предприятията и бизнеса бяха нанесени значителни щети в оборудването и апаратурата и нищо не работеше с пълен капацитет. Телефонните линии бяха все още прекъснати, снабдяването бе оскъдно, а работници от всякакъв вид бяха засипани от искания за услуги. В светлината на всичко това Джон и Сю, се бореха да отстранят повредите от дома си и от телевизионното студио с помощта на двама приятели. Работиха усилено, за да премахнат останалото от тавана и от електрическата инсталация в сградата, за която бяха хвърлили толкова много сили точно преди избухването на урагана.

В средата на януари 2005 г. Джон и Сю бяха готови да наемат светски инженер, за да направи нов дизайн на телевизионната станция, респективно студиото. Първият чертеж, който бе направен на ръка, не можеше да предаде правилно всички детайли, които трябваше да бъдат взети предвид. Нуждаеха се също от техник за климатичната инсталация на студиото и електротехник, за да допълни чертежа на инсталацията според техническите норми в Гренада. Всеки път когато пристъпваха напред с вяра и наемаха специалист да помогне в проектантската работа, Господ доставяше необходимите средства – спазвайки обещанието Си да задоволява всички техни нужди „според

Своето богатство в слава в Христа Исуса“ (Филипяни 4:19).

Обаче въпреки и най-добрите усилия на Джон и Сю, проектът се влачеше бавно, донасяйки им многократни разочарования. Различните задания по чертежа, които трябваше да отнемат няколко дни, се влачеха с месеци. Да не би Бог да им даваше някакъв специален дар на търпение? Те сграбчваха Неговото обещание:

*„Чакай Госпога!
Дерзай
и нека се укрепи сърцето ти;
га, чакай Госпога!“*

Псалм 27:14

През май 2005 г. всичките чертежи, прегледи и корекции на архитектурните и техническите проекти на телевизионната станция, респ. студиото, а също и ограждението на сателитната връзка и паркинга, бяха завършени. Плановите включваха и радиостанция, разположена под мястото за паркинг, която да действа под ръководството на местното съединение. Лицензите за радиостанцията бяха одобрени през април.

Всъщност до началото на юни 2005 г. не бе започнало никакво истинско ново строителство. Сградата все още беше в развалини. Междувременно струващият осем хиляди долара дървен материал от палисандрово дърво от Гвиана, както и други строителни материали, стояха складирани в останките от малкото студио, покрито с брезент вместо покрив. Регионалните власти, отговорни за комуникациите, бяха дали устно одобрение на Джон и Сю да предават чрез сателит, но те все още чакаха писмено разрешение от правителството на Гренада. Господ обаче имаше съвършени срокове и Неговите планове за разпространение на евангелието в Карибите щяха да успеят.

Докато чакаха проектантската работа по системата на предаването, Бог продължаваше да подготвя пътя, като водеше Джон и Сю да намерят подходящия доставчик на предавателна апаратура, който щеше да им спести около двадесет хиляди долара, в сравнение с онзи, към когото имаха намерение да се обърнат. Сега започнаха да чакат Бог да осигури средствата за оборудването и за новото строителство. Вярваха, че Той ще се погрижи за това в най-подходящото време. Знаеха, че непременно ще им даде възможност да споделят Неговата любов навсякъде из Карибските острови.

Междувременно в Джорджтаун, Гвиана, Гари и Уенди Робъртс продължаваха да се надяват и молят да се преместят от малкото си апартаментче край болницата. Копнееха за дом в провинцията, далеч от горещия шумен

град и близо до някой хангар и писта, където Гари би могъл да поддържа самолетите. Това щеше да му спести време и пари. За нещастие летището, което той използваше, позволяваше работа по поддържането само в неделя и в празнични дни, когато хангарът не се използваше. Освен това неудобство за Гари беше и необходимостта да пренася инструментите си от дома до хангара и обратно, което представляваше както губене на време, така и допълнителен труд.

В края на краищата намериха една писта, която не беше използвана от години. Бе разположена в провинцията, близо до град Бетани, само на 20 минути път по въздуха от Джорджтаун. Гари и Уенди много се зарадваха. Тук те имаха достъп до Джорджтаун и в същото време следваха Божия съвет да живеят в провинцията. Друг плюс беше близостта на бъдещото Медицинско мисионско училище, ръководено от Джилбърт и Мелиса Сисънс. Беше планирано то да бъде открито през септември 2006 г. Това училище щеше да обучава по-нататък завършилите Мисионското училище „Кимбия“ и Дейвиското индианско техническо училище в областта на здравето и евангелизирането. Когато през юни разбраха, че ще имат бебе, преместването от Джорджтаун им се стори наложително.

Гари продължи да лети до същите села, в които отначало бе служил Дейвид Гейтс, но неговият обсег на действие се разшири значително през тези три и половина години, прекарани в Гвиана. Той бе оставил библейски работници в няколко нови села и бе планирал в скоро време да доведе още.

Преди около три години и половина представители от едно село бяха дошли да молят за помощ. Нямали нито радио, нито писта и жителите трябвало да ходят четири часа до най-близкия медицински пункт. Гари им каза, че ако построят писта, той ще може да открие клиника в селото им. Беше построена една много къса писта и Гари и Уенди започнаха да ръководят клиника там, използвайки медицинските си умения. В селото монтираха радиолюбителска апаратура. След това Гари отговори на няколко повиквания на хора от това село, които се нуждаеха от спешна медицинска помощ. В резултат след време жителите помолиха при тях да отиде човек, който да ги научи за Бога. Едно семейство, завършило библейско обучение в Паруима, откликна на молбата и се съгласи да занесе евангелието там. През март 2005 г. Гари има радостта да отведе със самолета си един пастор в това село, който кръсти десет души, избрали да последват Исус!

Друг посветен библейски работник почувства внушение, че Бог иска той да отиде в две други селища, силни католически крепости – Итабак и Кана-танг. Управителят във всяко от селищата заяви твърдо:

„Не искаме вашата религия, но имаме проблем. В държавното училище

имаме само един учител. Невъзможно е той да се грижи за 60 ученици от различни класове. Бихте ли могли да ни предоставите един добър учител?“

Това бе призив за правене на жертви. И в двете селища жилищата бяха в оскъдица. Нямаше добри водни източници. Учителите трябваше да започнат да разработват малка ферма, за да могат да се издържат, докато преподават. Имаше ли американски индианци, които да откликнат?

Гари представи това предизвикателство пред библейските работници в Паруима. Един работник доброволец каза:

– Аз съм се посветил на разпространяването на добрата вест за Исус. Какъв по-добър начин да вляза в допир с мнителни хора, освен чрез техните деца? Светият Дух ще ме ръководи какво да кажа или да направя.

В Мисионското училище „Кимбия“ се случи същото – на предизвикателството откликна един доброволец. Сега всяко село имаше посветени учители, които се молеха за такт и умение да всадят в умовете на децата любов към Бога и желание да вършат волята Му.

Гари и Уенди благодариха на Бога за благоразположените и посветени индиански християни. Бог не насилва хората да работят за Него. Тези доброволци считаха възможността да служат за привилегия, а не за жертва.

В Санта Круз, Боливия, Скот Грейди продължи да посреща предизвикателства във връзка с телевизионната мрежа. И продължиха да се наблюдават чудеса, които увеличиха вярата на всички, свързани с работата. Два пъти за един месец бяха изправени пред проблеми в апаратурата, причиняващи спиране на предаването в ефир. Вторият път беше в петък сутринта. Техниците възкликнаха:

– Детайл от апаратурата за свързване със сателита трябва да се подмени! Никъде в Боливия не можем да купим или да наемем такава част. Ще трябва да поръчаме в щатите, което ще отнеме време. Ние обаче ще се опитаме да свалим дефектната част, за да видим къде е проблемът. Ще пробваме да я поправим, но не разчитайте на това.

Докато техниците работеха, Скот и неговият персонал се молеха. Междувременно АДВенир бе изключена от ефир. Точно когато Скот казваше на операторите на главното табло, че няма нужда да идват на работа до вторник, техникът извика:

– Открих проблема! И можах да го поправа с части от стари парчета апаратура, които се намираха из магазина. Ще го инсталирам и до един час ще сме в ефир!

Все още ли Бог върши чудеса за Своя народ? Телевизионният екип коленичи да възхвалява Бога, че евангелската вест ще бъде излъчвана за половината свят – в Америка и в Европа – този съботен ден.

Приспособяване към културния шок

Когато Брад и Лина Милс (зетът и дъщерята на Дейвид и Беки) пристигнаха в Гуаярамерин, Боливия, бяха посрещнати от двама верни доброволци – Самюел Бесера, боливийски лекар и Роаа Юнгуре, перуански учител. И двамата бяха работили здраво с помощта на местните църковни членове да създадат ново училище. Местните хора галено наричаха училището *Техническото училище на Ричард Гейтс* в чест на бащата на Дейвид, който бе работил като мисионер в тази част на Боливия.

Удивително беше да се наблюдава какъв голям прогрес е бил постигнат. Неотдавна Дейвид и Беки бяха прекарвали един уикенд в Гуаярамерин, благодарение на грешка от страна на контролора на въздушния трафик. Докато бяха там, посетиха местната адвентна църква и бяха посрещнати от развълнувани църковни членове, които помнеха Дейвид като дете. Те го помолиха да стартира отново мисионското дело в областта. Бе подарена и земя и работата започна.

В началните етапи никак не беше лесно. Подарената земя представляваше гъста, прекалено обрасла занемарена джунгла, която много трудно се разчистваше. Но благодарение подкрепата на местния борд и на основателите на училището, както и на неколкомесечния съсипващ труд от страна на перуанския доброволец Итлър Санчес и неговия екип, бе подготвена достатъчно земя, за да могат Брад, Лина и студентът мисионер Анди Хенсън да засадят градина и да издигнат няколко бараки, когато пристигнаха. Закрепиха хамаците си на покривните греди на бараките и се присъединиха към екипа от работници.

Една вечер Брад и Самюел бяха взели под наем камион, за да докарат нужните припаси за училището. Беше дъждовният сезон, а пътищата естествено не бяха павирани. В резултат камионът затъна на входа на училището.

Всички мисионери работиха до три часа сутринта, опитвайки се да го изтласкат от калта. Накрая го разтовариха и пренесоха дюшеците, печките, водните резервоари и другите запаси на ръка на повече от два километра в тъмната джунгла. Изтощени, Брад и Лина оставиха новопридобитите матраци и се хвърлиха, заспали, в хамака си. Тази нощ хамакът се счупи и Брад и Лина паднаха на пода. Да бяха легнали на новите си матраци!

Чрез Божията невероятна сила училището започна да действа малко повече от месец след пристигането на Брад и Лина в Гуярамерин. Двадесет и пет развълнувани момчета и момичета дойдоха в него да научат за Бога. Макар повечето да не бяха адвентисти в началото на учебната година, в края ѝ всеки ученик бе отдал сърцето си на Бога и бе кръстен!

Брад и Лина работеха с д-р Самюел за стартирането на евангелско медицинско дело в близкото село в джунглата, където светлината на Божията любов още не бе проникнала. Те използваша медицинската работа, за да изградят отношения с хората и тогава споделяха Христовата любов с тях. Към края на първата година проведеха евангелизаторска серия от събрания в малкото селце Ел Ята. Организираха медицински пунктове през деня и насърчаваха хората да идват на събранията всяка вечер, за да чуят лекции на медицинска тема и проповед за Божието Слово. Бяха удивени от броя на посетителите всяка вечер – повече от 90 души. А към края на сериите в Ел Ята се състоя първото адвентно кръщелно богослужение. Седем души решиха да отдадат сърцата си на Господ и да се кръстят.

Поглед от въздуха към Техническото училище „Ричард Гейтс“ в Гуярамерин, Боливия. Училището е наречено на името на бащата на Дейвид Гейтс.

При завръщането си от едно посещение в САЩ Брад и Лина бяха придружени от по-малкия брат на Брад – Брайън – и от току-що сключилите брак Джеф и Фона Сатън. Дългото пътуване започна на 2 септември 2004 г. в Маями. Накрая групата пристигна в Техническото училище „Ричард Гейтс“ вечерта на 9 септември. Част от пътуването включваше 36 часа друсане с автобус, като

тесният и прашен път се виеше на четири хиляди и осемстотин метра височина. Бе много красиво, но и страшно. Групата гледаше от хиляди метри височина надолу към долината, знаейки, че Исус е там, да пази автобуса в тесния му път.

В училището, разположено дълбоко навътре в джунглата, те бяха въз-

хитени при вида на колоритните пеперуди, птици и цветя и от отсъствието на шумен трафик. Не можа веднага да се намери свободна къща за Джеф и Фона, затова Брад и Лина ги поканиха да живеят в тяхната лятна кухня. Водата от потока осигуряваше нуждите им – за пиене, къпане и готвене. Змиите, скрити в тревата край пътя, го правеха опасен, ако трябваше да се отиде за вода след залез. В близкия град можеха да си купуват всички продукти за пълноценно хранене. Имаше авокадо, различни видове лук, хляб и марули. И плодове съобразно сезона. Оризът и фасулът съставляваха тяхната главна храна. Джеф говореше испански, но Фона се бореше с комуникирането.

Ежедневните им молитви включваха молбата за доброволци, които да заместят Брад и Лина, тъй като те щяха да заминат през декември, за да продължат следването си. Джеф, който беше пилот, имаше намерение да служи в боливийската авиационна и медицинска програма. Фона, медицинска сестра, щеше да помага в болницата в Гуаярамерин. Надяваше се да започне курсове по акушерство. По това време бебетата бяха израждани от по-възрастни жени, които нямаха никаква медицинска подготовка. Фона

Ученички в девическото общежитие на Техническото училище „Ричард Гейтс“, Гуаярамерин, Боливия.

се надяваше да работи с лекарката, която държеше клиника в Ел Ята, на пет километра от училището. В тази клиника нямаше нито електричество, нито течаща вода и през седмицата докторката работеше само от осем сутринта до обяд. Лина, Брад и Фона, жадуващи да приложат медицинските си умения, предприеха пътуване до Ел Ята, за да се запознаят с нея. Докато я чакаха, един човек се втурна в клиниката. Носеше плачещо дете. Малкото момиченце имаше голяма открита рана на главата и трябваше да му се направят шевове. Брад взе моторното колело и отиде до училището, за да вземе някои местни упойки и медицински материали за зашиване на рана. Върна се с докторката, която откри в училището. Всички наблюдаваха как тя се бори да пробие с иглата твърдата кожа на детската глава, докато се опитваха да удържат пищащото уплашено момиченце.

Докато ставаше всичко това, дойде една жена, която беше бременна в петия месец. Имала болки в коремната област. Лина и Фона прегледаха и нея, и бебето ѝ; откриха, че има инфекция на пикочните пътища, което, ако

не се лекува, можеше да причини ранни контракции. Лекарката предписа антибиотици и каза на жената да пие много вода.

Със сигурност Божията ръка ги беше ръководила да бъдат в клиниката, когато други имаха нужда от помощ. Те си спомниха Божието обещание:

*„Уповавай се на Господа от все сърце
и не се облягай на своя разум;
във всичките си пътища признавай Него
и Той ще оправя пътеките ти.“*

Притчи 3:5, 6

Не само семейство Сатън се нуждаеше от дом, но и училището имаше нужда от материали, за да се построят две класни стаи. Трябваше да връщат ученици, понеже нямаше място. За нещастие много от местните хора си мислеха, че тези „гринго“ (чужденци) ще доставят пари и ще извършат цялата работа. Как да им помогнат да разберат, че трябва те самите да работят за построяването на училище за собствените си деца? Това беше проблем, изискващ мъдрост от Бога. Джеф покани местните църковни членове да му помогнат, като извлекат пясък за направата на циментените блокове. В неделя сутринта се появиха десетина души. Пътеката до пясъка, който беше на около четиристотин метра, в началото беше нависоко и беше суха. Но след това идваше една плъзгава кална част, с големи корени от дървета, които трябваше да се прескачат. По-нататък следваше дълъг мост над реката и малко хълмче.

Джеф предложи:

– Мисля, че този, който донесе повече от „грингото“, трябва да получи награда.

Всички се засмяха, сигурни, че ще го победят. Но Джеф знаеше, че поради дългите си крака, всяка от неговите крачки се равняваше на две техни. Той работеше яката, ходеше бързо и си пееше по време на работата.

По обяд всички бяха изморени, но щастливи. Не само че свършиха много работа, но и започнаха да уважават още повече този работлив вегетарианец гринго, защото никой от тях не можа да го надмине!

Насърчен от положителния им отклик, Джеф покани църковните членове да дойдат и отново да работят в училището следващата неделя. Този път, макар че беше дъждовно, дойдоха дванайсет души. В края на деня се оформи част от скелета на постройката. Четирите големи стълба за главното здание и всички стълбове за направата на покрива, бяха поставени. Фона бе завела този ден двама студенти в града. Когато се върна, беше възхитена от такъв напредък в постройката.

Всички студенти мисионери от Южния адвентен университет бяха обучавани за медицински работници. Както повечето новодошли от цивилизования свят, те страдаха от големия културен шок поради примитивните условия на живот.

„Помнете – предупреди ги Фона, – всеки, който идва в такава ситуация, преминава през период, в който не му се иска да остане. Първо, ще ви липсва семейството. Второ, всичко ще ви изглежда странно и погрешно. Да ядеш необичайна храна, липсата на удобства, толкова много насекоми и змии – всички тези неща правят живота труден. Изкушени сте да зарежете всичко и да вземете следващия самолет за щатите. Кажете на Исус как се чувствате, изучавайте Неговия живот в евангелията и помагайте на другите. Изтърпете и ще бъдете вечно благодарни за това.“

Именно тогава Джеф получи известие, че скоро ще може да получи необходимото обучение и да се яви на изпитите по пилотаж, за да може да лети с мисионски самолет в Боливия. Дейвид уреди да се използва единият от самолетите в Тринидад. Така че в началото на ноември семейството Сатън предприе дълго 24-часово пътуване с автобус. Надяваха се да отседнат в един от приятелите летци на Дейвид в Тринидад.

Там намериха временен дом у едно семейство, което притежаваше голяма немска овчарка. Кучето обичаше да си играе с Джеф, но проявяваше враждебно отношение към Фона. Скоро след пристигането им една вечер тя отиде в двора да събере изсъхналото пране от въжето. Кучето стоеше до вратата и си играеше с една топка. Когато Фона го наближи, то изръмжа. Тя отскочи назад, но то се хвърли върху нея и започна да я хапе по ръцете. Тя изпищя, но кучето продължаваше да я напада. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, докато дойде дъщерята на семейството и спре кучето. Джеф бързо въведе Фона вътре и сложи вода на туптящите ѝ ръце. За щастие имаше само подутини и четири болезнени кървящи рани.

Фона бе благодарна, че кучето не бе разкъсало лицето или шията ѝ. Благодарна бе и за това, че семейството вече го държеше вързано.

Доброволците Матю и Джули Смит, които работеха в Гвиана, също страдаха от културния шок – шокът, който човек изпитва от допира с непозната култура. Те пристигнаха в Джорджтаун на 26 август 2004 г. Никой не ги посрещна, затова трябваше да вземат такси, за да стигнат до апартамента на Гари и Уенди. Там нямаше никой. Три часа по-късно намериха човек, който да им отвори. Бяха уморени, гладни и страдаха от разликата във времето. Идвайки от Калгари, Албърта, където времето беше студено, те веднага усетиха последиците от горещата и влажна атмосфера в Гвиана. А в апартамента не можаха да намерят и нищо, с което го проветрят.

Любезният администратор на болницата ги заведе на открития пазар, за да

си купят храна. Като се върнаха в апартамента, получиха още един „поздрав“ за добре дошли. Една жаба се беше разположила в умивалника на банята! Като разбутаха вмирисаните чинии, започнаха да изскачат жаби, а от върховете на дърветата крещяха пронизително цветни папагали. За Матю и Джули това беше голямото запознанство с тази нова култура. Същата нощ, преди изтощените им тела да се отпуснат на леглото, Матю отвори Библията си:

– Джули, ние сме в Божиите ръце. Трябва да Му се доверим. Обещал е да бъде с нас, където и да отидем. Трябва да вярваме в Неговите обещания.

Матю и Джули прекараха следващите няколко дни в разчистване на апартамента и в изследване на този горещ, странен и мръсен град. Гари и Уенди си пристигнаха на 1 септември и два дни по-късно Гари закара Матю и Джули със самолета на около 250 км навътре в джунглата. Там те се присъединиха към индианците в селището Паруима. Задачата им? Да работят с учениците от Дейвиското индианско техническо училище.

Какъв невероятен полет беше това – над гъсти джунгли, виещи се рекички и много водопади! Гари закръжи над селото. Видяха бялата църква на хълма. Преди да се приземят, им предостави птичи поглед и над училищния двор.

Приятелски настроените местни жители бързо загребах с канутата си по черните води на река Камеранг, за да стигнат до пистата. Много от тях се изкачиха по стръмните брегове на реката, за да подадат ръце за поздрав. Повечето знаеха малко английски.

Новите доброволци се наслаждаваха на пътуването с лодка, издълбана от дънер, от пистата до училищния двор. Навсякъде всичко беше красиво: от

Матю и Джули Смит се хранят заедно с учениците в стола на Дейвиското индианско техническо училище в Паруима, Гвиана.

разкошните птици, прелитащи над високите дървета, до орхидеите, висящи като огромни букети, подредени от Дизайнер Цветар!

Акустираха край огромна гладка скала, което представляваше докът и пристанището на училището. За индианците не представляваше никаква трудност да изтеглят куфарите и кутиите до върха на скалата, но за Матю и Джули беше голямо предизвикателство да жонглират с багажа си,

опитвайки се да не се плъзнат обратно. Пред тях на мръсната стълба деца се усмихваха срамежливо край ръчно написания поздрав „ДОБРЕ ДОШЛИ!“.

Местните хора ги заведоха в новия здравен център на училището. Вторият етаж се състоеше от четири големи стаи с тънки стени, които не стигаха до покрива. Нямаше на разположение друго жилище и Матю и Джули трябваше да споделят това пространство с друго семейство и техния десетгодишен син, както и с още един мъж. Явно уединението и частното пространство не бяха сред приоритетите на индианците.

Шест дни по-късно пристигнаха пет студенти мисионери, трима млади мъже и две млади жени. Те трябваше да преподават и да работят с учениците. Заедно посещаваха приятелски настроените и хубави хора в селото, провеждаха съботни богослужения с тях и се наслаждаваха на туристическите походи в джунглата високо в Дъждовната планина.

Всеки бе зает с разчистването на целия учебен комплекс, с боядисване на общежитието за момчетата, с готвене и бране на фъстъци.

Местен човек се приближи до Джули:

– Обявихме на хората, че имаме нужда от помощ при събиране на реколтата от фъстъци. Ще презреят и ще покълнат. Местните жители са готови да работят цялата сутрин в неделя и ще очакват обяд. Можете ли да планирате един обяд за тях?

– Имаме само ориз. Можем да изкопаем малко тания и едо (грудки, подобни на картофи – б.а.), а също да приготвим зелена папайа с къри и фасул. Това достатъчно ли е?

Той се усмихна:

– Предостатъчно. Ние тук се храним просто с онова, което можем да отгледаме или да съберем от джунглата.

Занятията започнаха на 20 септември. Матю се справяше с административните функции на директор на училището, плюс преподаване на Библия и математика. Той обичаше да бъде духовен водител. Джули водеше здравните часове, помагаше на хора и действаше като социален координатор на персонала. Работеше също като училищна сестра, помагаше и при готвенето.

Персоналът продължаваше да събира фъстъците. Адам, един от студентите мисионери, дръпна фъстъчено стъбло и стисна голяма зелена гъсеница с бодливи израстъци по цялото тяло. Това предизвика отровно ужилване, което му причини силна болка. Джули и друг доброволец веднага наложиха върху възпаленото място лапа от въглен и Адам скоро почувства облекчение. Продължиха същото лечение и на другия ден той се почувства нормално.

Единственият източник на неограничени запаси от вода беше реката, чиито черни води правеха дрехите чисти. Всеки носеше сапуна и дрехите си долу на реката, където прекарваха по два часа в пране на ръка. Сапунисваха

ги и след това ги удряха в големите скали. Допълнително забавление доставяше посещението на приятели, махането за поздрав на хората, пътуващи с канутата си по реката и насладата от плуването, съчетано с къпане.

– Никога не съм имала толкова хубаво украсена пералня, с цветни птици, маймуни и пълзящи създания, които да ни забавляват – смееше се Джули.

На събрание на персонала Матю посочи, че един урок, който всички доброволци трябва да научат, е да решат да приспособят живота си към Божиите планове.

– Бог допуска малки смущаващи опитности, за да научи чедата Си да бъдат адаптивни – каза той. – Ако Му представим оплакванията си, Той с готовност – даже с усмивка – ще ни даде сила да се адаптираме.

– Знаете колко ме е страх от змии и от всякакви пълзящи твари – представи своята опитност и Джули. – Но вчера Бог ми помогна да не изпищя, когато видях едно огромно влечуго да бърза по пътя точно пред мен.

Стефани, студентка мисионерка, добави:

– Като си напълня чашата с вода, се опитвам да благодаря на Бога за водата, докато чакам да се утаи мръсотията. Той даже ми помага да си спомням да не пия толкова близо до мръсотията. Благодарна съм и за чистата вода от планината. Толкова се радвам, че не трябва да пия тази речна вода, която е черна от растителността по бреговете ѝ.

Адам се усмихна:

– Уча се да благодаря на Бог за хубавите физически упражнения, които представляват пътуванията нагоре по Дъждовната планина, когато почистваме тръбите, доставящи вода за пиене. След това, като се върна изгладнял, се опитвам да не мърморя, когато трябва да ям същата супа – ядене след ядене, – а често и без нищо друго.

Друго момиче каза:

– Спомням си, че трябва да покривам мебелите и се моля Бог да ме пази да не роптая, когато се налага да удрям с обувката си термитите по стените и по тавана на нашата стая.

– Това, което ме вълнува най-много, е да виждам как Светият Дух работи в нашите ученици – каза Матю замислено. – Повечето от половината не са християни. Миналата вечер в петък, когато представях евангелската вест, помолих онези, които искат да отдадат сърцата си на Исус, да останат след събранието, за да се помолим заедно. Останаха всички! Каква прекрасна опитност беше, когато се разделихме на малки групи. Всеки от персонала започна да ги учи как да се молят за покаяние и предаване.

Тъй като Бог дава на всеки духовна дарба, която да използва за благословение на другите, Матю формира лидерски клас, за да помогне на учениците да открият дарбата, която Бог им е дал. После ги раздели на групи,

за да служат на Бога в близкото село Паруима. Резултатите бяха щастливи ученици, работещи за Бога и за благословието на ближните си.

Групата за служене изчисти къщата и двора на една стара жена, докато те светнаха от чистота. Групата за гостоприемство написа мили картички и остави цветя в много домове. Групите за молитва и насърчение посетиха и се молиха с една жена, болна от рак. Музикалната група ѝ пяха. Здравната група състави планове заедно с ръководителите на селото как да се стартира безплатна клиника за първа помощ. Групата за проповядване откри пет души, с които започна библейски часове. Детската група покани децата да дойдат да слушат истории за Исус. Ентузиазъм завладя училището, когато Светият Дух продължи да дава на учениците поглед към Исусовия живот на служене. Даже главната готвачка рапортува:

– Видях Светия Дух да работи в кухнята. Исус умножи хлябовете и рибите, за да нахрани пет хиляди души. Той върши това и за нас, защото напоследък намирам, че остава ядене след обяда, докато преди даже не стигаше за всички.

Когато учениците си отидоха вкъщи за коледната ваканция, Матю и Джули прекараха чудесно време със студентите мисионери. След това по любителското радио дойде вест от Гари Робъртс: „Скоро ще имате хубав проблем. Училището ще бъде пренаселено с персонал. След няколко дни пристига още едно семейство и двамата физиотерапевти, плюс други, които могат да поемат вашите задължения по ръководство и преподаване. Искате ли Божието дело да се разшири и в други части на Гвиана? Бихте ли прекарвали няколко месеца в Кайкан, селото, където са живели Дейвид, Беки и други мисионери? Там можете да се запознаете с индианската култура и да продължите евангелизаторската си работа. Макар в Кайкан вече да има църква, тези хора се нуждаят от силата на Светия Дух. Не мога да измисля по-добро място от това, което Бог е приготвил за вас. Когато усвоите индианската култура, можете да основате клонове и в околните села.“

Матю и Джули отговориха единодушно:

– Ще се радваме да отидем там, където Бог ни води, и да вършим това, което иска от нас.

На 7 януари 2005 г., в петък, Гари Робъртс натовари на самолета Матю, Джули и техните вещи и след петнадесетминутен полет ги откара до селото Кайкан, където пистата граничи с малката бяла църква. Приятелски настроени хора ги посрещнаха с отворени обятия и ги засипаха с храна и пресни плодове. Много от тях им помогнаха да занесат багажа си, докато те вървяха по малката пътечка, водеща до новия им дом.

Гвианският съюз бе построил една двуетажна дървена постройка съвсем близо до реката. Кухнята, сервизните помещения и един склад, съставляваха

първия етаж; на втория бяха спалните и един балкон. Готвенето ставаше на керосинова печка. Имаше също и хубава газова печка, но нямаше газ. Затова оставаше неизползвана. Външната тоалетна и липсата на електричество и топла вода правеше този дом като всички други в Кайкан. Тъй като бе започнал дъждовният сезон, единственият слънчев панел не приемаше достатъчно слънчева светлина, която да зареди батерията и те имаха електричество само ограничено време. Посещенията до тоалетната отвън също доставяха силни усещания. Огромни паяци пълзяха по стените, а хлебарките лудуваха по пода.

Селяните даваха на Матю и Джули повече банани, отколкото те можеха да изядат. За съботна закуска Джули пълнеше плантаини (големи банани –

Домът на Матю и Джули край реката в селището Кайкан. През дъждовния сезон реката прелива – както Матю и Джули констатираха.

б.а.) и правеше плодова салата от папая, банани и прясно кокосово мляко. Дърветата край дома им бяха отрупани с кокосови орехи. В градината им имаше дървета кашу, които добавяха специален вкус на храната. Каква възхитително вкусна закуска!

В събота в църквата старейшината ги изненада с известието:

– Тази седмица ще бъде специална – молит-

вена. Бог ни е изпратил пастор точно навреме, за да ни говори за Светия Дух. А съпругата му ще води детския ъгъл, както и музиката. В неделя изчистиха кухнята, приготвиха се за вечерното събрание и се зарадваха на многото посетители, които дойдоха да се запознаят с тях. Местните хора изглеждаха много щастливи и доволни. Един местен работник от ГАМАС, известен на всички като Чичо Клод, извика още от вратата:

– Елате да видите какво намерих на един метър от вратата. Усетих, че нещо ми докосна крака и погледнах надолу. Що да видя – една от най отровните змии в Гвиана: повече от половинметрова лабария. Отскочих назад, грабнах една сопа и Бог ми помогна да я убия веднага. Благодаря Му, задето опази живота ми!

И той показва увисналото влечуго, което държеше.

За Матю и Джули беше предизвикателство да се приспособят към на-

чина на живот, който местните жители водеха с буболечките, с мишките, прилепите и мръсотията. Нямахме прозорци. По подовете имаше пукнатини между всяка дъска, така че гадинките отвън можеха да си влизат и излизат, когато пожелаят. Но най-лошото беше, че мушичките и мравките пълзяха навсякъде. А досадните гърици бързо откриха брашното и другите храни, донесени от Джорджтаун. Опитаха се да ги изловят, но не смееха да хвърлят храната, защото нямаха много.

Мирният живот близо да природата обаче им носеше и големи награди. Матю и Джули обичаха посещенията на птичките колибри. Един голям вид колибри идваше в къщата през цялото време и си градеше гнездо в една от стаите. Заетата двойка посетители изглеждаше нормална и възхитителна. Не съвсем добре дошли бяха бабуните в дърветата покрай реката, които започваха да пищят между три и четири часа сутринта. Матю и Джули благодаряха на Бога за това, че ги беше научил да се радват на звука на реката, на свиренето на шурците и крякането на жабите... В сравнение с шума и врявата на Джорджтаун това тихо място в джунглата беше толкова освежаващо и те хвалеха Бога за обстановката, която ги заобикаляше.

В продължение на седмица дъждът се изливаше почти нон стоп. Това беше повече, отколкото даже местните бяха свикнали. Един ден хората предупредиха Матю и Джули, че къщата им може да бъде наводнена през нощта, защото се намираще точно до реката. Затова те често ставаха и светеха с фенерчето над реката да видят дали е преляла бреговете. Към 5 ч. сутринта равнището се беше покачило с още 15 см. Те извикаха по радиото чичо Клод, който преди бе живял в тяхната къща. Той дойде в тъмното и погледна реката.

– Още няма нищо обезпокоително – увери ги той. – Започне ли веднъж да прелива бреговете, тя потапя всичко бавно, така че ще имате достатъчно време да си преместите нещата горе.

Легнаха си пак и спаха до 6 часа. Събудиха се и откриха, че реката бавно залива двора. Преместиха всичко на горния етаж в случай, че водата се покачи още.

– Веднъж, когато семейство Гейтс живееха в тази къща, долният етаж беше наводнен с повече от метър вода – разказваха съседите. – Всъщност те плуваха из къщата с кану.

Около 11 ч. водата вече беше покрила пода с няколко сантиметра. След това с още няколко. След това спря да се покачва! Равнището остана същото през целия ден, но през нощта започна да спада. Макар дъждът да продължаваше, реката не се покачи повече.

Докато Матю и Джули преместваха всичките си лични вещи на горния етаж, дотича един от местните жители и извика:

Матю край речния си дом в Кайкан по време на най-голямото прищждане на реката.

– Един човек, който беше в събота на църква, умря. Той е известен човек в селото. Всички го познават добре. В наводнената част на селото е.

Матю и Джули бързо обуха ботушите си и се запързалияха надолу по калната пътека. Беше се събрала цяла група. Плачещи жени стояха край леглото на мъртвеца. Матю запита:

– Кажете ми, моля, какво е причинило смъртта?

Главният старейшина на

църквата проговори през сълзи:

– *Канима* (зли духове) убиха този човек.

Шокиран, Матю слушаше, докато църковните членове потвърждаваха силната си вяра в спиритизма.

Джули попита за симптомите. Семейството отговори:

– От няколко дни имаше болки в лявото рамо и стягане от лявата страна на гръдния кош. Оплакваше се също от задух. Но не обърна внимание. Същата сутрин, когато умря, каза, че се чувства по-добре. Изведнъж усети, че лявата му страна се е вдървила. Започна да се бори за въздух и скоро умря.

Джули каза тихо:

– Това са признаци на сърдечен пристъп. Би могло да бъде и емболия на белия дроб. Тук, в Кайкан, не може да се направи аутопсия и никога няма да разберем със сигурност. Но най-вероятно е сърдечен пристъп.

Обаче даже и християните индианци се придържаха към демонските вярвания, които ги караха да живеят в страх. Всяка внезапна или неочаквана смърт се приписваше на *канима*. Те казват, че злите духове пътуват с ловците. Ако не им се осигури достатъчно кръв за пиене, те се нахвърлят върху хората и ги убиват. Сатана бе изграждал крепост от страхове около тези скъпоценни души в продължение на стотици години. Тези предразсъдъци, изхождащи от магьосниците на племето, са преминавали от род в род. Какво предизвикателство е да се занесе светлината на доверие и вяра, за да бъде разпръснат мракът! Само тогава хората ще отхвърлят силата на големия измамник и ще разчитат на великата Божия сила за унищожаването на тези традиционни вярвания. Матю и Джули непрекъснато се молеха за изливането на силата на Светия Дух върху милите хора в Кайкан.

Американските индианци работят като фермери, с което си изкарват прехраната. Те разчитат много на тропическото растение маниока и на продукцията от своите земеделски ферми. За нещастие в началото на годината надойдоха диви прасета на големи стада и унищожиха по-голямата част от реколтата. Това опустошение засегна много семейства. Селяните се събираха заедно, споделяха кой каквото има и се надяваха Бог да ги снабди с необходимото. Матю и Джули бяха скътали една кутия макарони за почерпка, но гъгриците я намериха. Нямаха друг избор освен внимателно да ги изловят и да изядат макароните. Докато храната не ги разболя, се радваха, че имат нещо за ядене.

Сен Джуан, малко селце на другия бряг на реката във Венецуела, се нуждаеше от нова църква. Затова членовете на църквата в Кайкан ходеха на два часа път дотам, за да помагат. Конструкцията на една сграда във вътрешността на Гвиана се различава до голяма степен от начина, по който се строи в Северна Америка. Най-напред строителите ходят из джунглата, понякога с часове, за да намерят подходящия вид дървета. След това ги повалят с верижен трион, нарязват ги на дънери и накрая – на дъски. Тежката и твърда дървесина се нарязва на дъски, дълги четири до шест метра и тежачи от двадесет до тридесет и пет килограма всяка. Този ден, прекаран във влачене на дъски за църковното здание, означаваше цели пет и половина часа ходене в джунглата. Всеки, включително и Матю, влачеше по една дъска до мястото, където щеше да е църквата. След това трябваше да пътуват обратно до къщи в Кайкан.

Рядко някой дръзваше да излезе по тъмно в джунглата, но веднъж рано вечерта Матю и Джули чуха някой да хлопа на вратата. Държейки една жълта, три метра и половина змия лабария, висяща около секирата му, човекът викна:

– Жена ми току-що беше ухапана.

Незабележима в мрака, тази отровна змия е смъртоносна заплаха.

С молитви към небето Матю и Джули взеха въглен, както и чантата с принадлежности за ухапване от змия и изтичаха към дома на пострадалата. Джули веднага подготви действащата с батерии

Донсят човек, ухапан от отровната змия лабария. Тази змия е смъртоносна заплаха в джунглите на Гвиана

противошокова машина, която неутрализира отровата. Ухапането беше под глезена, от външната страна на стъпалото; затова тя приложи машината от

Джули прилага лапа от въглен на ухапаното от змията място – на стъпалото и глезена. Дава на човека да пие разтвор от въглен. Въгленът помага отровата да се неутрализира. Докато се грижи за пострадалия, тя се моли за Божията изцелителна сила.

са започнали да кървят. Моля Те, помогни въгленът да подейства.“

Продължи да се моли, докато сменяше лапите с въглен и увещаваше жената да продължи да пие от разтворения въглен. Постепенно пострадалата започна да се отпуска. Освободила се накрая от страха, тя потъна в сън

Селището Арау в Гвиана, където Матю и Джули провеждат евангелизаторски събрания. Хората не могат да се наситят на евангелската вест.

коляното надолу. След това покри болното стъпало и глезен с лапа от въглен и даде на жената да пие въглен. Тя не хареса много сместа и я изпи бавно, като даже хвърли чашата на земята, когато мислеше, че никой не я гледа.

След около два часа жената започна да изкашля кръв. Докато работеше, Джули се молеше отчаяно: „Боже, отровата в тялото ѝ отива в кръвообращението. Това разрежда кръвта ѝ и причинява вътрешни кръвоизливи. Венците ѝ също

от нощта. Ако човек оцелее през първите 24 часа, след като е ухапан от отровна змия, той обикновено оживява. Тази жена оживя. Матю и Джули се радваха, че Бог благослови простите им лекарства и спаси тази жена чрез целебната Си сила.

Бог благослови трите месеца, които прекараха в Кайкан. В края на март те се отправиха към малкото селце Арау. Пътуваха с лодка в продължение на два часа,

а след това трябваше да вървят през джунглата още шест часа.

В Арау хората жадуваха да слушат евангелието и да гледат картините, които Матю и Джули донесоха. Радостно помагаха да се пусне в действие малкият взет назаем генератор, да се прокарат жиците и да се сложи електрическа крушка. С тези неща започнаха евангелизаторските събрания в малката бяла църква. Джули използваше малък клавирен инструмент на батерии, за да ги научи да пеят християнски песни!

В събота сутринта Матю проповядва за предразсъдъците и спиритизма. Вечерта събранието започна в 5.30 с време за въпроси и отговори за злите духове, магиите и заклинанията. Един от питащите поиска да знае:

– Добре ли е да се викат духове на животни или на други природни обекти и да се духа на болните за изцеление, както ни учат шаманите?

Друг попита:

– Лошо ли е да се смесва нашата кръв с кръвта на влечуги, за да бъде ловът успешен?

Такива въпроси продължаваха да се сипят от тези семпли християни адвентисти от седмия ден, които, без да има кой да ги поучава на Писанията, несъзнателно бяха общували със Сатана всеки ден. Въпросите продължиха до късно.

Матю започна да приключва събранието, но хората извикаха:

– Искаме още песни на поклонение! Искаме да гледаме картини. Не сте ли дошли да ни проповядвате?

– Искате да кажете, че искате да има цяло богослужение сега – след като вече сме имали три часа разискване?

– Да, да. При нас рядко идва проповедник. Молим ви, останете.

Матю и Джули бяха много развълнувани, въодушевени и ободрени от желанието им да слушат библейската истина. Събранието продължи до 11.30 вечерта. Докато

Майка с дете от Арау. Много от местните жители са загрижени за влиянието на духовите в ежедневието им живот.

зателството за присъствието на Светия Дух дойде, когато един човек отдаде сърцето си на Исус и обеща да Го следва през останалата част от живота си. Колко радостни бяха и Матю, и Джули, че Бог ги беше призовал да служат

на тези скъпоценни души в такива изолирани места!

След това Гари Робъртс ги отведе със самолета на едно място, наречено Ерерингбанг. Междувременно те почувстваха внушението, че Светият Дух ги призовава да отидат в забраненото село Куротоко. Тъй като нямаше достъп до него по въздуха или с някакъв друг вид превозно средство, Куротоко можеше да бъде достигнато само с лодка, и то по една много опасна река, ако се пътува 12 часа само в едната посока. Много хора се бяха удавили в тази непредсказуема река Куюни.

Не само че беше невероятно трудно да се стигне до това село, но то беше и забранено. Преди няколко години ГАМАС беше изпратила индиански библейски работници в Куротоко да положат основата на мисионска станция. Всяко индианско селище си има главатар или ръководител. В Куротоко главатарят беше свещеник на Англиканската църква и не искаше каквито да било библейски работници. Беше им заповядал:

– Да ви няма тук в срок от три дни. И ви забранявам да се връщате!

Макар главатарят да изповядваше че е свещеник, той не познаваше Бога, нито практикуваше Неговата любов. След неделната църковна служба канеше хората у дома си с думите: „Първата чашка е безплатна“, знаейки, че са пристрастени и ще искат още. Продаваше на тези необразовани хора алкохол и ги караше да си купуват с пари безплатните лекарства, осигурявани от правителството.

Понеже пътуването до Куротоко беше трудно и скъпо, правителствените здравни служители рядко ги посещаваха. Затова в него не съществуваха никакви здравни грижи или контрол.

Докато бяха в Кайкан, Матю и Джули чуха, че главатарят на Куротоко можел да приеме медицински екип. Наеха един зъболекар, който беше на правителствена служба, и предложиха и своите услуги. Тъй като селото не беше получавало медицински грижи през последните две години и отчаяно се нуждаеше от помощ, главатарят прие предложението. Тогава те с молитва се приготвиха да навлязат в този непознат и враждебен свят.

В Ерерингбанг наеха опитен лодкар, който им взе 320 долара за отиване и връщане до Куротоко. Качиха се в едно 6-метрово кану, издълбано от дърво, с бензинов мотор и плоски дървени седалки. Двадесет и четири часовото пътуване започна. Медицинско-мисионерският екип купи хранителните запаси и допълнително гориво. Пътят им се виеше като змия надолу по реката, избягвайки бързеите и водовъртежите. Спираха по пътя, като видяха хора или къщите им. Мините бяха замърсили ужасно реката Куюни. В едно селище от три семейства видяха около 25 души – всичките болни от треска, причинена от малария, тиф, холера и други болести. Ако оживееха без медицинско лечение, те все пак се чувстваха постоянно болни и никога не

можеха да се възстановят. Повечето от тях не знаеха на колко са години, нито фамилените си имена. Просто съществуваха в един болен, пиан, изпълнен с предразсъдъци и страх свят.

Веднага щом влезе в Куротоко, групата откри медицинска клиника. Хората идваха като постоянен, неспиращ поток. Зъболекарят вадеше зъби, докато Джули лекуваше тези, които можеше. Матю се беше молил през целия път да може да установи приятелски отношения с главатаря. Докато хората прииждаха, Матю можеше да види как изражението на свещеника се смекчава. Бог, изглежда, убеждаваше този човек, че те искрено желаят да помогнат.

– Главатарю, ако откриете писта, нашият пилот ще може да ви носи нужните запаси и лекарства, а даже и учител за вашите деца в селото. Вече имате празно училищно здание. Няма ли да ви е приятно да виждате как малките се учат да четат и пишат? Ако пък има болни, които станат много зле, могат да бъдат обслужени от лекар. Ако искате, аз мога да оставя едно любителско радио за вас тук и да ви покажа как да влизате във връзка.

Свещеникът измънка:

– Това би било първата ни връзка с външния свят, която ни е била предоставяна някога.

Когато Матю установи връзка с Джорджтаун и се чу един глас да му отговаря, свещеникът най-после се усмихна.

Матю избягваше религиозните теми, но продължи да се моли. Накрая свещеникът каза:

– Моите хора сякаш нямат надежда и живеят в постоянен страх. Можете ли да им предадете простото евангелие на вяра и доверие в Бога?

Матю се усмихна.

– Това би донесло радост и надежда на всеки. Бог може да промени вашето село така, че скоро да бъдете най-щастливите хора по реката.

Може ли Бог все още да върши чудеса в човешките сърца? Под влиянието на Светия Дух този главатар прие мисионерите доброволци като приятели. Осъзна, че те не са дошли да се конкурират с него. Преди да напуснат, той обеща да открие писта и ги помоли да се върнат. Даже предложи да доведат учител, за да се открие училище за всички възрасти в селото и да започне да работи клиника.

Бог със сигурност ще завърши това, което е започнал. Ще промени отношението и ще направи възможно да се построи малка църква в Куротоко, където хората да могат да се поклонят на единствения Бог, способен да ги избави от страха, алкохола и болестите. Бог е в състояние да излее благословенията Си и да донесе радост и надежда в това „забранено“ село.

Хиляди начини да бъдат задоволени нашите нужди

От доброволците в джунглите на Гвиана до телевизионните мрежи в Боливия и Бразилия Бог продължава да напомня на Своите доброволци, че е Бог, Който върши чудеса, за да поддържа делото Си. Точно когато бразилската станция влезе в ефир, останалият един милион от продажната цена стана дължим. Друга организация само чакаше с готови пари в брой да купи станцията. За да може Дейвид да приключи с продажбата, трябваше единствено отговор от Бога във вид на още едно чудо.

Докато се молеше за Божествена мъдрост, той получи много силно внушение от Бога: *„Завладей територията, която Бог вече ти е дал в Боливия. Имаш телевизионни лицензи за няколко града, където още не си проникнал чрез ефира. Префокусирай и довърши започнатото в Боливия“.*

„Но Боже, знаеш, че имам пари само да платя бензина за самолета и други такси. Как да разширявам тази работа в Боливия?“

„Дейвид, ти ще знаеш какво трябва да направиш, когато отидеш там. Върви с вяра!“

Веднага след като кацна в Санта Круз, Боливия, Дейвид се среща с Ремберто Парада, директор на АДВенир и със Скот Грейди, мениджър на продукцията. След споделяне на убеждението, което Бог бе поставил в сърцето му, Дейвид започна да очертава настоящите възможности и нужди, припомняйки обещанието: *„Когато се предадем всецяло на Бога и следваме в работата си Неговите наставления, Той поема отговорността за нейното извършване“* (Елън Уайт. *Християнско служене*).

Тримата мъже изследваха настоящите нужди. Съставиха следния предизвикателен списък:

Да се закупят малки парцели земя в трите града, където преди това са били издадени лицензи за предавания.

Да се поставят предавателни станции и телевизионни кули в тези пар-

цели.

Да се закупят нови преподаватели, антени и сателитни връзки за всеки от трите града.

Да се увеличи силата на преподавателите и да се направят подобрения в антените в четири други градове.

Да се посрещнат нуждите от оборудване в студиото на мрежата.

Да се построи сграда за женска спалня в затвора. (Управителят на женския затвор бе предупредил групата за затворническо служене, че ще загубят подарената им земя на територията на затвора, ако не започнат незабавно строителството на крайно необходимото спално помещение).

Всички тези проекти възлизаха общо на 150 000 долара – десет пъти повече от нормалните месечни разноски!

Изгледаха се един друг и след това Скот запита:

– Ще послушаме ли Божията заповед да отидем по целия свят, даже и пред лицето на икономическо бедствие?

Дейвид отговори на този въпрос с няколко допълнителни въпроса:

– *Отричаме ли на Христос послушанието, което Той очаква, като се поставяме в зависимост от нашите човешки способности? Ако народът ни не стане сега и не сграбчи тази възможност, ще въздигне ли Бог други, които ще занесат адвентната вест на света?*

Пастор Парада направи резюме на ситуацията:

– Ние сме изправени пред финансова дилема и най-лесното е да посочим липсата на средства, за да оправдаем отказа си да вървим напред. От човешка гледна точка вървенето напред с дългове би могло да означава банкрут и загуба на доверие, излагайки по този начин на риск самото дело, което Бог ни е поверил. Нека се помолим заедно за ръководство от Писанието, което да ни разкрие Божията воля.

След като се изправиха от молитвата, отвориха Библиите си. Скот прочете Мат. 25:14-30 и каза:

– Господарят не очаква Неговите настойници да осигурят парите. Той очаква от тях да инвестират онова, което им е дал. Бих казал, че първият ни ръководен принцип е: отговорност пред Бога!

– А вторият ни ръководен принцип очевидно трябва да е послушание спрямо Неговата ясно изразена воля – добави пастор Парада. – Божията заповед ни казва в Матей 28:18-20, че трябва да отидем по целия свят и да проповядваме евангелието.

– Третият принцип е този, който Исус е дал на богатия млад управник в Матей 19:16-30, когато му е казал да продаде всичко, което има, и да го даде на бедните, за да може да Го последва – мислеше на глас Дейвид. – А

в Матей 10:38 ни предупреждава, че ако не вдигнем кръста си и не Го следваме, не сме достойни за Него. Това ми казва, че трябва да сме готови да рискуваме всичко. И четвъртият ръководен принцип, вярвам, е, че трябва да използваме това, което имаме в ръцете си.

Останаха в мълчалив размисъл. След това Скот се протегна и взе една книга от близкия рафт. Отвори я на страницата, която преди това вече беше отбелязал.

– Чуйте това – каза той. – „Бързото и решително действие в подходящото време ще даде славни резултати“ (Елн Уайт. *Пророци и царе*). За да перифразираме това, трябва да кажем, че възможността и случаят, предопределят времето. Мисля, че това е петият принцип.

Пастор Парада заговори бавно и обмислено:

– Дързостта е сатанинският фалшификат и имитация на вярата. И вярата, и дързостта изискват Божиите обещания. Вярата води към послушание, а дързостта извинява непокорството. Дързостта ни кара да участваме в изкушения, които идват в резултат от липсата на молитва, размисление, плюс нарушаването на природните закони и благоразумието. В тази ситуация трябва да сме сигурни, че нашето решение е в хармония с ясното библейско учение. Трябва да избягваме всяка дързост и да извличаме нашите решения изцяло от Божието Слово.

– Изпитвам особена загриженост, която трябва да споделя – каза Дейвид. – Като президент на Госпъл Министриз Интернешънъл аз съм напълно зависим от Бога за всичко. Чувствам се обезпокоен и даже непочтителен спрямо Него да Го моля за още, след като не съм употребил това, което вече ми е дал. Исус казва: „Който е верен в малкото, е верен и в многото“ [Лука 16:10]. Разбирам повечето администратори, които смятат, че трябва да продължават да увеличават финансовите си резерви. *Но Светият Дух ме е убедил, че колкото повече се приближаваме до последните събития от човешката история, трябва да намаляваме нашите резерви и да ги инвестираме изцяло в Божието дело сега, докато имаме възможност.* Ами, ако колкото повече резерви лично или като общество трупаме за бъдещето, толкова по-малко финанси Бог може да ни повери през време на кризата, пред която сме изправени днес? Можем ли да добавим и този принцип към нашия списък: „Не искай още, докато не си употребил това, което вече имаш“?

Скот отговори:

– Исус е казал в Лука 6:38, че колкото повече даваме, толкова повече ще ни се даде. Изпробвал съм го лично и съм научил, че Бог обича да ни дава повече, когато даваме повече. За да изразя това на съвременен език,

бих казал: Не комерсиализирай Божиите благословения.

– Точно сега Бог, изглежда, иска от нас да направим невъзможното, да заживеем извън нашата комфортна зона. Каква е нашата част? – запита пастор Парада.

– Вярвам, че най-важният урок – отговори Дейвид – е пълната зависимост от Бога. Ако наистина вярвам, че Исус идва много скоро, ще покажа вярата си, като действам според това, в което вярвам.

Пастор Парада го прекъсна:

– Трябва да споделя онова, което ми се случи миналата нощ. Господ ме събуди в 2 часа. В цялото ми тридесетгодишно служене не съм имал по-дълбока среща с Него. Можех само да Му кажа, че чрез Неговата сила и благодат искам да действам заедно с Него, да следвам Неговите нареждания и да оставям резултатите в Неговите ръце.

– Преди да вземем окончателно решение, нека сега разберем дали нямаме никакви налични средства, преди да предприемем следващата стъпка – напомни Дейвид.

Върна се след малко и докладва, че никакви нови средства не са постъпили и няма такива на разположение.

След като тримата мъже се помолиха отново, пастор Парада заговори със силно убеждение:

– Едно нещо имаме на своя страна: доверието на продавачите и производителите, с които сме в делови отношения. Зависейки изцяло от Бога, аз ще направя поръчки за още седем предавателя и за необходимото оборудване. Ще изпратя човек да закупи малки парцели земя за телевизионни предаватели и кули в трите града. Ще започнем веднага строежа на женското общежитие в затвора. Бог ни е казал да посещаваме тези хора и е необходимо да вървим напред с вяра, за сме послушни на Неговата разкрита воля. Трябва да разпространяваме евангелската вест. Нека имаме доверие, че Бог ще се погрижи за цялата сума от почти сто и петдесет хиляди долара. Мога да си представя как Исус казва на Гавриил: „Изпълнен съм с радост, че някои от Моите деца на земята желаят да Ми се доверят напълно и да вървят напред“.

Съвсем скоро след тази среща Дейвид предприе пътуване до щатите. Негов приятел пастор му телефонира в деня след неговото пристигане.

– Съпругата ми и аз чухме за твоето неотдавнашно предаване и ангажменти в Боливия. Решихме да ипотекираме дома си. Стойността на имота би могла да работи за Бога, вместо да си стои в него. Ако Госпъл Министриз Интернешънъл отговаря само за поддържане на плащанията по заема, парите от ипотека принадлежат на Бога. Употребете ги сега.“

Това дарение заедно с други постъпили средства покори всичките задължения, направени до това време. Вместо да загуби доверието на Южна Америка, ГМИ се радваше на все по-нарастващото финансово влияние, което тези покупки от страна на телевизионната мрежа донесоха.

Кратко време след това Дейвид научи малко повече за това, как Бог върши невъзможни неща. Летеше с Гари Робъртс и запита:

– Гари, как успяваш да поддържаш двата самолета във въздуха през последните шест месеца с такъв малък приток от средства? Получавал ли си някакви други дарения?

– Не. Нямах никакъв друг приход, освен тези, които ти ми пращаше.

Гари замълча за кратко и продължи:

– Странно, всеки месец имам достатъчно суми в сметката, за да си плащам разходите. Неотдавна си отделих време, за да прегледам по-подробно отчетите. Разбрах, че много от чековете, които съм написал, не са били изплащани за последните пет месеца. Изглежда са изчезнали някъде между Гвиана и САЩ. Салдото в сметката ми в щатите остава непроменено!

– Банката в Гвиана оплакала ли се е, че не е получила парите си?

– Не, никога! – отговори Гари. – Сметката ми е в изправност. Може би никога няма да разбере тайната на изчезването на чековете, докато не отиде в небето. Междувременно медицинската авиационна програма в Гвиана върви напред с пълна сила.

– Това ми напомня за един от моите любими цитати – каза Дейвид. – „Нашият Небесен Баща има хиляди начини да задоволява нашата нужда, за които ние не знаем нищо. Тези, които приемат принципа да служат и да почитат Бога на първо място, ще открият, че затрудненията изчезват и преднозетите им се открива ясен път“ (Елън Уайт. *Копнежът на вековете*).

Глава 18

Извършено единствено от Бога

Телефонът иззвъня и Дейвид чу гласът в слушалката да казва:

– Обажда се Робърт Коста, испаноговорящ евангелизатор от *Писано е*. Мислите ли, че можете да вмъкнете и пастор Марк Финли в следващата си сателитна евангелизаторска програма в Каракас?

Като знаеше, че обикновено човек трябва да се запише и да чака четири години, за да може да му дойде ред да ангажира с нещо пастор Финли, Дейвид бързо отговори:

– Сигурен съм, че можем да уредим това. Кажете ми нещо повече.

– След като работихме с вас във вашата февруарска евангелизаторска кампания в Маракайбо, Венецуела, д-р Милтън Певерини и аз се върнахме в *Писано е* и споделихме нашето вълнение от това колко голяма светска аудитория беше достигната. Вашата стратегия да излъчвате серията координирано по няколко големи търговски телевизионни мрежи, насърчи пастор Финли да подари времето си за отпуск, за да може да бъде на разположение за евангелизационната кампания в Каракас.

Дейвид веднага започна работа със Съюза, Съединението и университета, за да координира събитието с АДВенир. Деветдневната серия от сказки бе разнесена по света чрез три църковни сателитни мрежи и четири светски. Всяка вечер зрителите откликваха чрез телефонни обаждания и имейли и това продължаваше до следващата вечер. Един имейл дойде даже от далечна Турция!

Разбира се, врагът се опитваше да свали сигнала от ефир. В деня преди събранията да започнат, компанията, която осигуряваше сателитната връзка, заяви на Дейвид, че не са в състояние да осигурят услугата, както са обещали, понеже църквата се намирала в политически чувствителна част на града.

Компанията препоръча да се използва друга връзка, но цената щеше да

бъде два пъти по-скъпа. Бог обаче благослови преговорите и окончателната цена се оказа два пъти по-малка от първоначално поисканата. Събранията започнаха на определеното време.

Два дни след това правителството се договори с компанията за използване на мрежата за политическата си кампания. За нещастие това отслабваше сигнала, от който зависеха АДВенир и 3 Ей Би Ен. Тези, които работеха с мрежата специално за събранията, се опитаха да поставят нова чиния, която да може да лови различен сигнал. Успяха да я настроят едва пет минути преди събранието да започне! Същата вечер и сигналът закъсняваше и се появи в ефир само седем минути преди събранието. Сатана здраво се опитваше да попречи събранията да бъдат излъчвани, но Бог удържа победа при една доста наситена програма.

Всяка вечер в голямата адвентна църква „Ел Парадизо“ трябваше да се провеждат по две богослужения, за да може да се обхване големият брой желаещи да присъстват. Зрител телефонира от град Пунто Фиджо в Северна Венецуела, за да каже, че тези събрания са причинили революция в мисленето на хората от неговия район.

Два дни след започването на събранията Дейвид отлетя за Пуерто Ордац, Венецуела. Когато се връщаше, един от емиграционните офицери на летището го запита:

– Каква е вашата дестинация?

– Каракас.

– Не работите ли за събранията, които започнаха с пастор Финли преди два дни?

– Да, но откъде знаете? Не ми е известно в Пуерто Ордац да има местна телевизионна станция или кабелна компания, която да пренася сигнала на АДВенир там.

– Очевидно кабелните компании са открили сигнала и са решил да предават събранията всяка вечер – заяви офицерът.

Само вечността ще разкрие колко много хора са наблюдавали как пастор Финли представя евангелието из цяла Венецуела и испаноговорящия свят!

Около това време Джени Мендоза, която работеше в АДВенир на пълно работно време, а също така участваше и в боливийско затворническо служение, получи телефонно повикване да отиде и да се помоли за една болна затворничка в женския затвор Палмазола в Санта Круз, Боливия.

Джени прочете Божии обещания от Писанието и коленичи до леглото на болната жена. Точно по средата на молитвата почувства внезапно разтърсване по рамото и чу:

– Махай се веднага!

Тя се обърна и видя една калугерка, която неистово викаше:

– Ти си протестантка. Нямах право да се молиш за болна католичка!

Отивай си веднага!

И Джени си отиде.

Една от затворничките, която стоеше наблизко, попита калугерката:

– Знаеш ли коя е жената, която току-що изпъди?

Калугерката поклати отрицателно глава.

– Тя работи в телевизионната станция АДВенир, същата, която с вас гледаме толкова често.

– О! – възкликна калугерката и изтича след Джени.

– Извинете ме – каза тя. – Току що разбрах, че работите в АДВенир. Вярно ли е?

Джени кимна утвърдително.

– Да, аз съм програмният директор на мрежата.

Калугерката с променено лице и с дружелюбна усмивка ѝ протегна ръка.

– Моля, простете ми, че ви крещях по този начин. Никога не бих направила това, ако знаех! Разбирате ли, АДВенир е моята любима телевизионна станция. Бихте ли дошли у дома на вечеря днес?

Джени радостно прие поканата и все още се радва на времето, което прекарва с новата си приятелка.

Дейвид навсякъде виждаше доказателства за Божието действие чрез АДВенир. На гишето на автобусната станция в Св. Елена, Венецуела, той каза:

– Искам да купя билет за една приятелка – и подаде парите заедно с личната карта на жената.

Чиновничката беше добре облечена млада дама със скъпи накити и ярко червило.

– Мисля, че познавам тази жена. Тя не е ли учителка адвентистка от Маракаи?

– Да – отговори Дейвид изненадан. – Всъщност тя е нашият съюзен директор по образованието. Откъде я познавате?

– И аз бях някога адвентистка. Всъщност вършех колпортьорска работа в Маракаи, когато се запознах с нея.

– Наистина ли? Не бих си помислил, че може да сте колпортьорка сега. Случило ли се е нещо?

Внезапно сълзи блеснаха в очите ѝ.

– Извинете ме, че плача. Името ми е Моника.

Дейвид се усмихна съчувствено.

- Бог иска пак да работите за Него.
- Бих искала, но не мога – изхълца тя. – Невъзможно е!
- Може ли да се моля за вас, Моника? – попита Дейвид.

Тя кимна утвърдително.

Дейвид протегна ръце през малкото отворено прозорче и тя постави ръката си в неговата.

– Господи, моля се за възстановяването на Твоята воля в живота на Моника. Доведи я отново в тясна връзка с Теб. Излей Твоята любов над нея. В името на Исус, Амин.

След молитвата Моника обясни:

– Преди да приема да работя тук, ясно обяхих, че няма да работя в събота, макар да не бях ходила от дълго време на църква. Неотдавна обаче реших, че следващата събота ще бъда на богослужение. Разбирате ли, известно време преди това – една събота – си бях у дома. Превключвах каналите, за да намеря „Анимъл Планет“. Тогава, открих една нова станция с програма, която прикова вниманието ми. По-късно същата вечер гледах и проповед и в нея разпознах адвентната вест. Плаках и плаках, докато гледах. Вече няколко седмици гледам тази станция и през цялото време плача. Невъзможно ми е да се върна в църквата, но и не мога повече да се съпротивлявам. Тази седмица ще трябва да реша.

Дейвид извади визитната си картичка и я плъзна в гишето.

– Вие сте президентът на АДВенир? – разхълца се тя отново. – Та точно това е каналът, който гледам...

По-късно Дейвид се върна да посети Моника и откри, че съпругът ѝ е напуснал нея и трите ѝ малки деца. Поговориха и той я насърчи. Каква радост беше тази среща за нея!

Една страна! Един малък град в джунглата. Една малка кабелна мрежа. Една самотна личност, която копнеела да се върне при Исус. Каква радост е причинило всичко това на Небето! Сигурно ангелите са продължили да посещават усилено петстотинте хиляди домове само във Венецуела, които приемат АДВенир чрез кабел, да не говорим за зрителите в Боливия и Бразилия. Цялата небесна дейност „зад сцената“ ще бъде разкрита един ден през вечността. Бог се грижи за всички хора и върши чудеса, за да ги доведе при Себе Си.

* * *

Божията вест достига даже до малките деца. През есента на 2004 г. по време на събранията на Адвентна мирянска служба (АМС) в Цинцинати, Охайо, Дейвид сподели благословенията и предизвикателствата на Божието дело в Южна Америка. Той забеляза едно дванадесетгодишно момиче да стои

най-отпред в аудиторията. То изглеждаше омаяно от възхитителните истории, които той разказваше за Божията грижа и закрила над доброволците мисионери. Усмивка изгря на лицето ѝ, когато Дейвид каза:

– Не е нужно да посещавате чужда страна или да чакате, докато пораснете, за да станете мисионери. Не е нужно да бъдете пилоти, учители или да знаете как действа телевизионна мрежа. Можете да бъдете доброволец мисионер и там, където се намирате. Но Бог изисква да Го обичате с цялото си сърце и да признавате, че всичко, което имате, принадлежи на Него. Можете да научите повече за начина, по който Бог употребява доброволците, като гледате нашия DVD-репортаж. Той съдържа четири видеофилма направо от „фронтовата линия“. Просто елате при мен и си поискайте.

След събранието това момиче – дванадесетгодишната Сара – прекара известно време в размисъл върху онова, което Дейвид каза. „Ако всичко, което имам, принадлежи на Бога – се запита тя, – тогава защо спестяванията ми стоят в банката? Там те не донасят полза.“

Същата вечер тя получи позволение от родителите си да отиде на изложението на Госпъл Министриз Интернешънъл, където бяха Дейвид и екипът му. Видя го, че разговаря с някои хора и изчака, докато разговорът свърши. След това привлече вниманието му, като го дръпна за ръкава.

– Аз съм Сара и имам нещо да ви кажа!

Той се наведе да я изслуша.

– Решила съм, че щом Бог притежава всичко, което имам, тогава трябва да Му Го дам – Той да го използва. Спестявам пари от около пет години. Имам триста долара. Искам да дам всичко това за Божието дело в мисионското поле.

– О, Сара, това е толкова достойно! – Дейвид я прегърна. – Знам, че Бог ще бъде щастлив от твоя подарък!

– Но имам един проблем – прекъсна го Сара. – Не съм достатъчно голяма, за да подписвам чекове. Ако ги изпратя по пощата, може да се загубят. Какво да правя?

Сълзи задавиха гласа на Дейвид.

– Не се безпокой, Сара, твоите родители ще ти помогнат да ги изпратиш. Просто помни: Бог ще използва твоя подарък по много велик начин, за да спаси много хора. Винаги когато можеш, показвай на хората този DVD филм.

Дейвид беше прав. Когато семейството на Сара и нейната църква чуха за дарението ѝ, те не само че дадоха – всеки от тях – достоен дар като нейния, но и много повече.

Сара прекара останалата част от вечерта в разпространяване на диско-

Сара Шенк и Дейвид Гейтс. Както е направил с лептата на вдовицата от Новия Завет, така Бог употреби и дара, и мисионерския дух на 12-годишната Сара, за да даде далеч по-големи благословения, отколкото тя си е представляла.

Разказа му и как Сара е подарила на Бога всичките си спестявания.

– Това е удивително! Какво необикновено дете! – възкликна човекът.

– Иди и ти прави така... – отвърна Дейвид.

Човекът си отиде много замислен и отрезвял.

Щаха ли жертвеният дар и мисионерският дух на Сара да имат такова влияние, каквото лептата на вдовицата? Само вечността ще разкрие. Но Бог наистина изпълни мечтата ѝ да бъде мисионерка в чужбина. Тя и родителите ѝ приеха призива за мисионерско служене отвъд океана.

Но и това не е краят на историята. Няколко седмици след онези събрания Дейвид изпрати имейл, който разказваше за дарението на Сара. Един от читателите бе толкова трогнат от тази история, че изпрати дарение от десет хиляди долара.

В Боливия Бог продължи да подкрепя затворническото служене. Спално общежитие за двадесет и пет хиляди долара, както и работилница за мъже бяха построени в мъжкия затвор в Санта Круз. Това здание можеше да побере четиридесет и двама мъже. Женският затвор получи петнадесет хиляди

ве, видео и аудио касети с проповеди на всички, които можа да намери в конгресната зала. Всеки, който я видеше, можеше да забележи как нейното лице сияе от радост.

След като чу Сара да разказва какво прави Бог, един много богат човек прие касети и DVD. Той веднага посети щанда на Госпъл Министриз Интернешънъл.

– Дойдох да се уверя в историчните за чудесата, които едно малко момиче на име Сара ми разказа. Никога не съм виждал дете, толкова изпълнено с ентузиазъм и мисионерски дух, като това момиченце. Просто трябваше да дойда и да разбера сам за себе си дали Бог наистина ви е дал милион и половина долара за телевизионна мрежа в Боливия.

Дейвид с удоволствие му разказа за това какво е направил Бог за Боливия, а и за Бразилия също.

долара за довършване строежа на женското спално общежитие. Сега децата могат да спят заедно с майките си, а не на двора. Групата за детско служение в женския затвор организира по-големите деца в клуб „Изследовател“ – първия такъв клуб, организиран и провеждан в затвор!

* * *

В селата сред джунглите на Венецуела Боб Нортън продължи мисионската си работа. При един случай той отлетя до селище Апаури – в края на саваната, с планина, издигаща се точно над него. Отиде да вземе един пастор, когото бе откарал там преди няколко дни. Когато кацна, пасторът му каза:

– Имаме голям проблем. Един човек от църквата е много болен. Изглежда, че е същата болест, от която умря и брат му преди няколко месеца. Също и от двестата крави, които имаха, само деветдесет са още живи. Другите измряха една по една. Старейшините и дяконите на адвентната църква вярват, че главатарят на селото ги е проклетел и че е отговорен за тези болести и смъртни случаи. Сега търсят начин да го убият.

Боб Нортън отиде заедно с пастора в дома на болния. Поговориха и след това го качиха в самолета. В болницата, лекарите щяха да се опитат да открият причината за болестта му. Междувременно Боб се върна в селото. Главатарят отрече да е проклевал болния човек или когото и да било. Той явно се страхуваше за живота си. Междувременно страхът и тревогата се бяха пренесли и в съседното село. Боб свика събрание на жителите на двете села. По-моли хората да живеят в мир и ги увери, че Бог е по-силен от дявола. Адвентистите се съгласиха да постанат и да се молят три пъти дневно в продължение на две седмици да им даде Бог вяра и да не се страхуват от зли духове.

Домът на Боб и Нийба във Венецуела. Семеиството Нортън среща много предизвикателства в своето служение, но Бог продължава да върши за тях чудеса.

Междувременно всеки чакаше да види какво ще стане с болния, който бе откаран в болница. Неколцина други в селото бяха развили същите симптоми. Боб доведе в селото екип от лекари, за да се опитат да определят причината за болестта по добитъка и по хората. В същото време верни пастори и членове се присъединиха към Боб да се молят на Великия Лекар

да излекува болния. Но което е по-важно, молеха се за мир между жителите на тези села, които воюваха помежду си, и да се доверят на Бога, като се откажат от сатанинските си предразсъдъци и вярвания.

Болният човек не можеше да ходи и един лекар успешно оперира крайниците му. Състоянието му обаче се влоши и той едва не умря – не от проблема с краката, който не беше животозастрашаващ, а защото вярваше, че е бил прокълнат и че ще умре. В края на краищата той оздравя и се върна у дома. Мирът между двете селища бе възстановен. О, колко голяма нужда имаха тези хора да разберат по-добре Божията любов и Неговата способност да освобождава всеки от сатанинската сила!

Освен със спешните полети, Боб Нортън беше много зает и с превозването на миряни. Библейските работници можеха да отиват до селища на един час път със самолет, за което пеша биха им трябвали дни, дори седмици. Вместо да посещават тези села на всеки две години, те можеха сега да отиват там за месец или повече, за да проповядват Божието Слово и след това да се връщат у дома за няколко дни, за да си вземат провизии. На различни места бяха разчистени и открити нови писти.

Използвайки само мачете, брадва, лопати и най-вече мускулна сила и пот, хората разчистваха земята и приготвяха писти, където мисионският самолет да може да каца. Как правеха пистата равна? Не я правеха! Просто отрязваха дърветата, изкопаваха дънерите и заглаждаха наистина големите неравности – това е всичко! Тази ивица земя сега ставаше „писта“. Боб им казваше да я направят дълга поне хиляда метра, но средната дължина беше около четиристотин – съвсем не безопасна дължина в такъв терен като джунглата.

Често пъти Боб летеше с гориво за извънбордов двигател. Тъй като много от селищата бяха разположени край реки, издълбаните от дърво лодки кану можеха да превозват до дванадесет човека от места, където нямаше писти. Така повече хора можеха да бъдат достигнати от евангелието посредством този вид транспорт.

Но добрата новина е, че Боб, Нийба и синът им Джосая се бяха преместили в къщата, която бяха строили почти три години. Не, това не беше техният дом. Някое друго семейство щеше да се настани в базата и да провежда авиационната програма. Но засега тази къща осигуряваше място за живеене за тях и за гостите, които идваха да помагат при осъществяването на никога не свършващите проекти. Е, тя не беше довършена, но довършването можеше да почака, докато се съберат още пари. Поне прозорците наистина имаха стъкла и мрежи против насекоми. На банята трябваше да се довърши водопроводната инсталация, но семейство Нортън се радваха, че имат едно

местенце, което могат да нарекат свой дом и което бе достатъчно голямо, за да могат да го споделят и с други.

Освен с недостига на гориво и с дългите опашки, Боб трябваше да се справя и с още един сериозен проблем. Работата му бе спъвана от ограничените възможности на малкия „Чесна 172“. Късите и неравни писти често го принуждаваха да взима по един пътник на един курс, оставяйки многото други да чакат. Нерядко кацаше и вземаше само един човек и част от багажа му до някоя по-дълга писта. Там ги оставяше и се връщаше да вземе още един човек, като внимателно претегляше всичко, което трябваше да бъде пренесено. Когато стигнеше максималното тегло за безопасно излитане, трябваше да остави останалото. Тогава се молеше пък времето да бъде хубаво, за да може да стигне до основната база по светло. Често пъти, докато летеше, получаваше някое спешно повикване по радиото, като например, че малко момиченце е било ухапано от отровна змия. Когато това се случеше, пасторите или библейските работници, които чакаха Боб да ги отведе някъде, трябваше да останат още ден-два там, където са. Но Боб щеше да дойде и да ги вземе колкото е възможно по-скоро.

Боб се нуждаеше от по-голям, по-безопасен, по-мощен самолет. Всеки път, когато кацаше някъде, за да спаси нечий живот, той поставяше на риск собствения си живот. Молеше се постоянно, като знаеше, че кацането и отлитането от тези къси писти всъщност никак не е безопасно. *Осланяше се на Бога да внуши на някои да помогнат за закупуването на по-голям самолет. Знаеше, че Бог ще се погрижи, че Той има деца, които ще споделят онова, което им е дал, за да направят това животоспасяващо дело по-плодоносно.*

Глава 19

И загуба, и печалба са в Божиите ръце

Кратко време след като Бог отвори възможности за Госпъл Министриз Интернешънъл да закупи – на вяра! – телевизионна станция в Бразилия, струваща милион долара, Дейвид планираше да говори на събранието на Адвентното мирянско служене в Кохута Спрингс, Джорджия. След едно от събранията млада двойка се спря да го заговори.

– Името ми е Даниел Спенсър – започна младия човек. – Аз съм от Португалия, а жена ми Сара е от Бразилия. Бяхме трогнати от вашата вест тази вечер. От известно време Бог ни внушава да работим за Него. Имате ли някакво място, където бихме могли да служим?

– Хвала на Господа! – възкликна Дейвид, със сърце препълнено от радост. – Вярвам, че вие сте отговорът на моята молитва за директор на новата станция в Бразилия. Нека се молим заедно Бог да ръководи всяка стъпка от пътя!

Дейвид беше много насърчен от това доказателство за Божията намеса. Бог бе осигурил плащане в брой от 150 хиляди долара за бразилската станция, плюс още 50 хиляди кратко време след това. Сега бе осигурил енергичен и посветен директор, който говореше португалски. Помнейки мощната Божия ръка, Която се бе погрижила за Боливия, Дейвид се чудеше как ли сега Бог ще разреши въпроса с остатъка от 800 хиляди долара, дължими в разстояние на четири месеца, за да се приключи плащането за бразилската станция. Според договора продавачите преместваха предавателя в ново здание и в нова кула, която осигуряваше по-добро покритие за града гигант.

Крайният срок за плащането на остатъка от продажната цена щеше да настъпи, докато Дейвид беше в Съединените щати. Когато денят наближи, Дейвид получи няколко телефонни повиквания от Бразилия, за да му напомнят, че сумата става изискуема. Знаейки, че Бог никога не разочарова тези, които Му се доверяват, Дейвид увери персонала, че Бог си има план.

Двадесет и четири часа преди крайния срок, в който сумата трябваше да бъде изплатена, Дейвид получи телефонно повикване от един приятел.

– Продаваме семейния бизнес – събщи той. – Когато продажбата приключи, ще имаме възможност да дарим за твоите телевизионни начинания между осемстотин и деветстотин хиляди долара!

Дейвид незабавно уведоми продавачите в Бразилия за добрата новина. Макар сумата да не беше налице, докато компанията на дарителя не бъде продадена, Бог вече бе осигурил чрез провидението Си две плащания, и то на точните дати, определени от продавачите. Сега Дейвид очакваше Бог да определи времето и на оставащите.

В Бразилия даже и много бедни хора имат сателитни чинии на покривите си. Един инженер каза на Дейвид:

– Повече от 14 милиона чинии са насочени към *Би-уън*

Бразилсат. Това е най-популярният бразилски сателит и той расте с петдесет до седемдесет хиляди потребители всеки месец. Ако можеш да се добереш до него, ще можеш да покриваш почти цяла Бразилия само с една станция. Но е невъзможно да намериш някакво място на този сателит; всичко е запълнено от години. Никой не може да купи място на каквато и да е цена.

Дейвид се усмихна:

– Бог намира удоволствие в това да прави невъзможни неща! Когато Той поиска да се свърши една работа, намира място в определеното от Него време. След като Бог ни дава поръчка да отидем по целия свят, Той ще отваря и пътя, когато сме Му послушни.

Приятелят на Дейвид поклати недоверчиво глава, но обеща:

– Ще вляза във връзка с този сателит от твое име. Само помни – не давам надежда, че ще може да се намери някакво място!

Няколко месеца по-късно Даниел Спенсър информира Дейвид, че наетото триетажно здание за студиото и офисите е готово за церемонията по освещаването. Пастор Ремберто Парада, директорът на АДВенир в Боливия, който говореше свободно португалски, отлетя с Дейвид за Бразилия. Мно-

Даниел и Сара Спенсър и децата им. Когато Даниел, който говори португалски, стана директор на новата телевизионна станция в Бразилия, това бе отговор на молитва.

го ентузиазирани млади специалисти, представители на различни адвентни църкви в града, дойдоха и предложиха да служат на Господ. Присъстваха даже и продавачите на станцията.

Една от ключовите фигури, управляващи сателитното пространство за трите най-големи бразилски мрежи, дойде и реши да остане за службата. Поиска да види от първа ръка каква програма предлага станцията. Много се въодушеви, когато научи за Божието ръководство.

– Чувствам се привилегирован – каза той, – че съм поканен да бъда част от този голям за Бразилия проект. Тук съм, за да дискутираме възможностите за свързване с *Бразилсат*. Обещавам да използвам цялото си влияние, за да помогна сигналът да получи национално покритие по най-добрия бразилски сателит.

Божият народ в Бразилия беше свидетел на отговора на многогодишните им молитви. Радваха се и бяха насърчени да видят какво прави Бог за тяхната страна.

Минаваха месец след месец. Човекът, който бе обещал да изпрати пари за Бразилската мрежа, все още не бе в състояние да направи това, понеже бизнесът му все още не беше продаден. Станцията в Бразилия предаваше в ефир, но продавачите бяха изправени пред финансова криза. Първата вноска от половин милион долара бе платена навреме. Вярвайки, че и останалата сума скоро ще бъде налице, продавачите решиха да теглят заем от банката, за да покрият нуждите си и да го изплатят, когато бъде изплатена останалата част от сумата. Но месеците се търкаляха и към края на 2004 г. банката на продавачите поиска уреждане на сметките. По същото време една венецуелска кабелна компания бе приключила с инсталирането на сигнала на АДВенир за цялата страна и искаше да ѝ се плати незабавно.

С натезало сърце Дейвид се обърна към съпругата си Беки:

– Започваме една Нова година с толкова много нерешени проблеми. Понякога съм изкушен да се отчая. Но съм убеден, че Бог ни е водил досега.

– Бог си има план – насърчи тя Дейвид. – Сигурна съм. Просто трябва да Му се доверим.

Но дните си минаваха без никакъв отговор от Бога и безпокойството се увеличаваше. И точно когато имаха нужда от нещо, което да укрепи вярата им, Дейвид и Беки получиха един дълъг имейл от стари приятели мисионери. Той трогна сърцата им и ги изпълни с подновен кураж и доверие. Отчасти писмото гласеше така:

„Скъпи Дейвид и Беки,

Благодаря ви, задето се молите за нас. Божиите войници трябва да бъдат по-силни от обикновените. Идваме на бойното поле не сами – водим със

себе си цели семейства.

Не всички Божии благословения идват във време на благополучие. Някои идват във време на изпитание. Повечето от моите „войници“ са дезертирали, моята „крепост“ е превзета, източниците ми са изчерпани. Но „войниците“, които са все още с мен, действат; и аз се уча и израствам духовно. *Вече знам от опит, че като Йосиф в Египет, много често пътят надолу е път към успеха. Ако поверим живота си на Господ, трябва да му поверим и управлението на този живот и да знаем, че Той е в състояние да се справи с всичко и да контролира всичко.* Какво би станало, ако Йосиф се бе отказал в най-трудната част от процеса? Никога нямаше да стане първият след фараона и да спаси семейството и народа си. *Господ ни подготвя за нещо наистина грандиозно и това изисква обучение.*

Твърдо вярвам, че изпитите и трудностите са част от тази подготовка и които устоят до края, ще приемат наградата. И ние като Йов трябва да се научим да се доверяваме на Бог и в лошите моменти, когато изглежда, че всичко пропада, за да не бъдем горди и самоуверени, когато дойде огромното благословение.

Не искам да те лъжа – това са трудни моменти. Но където изобилстват трудностите, там благодатта и чудесата изобилстват още повече. Виждали сме ръката на Господа и сме чувствали докосването Му – почти осезаемо.

Знам, че Господ може да направи всичко, когато Той прецени. Моята грижа е да не пропаднем в извършването на нашата част. Ако се страхуваме сега, ако отслабнем при това много силно изпитание, как ще оцелеем в бъдеще? Казано ни е, че така ще бъде всичко в последните дни. Ето ги – времето дойде; и ние сме част от пророчеството сега.

Твои съработници,
Сем. Спенсър

Тази отекваща декларация на доверие в Божието ръководство донесе нов кураж на Дейвид и Беки, докато размишляваха за бъдещето.

Дейвид посочи куфарчето си и каза:

– В това куфарче държа предложения за проекти на стойност почти тридесет милиона долара. Тези проекти обхващат достигането на цяла Бразилия. Това не включва програмите за допълнително разширяване в другите страни на Латинска Америка, нито новата телевизионна мрежа за Румъния с вече подписания сателитен договор за милион и четиристотин хиляди долара. В основата си всички тези проекти са по човешки невъзможни. Но как мога да кажа НЕ на тези възможности след всичко, което Бог е направил за нас в миналото?

Вратата на Беки се протегна, за да посрещне предизвикателството.

– Самият факт, че това е невъзможно с наши сили, ми изглежда най-силният аргумент, че Бог очаква от нас да го направим с Неговата сила и в Неговото време. Бог ще извърши велики и още по-велики неща, колкото повече приближава края.

– Знам, че това е вярно – кимна Дейвид, – но продължавам да се боря с въпроса, който един от нашите доброволци повдигна. Той ме попита: „Дейвид, как можем да продължаваме да приемаме нови проекти, след като има такава борба за текущите?“. Не съм сигурен какъв трябва да бъде отговорът. Прочетох какво пише Елън Уайт в книгата *Евангелизъм*. Писаното е точно на целта.

Той отвори книгата, която лежеше наблизко, и прочете:

„В опасност сме, ако се простираме на по-голяма територия и започваме повече нови начинания, отколкото можем да разработим правилно. В противен случай те ще станат уморително бреме и ще поглъщат излишни средства (...) Нека средствата, които се намират на ваше разположение, не бъдат харчени на толкова много места, че нищо задоволително да не се постигне никъде. Възможно е работниците да разпрострат усилията си над толкова голяма територия, че да не може да бъде извършено нищо сериозно точно в местата, където според наставлението на Господа делото трябва да се укрепи и усъвършенства“.

В същото време сякаш искаше да уравни нещата, защото по-надолу пишеше следното:

„Поддържайте и увеличавайте създадения вече интерес, докато облакът се движи, след това го следвайте“.

Нашият проблем, изглежда е, че „облакът продължава да се движи много бързо“! Целта на всеки проект, който имаме, е да довежда хора при Исус. Чрез Божията благодат всеки проект поддържа растежа. Наистина, всеки един си има своите проблеми, включително и некомфортната финансова позиция. Но и всеки зависи от Бога – от ден за ден. Всъщност било ли е някога по-различно? Даже и никога да не бяхме приели тези нови проекти, щеше ли да ни е леко?

– Не, не мисля – бързо отговори Беки. – Бог планира онова, което е най-добро, в определеното от Него време. Той ни познава и ни държи смирени и зависими. Само Той е в състояние да даде и да внуши желание на християните да жертват и да дават. Но *Той предоставя на всекиго свободния избор да го послуша или не*. Обещал е да снабдява всички наши нужди според Своите богатства в слава чрез Христос Исус“ (виж Филипяни 4:19).

Дейвид прегърна Беки.

– Толкова много ме насърчаваш. Никога не трябва да свикваме с Божи-

ите чудеса. Оцеляването или загубите на мрежите във Венецуела и Бразилия ще бъде решено много скоро. Милиони души са залогът. Нашето семейство, партньорите ни по служене и доброволците – всички се молим от месеци. Знаем, че Бог може и ще отговори на тези молитви. През последните три дни Бог ме събужда с хвалебна песен. Чакам да видя какво ще направи.

Дейвид и Беки коленичиха да се помолят.

– *Благодарим Ти, Господи, защото си ни дал още една възможност да Ти се доверим.* Благодарим Ти за всичко онова в миналото, което Си направил, за да ни покажеш, че можеш много повече, отколкото да задоволяваш нужди. Знаем, че ще го направиш отново. *Заради Твоя народ, който се нуждае да го събудиш и да заработи както никога досега, заради онези по света, които умират в мрак, без да Те познават, се молим – да не пропуснем да прославим Твоето име.* Дай ни търпение и вяра да крачим само толкова бързо, колкото Ти искаш. Знаем, че когато искаш да вървим напред, ще строшиш финансовите пречки, които понастоящем блокират пътя ни. Доверяваме Ти се! Обичаме Те! И Ти благодарим, скъпи Господи! В името на Исус! Амин!

Глава 20

Божията любов строи пътища

След кратка отпуска прекарана у дома, Джеф и Фона Сатън пристигнаха в големия град Санта Круз, Боливия, в началото на февруари 2005 г. Целта им? Да купят здрав камион, който биха могли да използват за многото нужди, които изискваше функционирането на училище и ферма в джунглите – за пренасянето на конструкции за строеж, на продукцията от фермата, на тухли, пясък, чакъл, дървен материал, торове и хора. Бяха получили дарения да купят превозно средство за Техническото училище „Ричард Гейтс“ в Гуаярамерин, Северна Боливия.

Цените дори на употребяваните камиони бяха много високи, затова те постоянно напомняха на Бога:

– Знаеш ограничените ни възможности, големите ни нужди и ужасните пътища. Молим Те, ръководи ни да намерим камион, който ще издържи дълго и какъвто ни е необходим. Знаем, че това искане е голямо, но Ти си велик, Боже!

Джеф и Фона Сатън пред вратата на Техническото училище „Ричард Гейтс“ в Гуаярамерин, Боливия.

Търсиха в Санта Круз цяла седмица. Бог им помогна да намерят един „Нисан Кондор“, който можеха да си позволят. Доверен техник ги увери:

– Това е добър камион. Може да ви изглежда голям, но ще върши добра работа по лошите пътища, по които ще го карате.

Рано в неделя сутринта Джеф и Фона, заедно с брата на Джеф – Джейсън – и снаха му Черъл, както и двете им дъщери, се качиха на камиона. Джейсън беше дошъл да

помогне в строежа на училището и в поддръжката на самолета. Двама други доброволци – Джъстин и Къртис – също пътуваха. Те бяха пристигнали да работят по проектите за строежа на училището. Тази група от осем души, плюс багажа им и припасите, предприеха дългото пътуване. Решиха да се редуват, като карат ден и нощ. Разпростряха брезент над задната част на камиона. Това, заедно с течността против изгаряне, ги предпазваше да не се „опържат“ на слънцето, макар че и под брезента беше доста горещо. През нощта температурата падаше доста ниско. Последната нощ пътуваха по неравни и кални пътища, в дъжд и малко можаха да спят. Пиеха много вода и хвалеха Бога с песни, докато пътуваха. След четиридесет и деветчасовото пътуване, те бяха крайно изморени, затова отседнаха за една нощ в Гуаярамерин, недалеч от училището. Благодариха на Бога за благополучното пътуване и за добрия камион. Бог бе внушил на някого да им даде и два верижни триона „Хускварна“ за рязане на храсти, за да разчистят фермата.

Камионът не можа да бъде докаран директно до училището поради състоянието на пътя – повече от километър лепкава кал и дупки, пълни с вода. Всеки път когато се опитваха, затываха. Изваждането на камиона от калта стана „част от живота“. Изваждане на крика, поставяне на дъска под потъналата част на камиона, повдигане и изваждане от дупката, след това тръгване, каране неколкостотин метра, само за да затынат отново. Всяко повторение на този процес отнемаше от един до два часа. Затова решиха или да ходят пеша, или с джипа.

Камионът – Нисан Кондор, – който Джеф и Фона купиха за училището в Гуаярамерин, Боливия.

Ясно беше, че ако училището трябва да се разрасне, е нужен и добър път. Джеф помоли една строителна компания да дойде на място и да оцени колко ще струва построяването на солиден път. Служителят предложи да изготви по-евтин договор, за да помогне на училището. Но Джеф се чудеше дали окончателният резултат ще бъде задоволителен.

Училището бе открито с осемнадесет ученици. Това беше втората година от неговото функциониране; имаше класове за новопостъпили и за второкурсници и персоналят се надяваше да се запишат поне тридесет ученика. Имаше обаче само една класна стая. Спешно се нуждаеха от още една.

В началото на март Гари и Уенди Робъртс, които ръководеха авиационно-

то дело в Гвиана, докараха за Джеф най-първия самолет – „Чесна 150“, който Дейвид бе използвал. Гари и Джеф прекараха няколко приятни дни. Летяха заедно, за да тестват някои от пистите.

За съжаление предвид многото си отговорности в училището Джеф нямаше достатъчно време да лети. Той беше координатор и отговаряше за всичко. Трябваше да се справя с по-големите дисциплинарни въпроси, грижеше се за благополучието на персонала и изплащаше стипендиите. Джеф много ценеше своя помощник, един много способен боливец – Енрике Сабала. Понеже Енрике познаваше боливийската култура и бит, беше неоценим при справянето с насъщните въпроси, с купуването на храна и с ръководенето на фермата. Отговаряше за студентите, които работеха различните занаяти: земеделие, дърводелство, отглеждане на пилета и хлебарство. Съпругата на Енрике – Сандра – отлична готвачка, осигуряваше обслужването с храна. Доброволци на краткосрочна работа също идваха да помагат за различни периоди от време. Джеф се надяваше, че разтоварването от отговорностите и постепенното им прехвърляне и върху други хора ще го освободи, за да може да върши и медицинската авиационна работа, която беше неговата голяма любов.

Въпреки ограничените си възможности да говори испански, Фона преподаваше по здравословен начин на живот. Като училищна медицинска сестра тя работеше и веднъж седмично в една клиника в малкото градче Ел Ята, на пет километра от училището, което влияеше много благотворно на отношенията ѝ с обществеността. Тя ваксинираше, правеше прегледи и изследвания на бременни и преподаваше в курсове по акушерство.

През март щастливата двойка се премести в новата си къщичка. Подът, таванът и стените на спалнята бяха готови. Дървеният материал не стигна, за да се довърши и останалата част от къщата, но Джеф и Фона бяха много развълнувани, че вече си имат собствен дом, та макар и състоящ се само от една стая и голямо преддверие с покрив над него.

Започна и разчистване на терена, за да бъде построен бетонен дом за краткосрочните доброволци, които идваха и си отиваха. С лични средства Джеф и Фона купиха мотоциклет, за да могат да пътуват до града във връзка с училищните работи.

Макар календарът да показваше месец април, пътят още не беше станал проходим. Чакаха седмици наред да изсъхнат по-ниските места от пътя, които бяха пълни с вода. През това време Бог постоянно пазеше със Своите ангели камиона, който бяха паркирали край главния път. В бедни страни като Боливия, акумулаторите, гумите, моторът и пр. бързо изчезваха. Но през цялото време от техния камион не изчезна нищо.

Накрая директорът на компанията за строеж на пътища изпрати един шофьор на трактор, за да види дали пътят е вече достатъчно сух за работа.

- Откога сте на тази работа? – попита Джеф шофьора.
- Осемнадесет години.
- От колко години директорът на компанията е на този пост?
- От две.

Джеф веднага разбра, че шофьорът, а не директорът всъщност ще ръководи работата.

– Какво трябва да направя, за да стартира проектът? – запитва той шофьора.

– Не се безпокойте – отвърна човекът. – Ще говоря с директора. Мога да докарам трактора довечера и да започнем още утре сутринта.

Когато работата на пътя започна, персоналът се молеше всяка сутрин на утринното богослужение Господ да задържи дъжда. В тропиците утрините обикновено са ясни, но всеки следобед се разразяват силни гръмотевични бури. Джеф каза на шофьорите на камиони, които докарваха чакъла:

– Щом Бог можа да запази нашия камион цели два месеца, може да запази и пътя сух.

Но веднага на следващия ден запръска.

– Боже, ако завали силно – се молеше Джеф, – бригадата ще си прибере машините и никога няма да приключи със строежа. Моля Те! Направи чудо!

Чуваше тежкото падане на капките дъжд съвсем наблизко. Трябваше да се качи на мотора и да отиде до ямата с чакъла. След като бе изминал около пет километра, дъждът заваля така силно, че от ударите на водните струи го болеше. В продължение на седем километра валя като из ведро. Но когато стигна до ямата с чакъла, дъжд нямаше и всичко си беше съвсем сухо! Хората товареха камионите. *Каква вест проповядваше Бог на тези шофьори!* Сега те знаеха, че персоналът на училището служи на един жив и любящ Бог. А Той трябва да се е усмихвал, докато им е давал чудо след чудо.

Но Бог имаше да предаде на пътната бригада и още една вест. Почти всякакъв вид бизнес в тази част на света действа чрез измама, корупция и подкупи. *Бог искаше тези работници да научат един голям урок – че честността и верността донесат благословение.* Договорът определяше дължината на пътя, да бъде осемстотин метра. Когато Джеф го измери, за негова изненада той се оказа километър и седемстотин – два пъти повече от дължината, която договорът изискваше. Трябваше ли да каже това на другата страна по договора? Или да спести истината? *Можеше ли да излъже и да продължава да бъде под Божието благословение?*

Джеф обясни грешката и им каза, че пътят е всъщност два пъти по-дълъг, отколкото са мислили. Отговорът на бригадата беше:

– Няма проблем. Ние можем да направим пътя толкова дълъг, но не можем да го завършим преди вашата събота. А вие ни казахте, че не можем да работим в събота. Но не можем и да си оставим машините да седят тук

празни през почивните дни. Ако ни позволите да работим в събота, ще довършим пътя.

Какво да направи? Джеф знаеше, че ако работниците не довършат пътя в петък, никога няма вече да се върнат. По-късно същия ден директорката на компанията дойде да провери как върви работата. Докато вървеше с Джеф по пътя, тя го запита:

– Изглеждате тъжен. Какво ви притеснява?

– Понякога е трудно да бъдеш честен, когато това ти изглежда като самоубийство – отвърна Джеф. – Но знам, че единственият начин това училище да оцелее е чрез Божиите благословения. Може да си мислите, че не съм нормален, задето не позволявам на бригадата да работи в събота. Но нямам друг избор, освен да почитам Бога, на Когото служа, и да се съобразявам с Неговите изисквания.“

Той обясни дилемата по отношение работата в събота.

След няколко мига директорката заговори:

– Мисля, че мога да ви помогна. Ще накарам работниците да сменят почивния си ден от неделя на събота. За тях това няма значение. Ще разширя договора, без да се спира работата.

– Толкова съм ви благодарен – усмихна се Джеф. – Знаех, че Бог ще ви помогне да измислите нещо.

Когато завършиха пътя, общата цена се оказа три хиляди и петстотин долара. Джеф имаше достатъчно, за да плати по основния договор и половината от допълнителната цена. При всички чудеса, които Бог бе направил, персоналът на училището с нетърпение чакаше да види кое ще бъде следващото чудо, което техния жив Бог ще извърши. Джеф се радваше, че

Още едно от Божиите мисионски чудеса – новият път, водещ за Техническото училище „Ричард Гейтс“.

макар и Сатана да беше там да ги изкушава, Бог му даваше благодат да живее пред тези хора съобразно с принципите на истината, благодатта и верността към един любящ Бог. А Неговата любов включва и строежи на пътища!

През юни в училището пристигна група, за да помогне при построяването на една къща и за да ръководи евангелизаторските събрания в селището Ел Ята. Освен в работата на Фона

в клиниката, учениците участваха всяка събота следобед и в младежкото събрание в Ел Ята. Местните хора обичаха пеенето, запаметяването на стихове от Библията и историите, притчите, поуките. Тези контакти помагаша за създаването на много приятели, които може би щяха да се заинтересуват и от библейските часове. Няколко ученици неадвентисти от Ел Ята посещаваха адвентното училище. Те отваряха домовете си, когато дъждът се изливаше като из ведро, защото обикновено събранията се провеждаха на открито и много от жителите на селото участваха в тях.

Бог благослови училището и с ръце, желаещи да помагат. Сред новите доброволци, които по-късно станаха членове на персонала, бяха двама братя от Орегън – единият техник, а другият градинар. Те запълниха празнини, за които персоналът нямаше нито време, нито умения. Друга млада жена пристигна точно навреме, за да започне да преподава.

Да, Бог помага на млади квалифицирани доброволци да се заемат с пионерска работа, когато възникне нужда – точно както е призовавал посветени младежи в началото на адвентното движение. Тези млади хора приемаха Божия призив да служат точно както го бяха приели и Джеймс и Елън Уайт през осемдесетте години на деветнадесети век.

Не всички доброволци бяха млади хора. Д-р Шийла Робъртсън, пенсионирана лекарка, около седемдесетгодишна, пристигна в Гвиана с искането: „Моля да ме заведете в най-изолираното селище, където мога да служа на Бога и на Неговия народ“.

След четиридесет и пет минутен полет Дейвид Гейтс я заведе от Кайкан до Филипи – селце, до което, за да се стигне пеша, трябва пет-шест часа през гъстата джунгла.

– Ето едно малко радио – каза ѝ Дейвид. – Моля, дръжте връзка с мен всеки ден, а и по-често, ако имате нужда. Нека да знаем от какви неща се нуждаете.

Един ден, когато Дейвид отлетя до Филипи за кратко посещение, д-р Шийла възкликна:

– Обичам всяка минута от споделянето на Божията любов с тези чудесни хора! Мога ли да откроя училище

Д-р Шийла Робъртсън прегръща една селянка от Паруима, Гвиана. Д-р Робъртсън, пенсионирана лекарка, поиска да служи в изолирана област, където би могла да извърши най-много добро.

за обучение на библейски работници за възрастни и за по-големи младежи? Те имат голямо предимство – говорят местните диалекти и понеже са индианци, няма нужда да искат разрешение от правителството при посещение на други селища.

– Удивително! Мислил съм за такъв вид училище в Паруима – възкликна Дейвид, – но нямам кой да ръководи програмата. Бихте ли желали да започнете такова училище там?

– Най-много бих желала да работя в отдалечени и изолирани места. Паруима е голямо селище с шестстотин жители. Но ако Бог има нужда от мен

Д-р Шийла Робъртсън с група местни жители пред мисионския самолет.

да ръководя училище там, аз няма да кажа НЕ.

Бог със сигурност работеше чрез д-р Шийла. В резултат през годините много индианци са завършили училището за библейски работници и са се пръснали из околните селища, добре подготвени да занесат евангелската вест и на други.

Понастоящем д-р Шийла все още служи като пионер мисионер в село Летем, което е силна католическа и

петдесятна крепост. Малката църквичка на адвентистите от седмия ден не е завършена. Младежите и децата се събират под един навес, седнали на купища дървен материал.

Тя изнася повече от петнадесет библейски часа седмично. Тъй като повечето хора в Гвиана говорят и четат английски, тя копира учебните материали за всеки един от тези хора, за да могат да си ги разучават къщи. За съжаление компютърът и принтерът ѝ отказват да се синхронизират, а няма кой да ги настрои. Затова тя печата библейските уроци на ръка, след което ги ксерографира. Тази мила доброволка, сега на осемдесет години, обича да се разхожда из селището и да раздава библии, книги и друга литература. Тя казва:

– Дъжд или слънце, буболечки, насекоми, москити – хич не ме безпокоят! Има толкова много неща, които могат да се направят за Исус – моя Другар! Искам да прекарам времето, което ми остава, в споделяне на Неговата любов.

Глава 21

Самолетът се разбива

– Имаме нужда от още едно училище за обучение на местни мисионери – обяви Гари Робъртс на персонала на ГАМАС през януари 2005 г. – Повече от половината ученици в Мисионското училище „Кимбия“ искат да се включат в мисионското служение. Други млади хора от Дейвиското индианско техническо училище и от цяла Гвиана също искат да бъдат обучени за мисионери. Нека да започне да действа едно училище в Бетани, което ще се фокусира върху евангелизиране, библейска работа, хранене, основни здравни грижи и природно лечение.

– Мелиса и аз проявяваме особен интерес към това – реагира ентузиазирано Робърт Сисънс. – Бихме желали да ръководим този нов проект. Бихме могли също да стартираме в бъдеще един здравен център, който би осигурил медицински грижи за хората по цяла Гвиана. Това би дало на учащите и клиничен опит.

– Удивително! Нека представим идеята за стартиране на мисионско училище на управителния съвет в Бетани. Ако тамошните лидери пожелаят, можем да започнем строежа на училището съвсем скоро. Знам, че бихме имали много ученици. Няма ли да е страхотно да започнем през септември 2006 г.?

Гари беше възхитен от възможностите.

Съветът на Бетани гласува единодушно в полза на проекта за мисионско училище, но искаше да представи идеята и на обществеността. Около 150 души дойдоха на събранието, за да чуят подробностите около мисионския проект. Те изслушаха всичко в мълчание. Никой не зададе въпроси. След това някой заговори.

– Убедени сме, че този проект идва от Бога. Имаме само един въпрос: Кога ще бъде отворено училището за ученици? Ние всички искаме проектът да се задвижи напред колкото е възможно по-скоро.

По-късно главният старейшина на църквата на адвентистите от седмия ден в Бетани каза на Джилбърт:

– Това е определен отговор на моите молитви. Всъщност аз пратих искане в САЩ да ми дадат информация за това как да бъда обучен за библейска работа и основни здравни грижи. Толкова съм благодарен, че няма да се наложи да напускам Гвиана, за да получавам такова образование, след като ще има училище точно в нашето селище!

Една жена сподели:

– Молила съм се Бог да осигури нещо за младите хора, за да им помогне да останат в църквата и да правят нещо смислено. На какъв Бог само служим!

Точно по това време Бог постави една грижа в сърцата на християните в Калифорния – да осигурят корабче за Гвиана, което да превозва материали за строежа, а също и ученици, и мисионери доброволци по реките във вътрешността на Гвиана. Мел Брас, член на адвентната църква в Укиа, Калифорния, писа:

– Намерили сме ви здрав рибарски плавателен съд. Сега го подновяваме и събираме пари да ви го изпратим.

Корабчето бе изпратено през август 2005 г.

Бог върши чудеса в сърцата на Своите верни, за да подкрепят делото Му.

На мястото, избрано за училище в Бетани, имаше и терен за писта. Гари и Уенди копнееха да видят самолет да стои под построен там хангар. През юли 2005 г. Джилбърт Сисънс започна работа в Бетани; първият проект беше с местен персонал. Мелиса пристигна в Бетани няколко седмици по-късно с двете им малки деца – Абигейл, двегодишна, и новороденото ѝ братче Джошуа, което беше само на няколко месеца.

Зъболекарска група от Румъния планираше да започне здравно служение чрез посещения на повечето от селищата в областта. Следващата група доброволци щеше да пристигне през ноември, за да започне построяването на главния училищен здравен център. Бог благослови проекта, като вярната група работници бързо напредваше.

Гари Робъртс продължи да среща проблеми като единствен пилот на два самолета. А нуждите бяха прекалено много. Тогава чу за Джим Крейк, опитен пилот от Трой, Монтана. Той и съпругата му Лорейн се бяха отзовали на поканата за доброволна мисионерска работа. Гари веднага влезе във връзка с тях.

– Моля ви, елате и изпитайте радостта и предизвикателствата да живеете, работите и летите в Гвиана – насърчи ги той.

В деня след пристигането на Джим и Лорейн в Гвиана, Гари започна да ги запознава с уникалните писти в страната – всичко от асфалт, висока и ниска трева и кал на бабунки. Някои бяха добри, други средни, а някои – много далеч от желаното. Но пилотите неизменно получаваха радушно посрещане от местните жители. Често пренасяха провизии, поща и пасажери.

ГАМАС функционираше като въздушна линейка за спешна помощ и като превозно средство за мисионските училища, за библейските работници и пасторите. Много села не бяха достъпни по суша; реките пък често бяха прекъсвани от красиви, но опасни водопади. Тези изолирани селца можеха да бъдат достигнати за относително кратко време единствено по въздуха. Същото разстояние би отнело седмици, ако трябваше да се измине пеша или по река. Чрез работата на Светия Дух и с усилията на верните доброволци от ГАМАС, много хора бяха намерили мира, който идва от познанието на Исус Христос като Господ и Спасител. Джим и Лорейн Крейк бързо решиха, че искат да бъдат част от това дело.

– Считаме за привилегия да споделяме Божията любов тук – казаха те на Гари. – Ще се върнем, за да започнем работа към края на април 2005 г.

Гари и Уенди планираха да се върнат временно в щатите за раждането на първото им бебе. Джим и Лорейн пристигнаха в Гвиана точно преди Гари и Уенди да отпътуват.

– Бих желал да те взема на този последен полет, преди да замина, за да ти предам още опит в летенето из джунглата – каза Гари на Джим, – но съм претоварен с припаси и вече имам един пасажер. Просто няма място. Обаче ще имаш достатъчно време да си вземеш гвианско разрешително за пилот и да се усъвършенстваш в летенето из джунглата, когато се върнем след като бебето дойде.

Този ден, 1 май 2005 г., Дейвид Гейтс получи телефонно повикване от Боб Нортън във Венецуела.

– Един от нашите самолети в Гвиана е паднал. Нямам повече информа-

Гари Робъртс подготвя за ГАМАС полет до село в джунглата. Тези полети поддържат и подпомагат пастори, библейски работници, мисионерски училища, както и други мисионерски дейности. Изпълняват също и службата на въздушни линейки за спешна помощ.

ция.

Молейки се сериозно, Дейвид се опита да влезе във връзка с Джорджтаун, Гвиана. След няколко опита най-накрая се свърза с Уенди.

– Към един часа следобед получих телефонно повикване от една от местните авиационни служби, откъдето ми казаха да си пусна радиото – каза Уенди на Дейвид. – Говорителят каза: „Паруима ни телефонира, че Гари има трудности. Хората там искат да говорят с вас.“

Уенди веднага пусна радиото на онази честота, но не можа да чуе нищо. Един библейски работник я чу по радиото и прекъсна, за да каже:

– Гари е паднал на около миля и половина от пистата в Паруима. Отишли са да го търсят.

Уенди знаеше, че Гари лети на синьо-бялата „Чесна 182“ и превозва един пасажер. Следващите няколко минути ѝ се сториха като цяла вечност. С лудо биещо сърце тя повика кулата в Паруима. От известно време не бяха чували Гари и нямаха указания къде е паднал. Всичкото, което можеше да направи, бе да чака и да се моли.

След около 15-20 минути Уенди получи известие, че Гари и пасажерът

Катастрофата, сполетяла самолета „Чесна 182“, с който Гари лети на 1 март 2005г. Силно въздушно течение надолу направи самолета да се разбие на път за Дейвиското техническо училище в Паруима, Гвиана. По чуден начин както Гари, така и пътникът, останаха живи, макар и ранени.

са живи, но ранени. Като медицинска сестра веднага в ума ѝ възникнаха хиляди въпроси: В съзнание ли е Гари? Какъв е видът и размерът на нараняването? Особено бе загрижена за шията и гръбначния стълб. Щяха ли индианците да знаят как да го пренесат правилно? Ако е в съзнание и умът му е ясен, би им обяснил как, но ако не...

Веднага след като разбра, че Гари и пасажерът са живи, Уенди телефонира на кулата. Поиска полет, за да отиде до мъничката писта в Паруима и да евакуира съпруга си веднага щом бъде възможно. За щастие един от добрите приятели на Гари летеше близо до Камаранг, който е само на 15 минути полет. Трябвало да чака няколко минути, за да се оправи времето. Той бързо отмени всички следващи полети, за да отиде да вземе Гари и ранения пътник. Гари бе катастрофирал

край реката, което правеше транспортирането по-бързо и лесно. По-късно Уенди научи, че катастрофата е станала в 12.45 ч. поради силно въздушно течение надолу при излитането от Паруима, където бе разположено Дейвиското индианско училище. Почти дузина търговски самолети бяха падали в същия район през времето, в което действаше ГАМАС.

Когато приятелят на Гари кацна в два часа следобед в Паруима, пилотът и пътникът лежаха в едно кану в реката. Двадесет минути по-късно вече бяха на борда на спасителния самолет и се отправиха за Джорджтаун. Гари имаше силни болки. Мислеше, че дясната му ръка е счупена, евентуално лявата ключица и носът. Уенди успя да влезе във връзка със самолета. Пилотът я информира, че подозират наранявания в главата и гърба. Спомена, че чува как и Гари, и другият ранен дишат трудно, с чести и неравни хрипове.

Уенди незабавно телефонира на д-р Джон Уилсън, който бе дошъл в Дейвиската мемориална болница през декември.

– Ще те посрещна на летището – обеща той – и ще ти помогна да оцениш ситуацията и да решиш какво да се прави.

Измина цял един дълъг час, докато самолетът кацне на летище Огле в Джорджтаун.

Когато Уенди видя Гари след катастрофата, си помисли, че два от предните му зъби липсват. Оказа се, че просто са покрити с кръв. Пасажерът имаше разкъсване край лявото око. Беше в безсъзнание. Гари каза, че преди това е бил в съзнание и е говорил. За лекаря Гари изглеждаше в по-критично състояние от пътника.

Уенди се чувстваше особено благодарна, че Джим и Лорейн са с тях в тази криза. Бяха пристигнали в страната едва във вторник. Макар Гари да се чувстваше много зле, жизнените му показатели бяха добри. Лекарят, Уенди, Джим и Лорейн смятаха, че Гари се нуждае от скенер, за да са сигурни, че няма вътрешни наранявания на главата, счупени кости или наранявания на вътрешните органи. Неравният път до болницата беше цяло мъчение за него. След като пристигнаха, трябваше да чакат за скенера. Междувременно лекарят предприе интравенозно вливане и му постави обезболяваща инжекция.

Уенди толкова съчувстваше на Гари! Той трябваше да лежи цели два часа неподвижно в една леденостудена стая, докато траеха изследванията и скенерът. Когато всичко приключи, новината беше добра. Нито главата, нито гръбначният стълб, нито вътрешните органи на Гари бяха наранени. Нямахте и счупена кост, макар на дясната му ръка да имаше голяма подутина. Десният му дроб бе 80% натъртен, но не се изискваше интубиране.

Междувременно Джим отиде в другата болница, за да провери как е пасажерът. Разкъсванията му бяха защити и нараняванията му, изглежда,

се ограничаваха до натъртвания и подутини, макар че за по-сигурно беше прегледан и на рентген. Джим възхвали Бога за това.

След като заши трите разкъсвания по лицето на Гари и се увери, че не се нуждае от кислород за дишане, лекарят му позволи да си отиде вкъщи. За щастие Гари и Уенди живееха недалеч от болницата. Взеха един апарат за измерване на насищането на кръвта с кислород. И двамата се чувстваха напълно изтощени. Макар Гари да изпитваше болка, те хвалеха Бога, че могат да бъдат заедно в своя малък дом.

Беше ли спасен животът на Гари и на неговия пасажер по чудо? Може ли Бог да запазва живота, когато Сатана се опитва да го унищожи заедно с мисионския самолет? Гари и Уенди са убедени, че може – и го е направил.

След това започна бавният процес на възстановяването. Вече не можеха да летят за щатите, както планираха, със самолета, който сега лежеше, смачкан, в джунглата. Затова оставиха своите планове изцяло в ръцете на Бога и Му се довериха да им помогне да си запазят места в редовните полети след около седмица и нещо. Възстановяването беше трудно и мъчително, но Гари и Уенди бяха благодарни за Божието ръководство и закрила.

Наложи се да сменят три авиолинии, за да стигнат до щата Вашингтон. Но бяха там навреме, за да посрещнат на 4 юни 2005 г. малкия си син Кaleb Сит. Всичко с Уенди и бебето беше добре. През юни и юли Гари имаше време да възстанови здравето си. Болките намаляваха с всеки изминал ден. В края на юли Джеф Сатън докара в Гвиана новия четириместен мисионски самолет „Мууни“ и цялото малко семейство – Гари, Уенди и Кaleb. Този „Мууни“ – ново попълнение към флотата от самолети, притежавана от ГМИ – лети със 160 км в час – много по-бързо от стария „Чесна 150“.

Гари и Уенди са благодарни на Бога за неговите чудотворни благословения. Самолетите могат да бъдат заменени с нови, но не и посветените лидери и пилоти.

Глава 22

Чудо в джунглата

Много и много пъти Бог казва на Своите деца да „чакат Господа“ (виж Псалм 27:14; 37:34). Понякога ни се казва да Го чакаме търпеливо (виж Псалм 37:7). По този начин Бог ни помага да се научим да бъдем зависими от Него. Но понякога това е много трудно за научаване.

Скоро след като започнаха служенето си в ГАМАС през 2001 г., Джилбърт и Мелиса Сисънс откриха, че е много трудно да се чака търпеливо Божието ръководство. Виждаха толкова много нужди около себе си. Идеята да помагат на намиращите се в нужда в изолираните области на една страна от третия свят беше това, което ги привлече да станат мисионери доброволци. Бог бе подготвил Мелиса за това предизвикателство чрез нейната професия – медицинска сестра в „Лома Линда“ – и чрез опита, който тя бе натрупала по-късно като сестра в кабинет за спешна помощ.

Джилбърт и Мелиса започнаха да работят в малкото селище Кимбия на гвианската река Бърбис. Мелиса беше единственият здравен служител на почти сто мили наоколо по реката; работеше в клиника, състояща се от две стаи. Всеки ден ситу-

Джилбърт и Мелиса Сисънс и децата им. Семейство Сисънс започна доброволното си мисионерско служене в селището Кимбия на р.Бърбис в Гвиана. Мелиса бе единствената медицинска сестра в област от сто мили.

ациите, пред които бе изправена, поставяха на изпитание опита ѝ на медицинска сестра от спешно отделение и неизмеримо увеличаваха зависимостта ѝ от Бога.

Най-интересната част от нейната работа настъпи, когато тя и Джилбърт получиха своето корабче, снабдено с мотор от четиридесет конски сили. С него щяха да пътуват по виещата се из джунглата река и да посещават отдалечените лечебни заведения.

През май 2003 г. те спряха в селцето Уируни, на 12 мили нагоре по

реката от мисионското училище „Кимбия“. Горещият и влажен въздух не предлагаше никакво облекчение, докато Мелиса обслужваше дузината чакащи пациенти. По-късно през деня до нея се приближи млад човек с малко момченце. Детето имаше болки в ухото.

Мелиса забеляза спокойното и отзивчиво държание на детето. Сякаш отразяваше благородното и свенливо държание на баща си. След като назначи лечение на момченцето, Мелиса попита:

– Има ли нещо друго, с което мога да ви помогна?

Той се усмихна, протегна ръка и заговори просто и обикновено:

– Името ми е Анди Ларозе. Роден съм с дупка в сърцето.

Заинтригувана, тя постави слушалката на гърдите му. Остър, свистящ шум затуптя в ушите ѝ. Изненадана от големината и необичайността на това, което чува, тя попита:

– Търсили ли сте някога медицинска помощ?

– Да. Предприех пътуване до един лекар в близкия град. Той ме прие в обществената болница за дълго време. След това ми даде бележка и ми каза да си отида къщи. Бележката гласеше: „Имате сърдечен проблем и трябва да спрете да ядете ориз“. Това беше всичко.

Мелиса се чудеше какво ли е ял през последните няколко години, тъй

като оризът е основната храна в Гвиана. Нещо по-лошо – ясна ѝ бе ужасната истина, че на Анди му остава да живее още съвсем малко. Ето че се бе срещнала с още един неразрешим случай в страна, бореща се да разреши медицинските предизвикателства. Почувства се безпомощна. Как би могла да му помогне със своите ограничени кардиологични познания и при липсата на подходящи средства?

Би ли могъл Бог да извърши невъзможното и да спаси живота на този млад баща? Вярата ѝ се протегна към Великия Лекар, Който току-що бе посадил малко семенце в нейния ум. И то скоро щеше да разцъфти в едно красиво чудо. Минаха шест месеца в чакане и молитва. И тогава в Кимбия дойде д-р Том Джътци, за да окаже зъболекарска помощ за седмица-две. Баща му също решил в последната минута да дойде с него. Парчетата от медицинския „пъзел“ около Анди започваха да се наместват, когато Том представи баща си на Мелиса.

– Това е баща ми, д-р Рой Джътци. Той е пенсиониран кардиолог от Университетския медицински център „Лома Линда“. Сърцето на Мелиса подскочи.

– Мога ли да ви разкажа за една моя ежедневна молитва? Скоро срещнах млад двадесет и пет годишен мъж, баща на три деца. Той живее в малка къщичка в джунглата на около дванадесет мили нагоре по реката. Всеки ден Анди рискува да ходи в гъстата джунгла да сече дървен материал или сърцевината на палмите, за да изхрани и облече семейството си. Обикновено може да се справи с работата само половин ден поради постоянно увеличаващия се недостиг на въздух и липсата на енергия вследствие малформация на сърцето му. Сигурна съм, че само след няколко години сърцето му ще спре. Бихте ли го прегледали?

– Ще се радвам да направя това – усмихна се д-р Джътци. – Може би точно затова Бог ми внуши да се присъединя към моя син в това пътешествие. Знаем, че Бог се грижи за Своите ощетени деца.

Д-р Джътци прегледа Анди и му постави диагноза. Взе присърце безнадждното му състояние. На Мелиса обясни:

– Само със сърдечна операция може да се протезира вентрикуларният септален дефект на този вроден сърдечен порок (да се възстанови преградата между камерите на сърцето му – бел. пр). Обещавам ви, че ще се опитам да намеря помощ за Анди. Вярвам в неуморните усилия на лекарите в „Лома Линда“, което отразява главната им философия – да помагат на по-малко щастливите.

През пролетта на 2004 г. сем. Сисьнс получи чудесната новина, че Университетският медицински център „Лома Линда“ се е съгласил да извърши

сърдечна операция на Анди без никакво заплащане. Д-р Джътци, човек на думата, ги убедил да се погрижат за нужните документи, с които Анди да може да напусне страната, колкото е възможно по-скоро. Цяла година Джилбърт и Мелиса се опитваха да се сдобият с кръщелното свидетелство на Анди – и все без успех. Проблем беше и да се общува с него поради отдалеченото място, където живееше.

„Колко трябва да чакаме, Боже? – се молеше сериозно Мелиса. – Как ще направиш това да стане? Знам, че искаш Анди да има здраво сърце. Моля Те, преведи ни през този обезсърчаващ период!“

Междувременно Джилбърт започна да запознава Анди и съпругата му с Бога. Прекарваха много часове заедно, изучавайки Писанията. Жадните им умове приеха Исус като техен Приятел и Спасител. Анди прие и всяка нова истина с любов към неговия новооткрит Бог. Джилбърт и Анди се молеха и размишляваха върху многото обещания в Библията. Анди особено обичаше Лука 18:27: „Невъзможното за хората е възможно за Бога“. Бог използва критичното здравословно състояние на Анди и липсата на необходимите за пътуването му в САЩ документи, за да привлече неговото сърце към Себе Си. Доверието на Анди в Бога се задълбочи.

Накрая дойде времето за заминаване. През пролетта на 2005 г. семейство Сисънс трябваше да отлетят за щатите точно след две седмици. Ако дотогава документите на Анди не се уредяха, тази животоспасяваща за него възможност щеше да бъде загубена. Можа ли Бог да извърши чудо?

Питайте Мелиса, Джилбърт и Анди!

Те видяха как Бог отваряше врата след врата в чудотворна последователност от събития. За по-малко от десет дни Джилбърт и Мелиса внезапно се оказаха в състояние да извадят кръщелното свидетелство на Анди, паспорта му и виза за САЩ. На какъв велик Бог служим!

Когато Анди пристигна в Калифорния, щедростта на Университетския медицински център „Лома Линда“ се оказа голямо благословение. Бе му осигурена безплатна храна и ношуване. Присъединяването на д-р Рамеш Банзал и д-р Кенет Джътци към екипа от лекари, който бе поел Анди, направи всички предоперативни изследвания да преминат особено бързо и спокойно.

На 25 април 2005 г. дългото чакане приключи и Анди отиде на операция. Ръководени от д-р Аниъз Рейзък, хирурзите употребиха дадените им от Бога умения, за да превърнат увреденото сърце на Анди в здраво и работещо като часовник. Когато Анди се събуди в реанимацията, до леглото му стоеше Мелиса. Тя постави слушалката на гръдния му кош и чу постоянен, равен ритъм: Туп-туп, туп-туп, туп-туп. След това взе топлатата ръка на Анди. Той отвори очи и се взря в нея. Тя видя как сянка на несигурност премина по лицето му и

сбърчи веждите му. Той лежеше сред звуците и забързаното движение на една голяма болница, далеч от своя дом в джунглата. Трябва да се е чувствал много самотен и уплашен. Запита бавно:

– Добре ли съм?

– Да, Анди – Мелиса му подари насърчаваща усмивка. – Добре си, просто добре! Имаш ново сърце, което работи съвършено.

Мелиса усети прилив на радост и в собственото си сърце. Откровението на Божията любов окъпа душата ѝ в топлина. Невъзможното току-що бе станало реалност. Да, Бог върши чудеса!

Месец след успешната операция Анди се върна в Гвиана. Благодарение на спонсорство от гвиански семейства, живеещи в околността на „Лома Линда“, преди да се върне у дома той можа да си купи собствен верижен трион. Бог бе обновил живота и силата му и му бе дал много бъдещи години на работа – не само за прехраната си, но и да разказва на други за онава, което Бог бе извършил за него.

Глава 23

Изключителна вяра

Дейвид Гейтс се взря навън през прозореца на кабинета си, но не видя нищо. Предизвикателствата, проблемите, бъдещето бяха съкрушаващи. Още не беше се съмнало и той си помисли: *Не е ли мракът преди зората като тъмните облаци на дълговете?* След това погледна небето и видя първите проблясъци на утрото. Зората бавно променяше небето – от тъмнина към розово и след това в златно и жълто. Небесната драма измести смущението от ума му и го изпълни с мир.

Взе отворената Библия в скута си и прочете думите, които Бог казва на Исус Навин: „Всяко място, на което стъпи стъпалото на нозете ви, давам ви го, както казах на Мойсей“. След това погледът му се плъзна на стих 5: „Няма да отстъпя от тебе, нито ще те оставя. Бъди силен и смел“.

Мисли на надежда нахлуха в ума на Дейвид. *Колко голям риск иска Бог да поемаме?! Пет милиона ли е лимитът, от който имахме нужда за телевизионната станция в Боливия и който Бог по чуден начин осигури?* Дейвид си спомни как Светият Дух бе говорил на онзи човек, който телефонира само 24 часа преди крайния срок, предлагайки да плати остатъка от сметката за телевизионната мрежа в Боливия. Не беше ли Бог, Който бе внушил на тристата евангелски пастори в Бразилия да поискат Дейвид да отиде в Бело Хоризонте, третия по големина град в Бразилия? Каза на глас:

„Моля Те, Господи, зачети тяхното искане. Дай ни възможност да купим станцията и да предаваме на португалски така, както правим това на испански в Боливия“.

В ума си Дейвид сякаш чуваше Бог да задава още въпроси: *„Не са ли петте милиона домове, които станцията ще достигне, много по-ценни, от един милион долара? Тъй като Църквата на адвентистите от седмия ден в Бразилия няма телевизионни предавателни станции, няма ли това да бъде чудесна възможност да се достигнат масите? Няма ли да напра-*

Виш този сигнал да бъде на разположение на 80 процента от населението в тази страна, което има достъп до бразилския сателит? Няма ли да последват Моята заповед да отидете по целия свят с евангелието?

„Но Боже – заговори Дейвид на глас, – какво да направя за милионите, които живеят в Сао Паоло, най-големия град в Бразилия? А милионите в Рио де Жанейро? Какво да направим с телевизионните станции, които са ни били предложени за продажба? Какво да правим с връзката със сателита „Би-уън“, който ни дава достъп до 34 милиона потенциални зрители? Боже, знаеш, че това е приказно предложение – общо деветнадесет станции плюс тридесет нови разрешителни за станции в нови градове. Но как да тръгнем напред с вяра и да се ангажираме да им дадем един милион долара? Как да подпишем договор за деветнадесет и половина милиона долара, след като нямаме нищо? Не искам да проявявам дързост, като прокарам моята воля, без Твоето ръководство. Знам, че вяра означава бързо послушание и готовност за изпълняването на Твоите заповеди. Доверявам се на Твоето водителство. Но не дръзвам да вървя напред без пряка заповед от Теб. Помогни ми да разбера.“

Точно тогава вратата се отвори. Все още сънена, Беки се усмихна:

– Не те чух да ставаш.

След това те чух да говориш. Наред ли е всичко?

– Да, Бог отваря врати с темпо, много по-бързо от нашите възможности. Но не, не всичко е наред, когато се касае за нашата липса на вяра – вяра да се минава през вратите, които Бог отваря.

Беки постави ръката си на рамото на Дейвид и го целуна. След това седна и попита:

– Не е ли това също-то, което би очаквал Бог да направи в тези последни дни от земната история? *Не казва ли Той, че ще работи не чрез човешка сила или мощ, но чрез Своя Дух? [Захария 4:6] Това ми звучи в смисъл, че Божиите планове ще бъдат различни от всяко човешко планиране.*

Огромният Сао Паоло, вторият по големина град в Бразилия. Милioni хора, живеещи в големите градове на тази страна, имат нужда да чуят Божиата вест за последните дни. Бог е готов да върши мисионски чудеса и днес, както е правил това във времето на Новия Завет.

Беки стана и изтегли една книга от мястото ѝ в библиотеката.

– Отбелязах вчера този цитат – каза тя на съпруга си. – Чуй: „Бог ще използва начини и средства, чрез които ще се види, че поема юздите в собствените Си ръце. Работниците ще бъдат изненадани от простите средства, които Той ще използва, за да изпълни и завърши Своето праведно дело.

Не си въобразявайте, че ще е възможно да се полагат планове за бъдещето. Нека Бог бъде признат като Стоящият на кормилото по всяко време и при всички обстоятелства. Той ще действа чрез подходящи средства и ще поддържа, ще увеличава на брой и ще изгражда собствения Си народ“ (Елн Уайт. Събитията от последните дни).

Седяха безмълвни и размисляха. Беки наруши мълчанието.

– Забеляза ли, че Бог казва „по всяко време и при всички обстоятелства“? Изразът „по всяко“ носи мощен смисъл. Не е ли в състояние Той да извърши всичко, каквото е необходимо, за да направи възможно толкова много хора да чуят евангелието?

– Вярвам, че Бог иска да имаме голяма вяра в тези дни – отвърна Дейвид, – изключителна вяра! Т.е. не просто обикновена вяра. В края на краищата Исусовата вяра в Неговия Отец, докато е бил тук, на земята, е вяра, която не се спира пред нищо. Изключителна! И ние трябва да имаме същото доверие в Бог, не мислиш ли?

– Да. Исус се е доверявал на Своя Отец, независимо от последиците. Вярвал е в това, което Бог казва, и е действал съобразно с него. Вярвам, че Бог може и ще снабди *всичките* ни нужди. Исус не е знаел изхода на Своята мисия на земята, освен чрез вяра, но е вървял постоянно напред, доверявайки се на Своя Отец. Това е изключителната вяра!

Когато Неговият народ върви напред с вяра – с изключителна вяра – Бог почита този вид посвещение. Божията сила се изявява по удивителни начини. Неотдавна няколко пазещи неделята пастори накарали целите си църкви да следват Божието Слово, благодарение на онова, което са слушали и гледали по АДВенир. Тези пастори и църквите им не само че решили да спазват съботата и да следват Исус в своя живот, но посветили и църковните здания на новооткритата си вяра.

В Колумбия, където в един град АДВенир е единствената станция, 60 процента от бизнесмените в града се събрали и решили: „Вече знаем, че съботният ден е Божият ден на почивка. Нека да затваряме магазините си в събота, да почиваме и да се радваме на благословенията, които Бог е обещал на всички, които пазят Неговия свят ден.“

В Куцко, Перу, който е входният град за Мачу Пикчу, има 56 местни национални църкви. Нашият мениджър докладва, че зрители от всички църкви

го спирали на улицата и коментирали: „Благодарни сме ви за АДВенир. Това, което чуваме, отваря ума ни за нов начин на мислене по отношение на Бога. Променихме разбирането си за спасението. Слушането на АДВенир ни дава нови концепции; вярваме, че Бог ще ни спаси не чрез нашите дела, а чрез вяра в Него“.

Макар Сатана да се опитва да пречи и да контролира институциите на радиото и телевизията, Бог ги употребява като мощно средство за разпространение на евангелието. Екипът на Госпъл Министриз Интернешънъл работи за създаване на нови станции в тридесет града на Перу, включително в Лима. Тези станции ще достигнат по-голямата част от населението на страната. Когато работниците в Перу вървят напред, Господ осигурява средства за оборудване и инсталации.

В Сантяго, Чили, бе решено да се продаде мощна телевизионна станция с национален кабел, покриваща 80 процента от страната. Бог помогна на екипа на Госпъл Министриз Интернешънъл да направят контакт с продавачите, преди още конкурентите да са открили, че станцията се продава. ГМИ постигна съгласие за цената и сроковете на плащане. Със сигурност Бог ще се погрижи за средствата, за да може Чили да бъде достигната.

Даже и когато допуска неща, които изглеждат като спънки, отлагания и удивителни предизвикателства, Бог дава на служителите Си големи възможности да растат във вярата. Ето как християните развиват изключителна вяра. Каква привилегия е да се преживее Божията сила!

В момента Бог открива мрежи, за да се достигнат 18 милиона немскоговорящи из цяла Европа. Това ще бъде една от най-скъпите мрежи на Госпъл Министриз Интернешънъл и нейният успех ще изисква чудеса, много от които са вече започнали.

В Румъния даже с пари в ръка Госпъл Министриз Интернешънъл е преминала през невероятни трудности, за да се свърже така, че сигналът да може да се излъчва в тази страна. Румънският съюз съставя планове за максимизиране на влиянието на мрежата. В Азия евангелски пастор и неговата голяма църква се молили и постили в продължение на двадесет и един дни за телевизионна мрежа, за да бъдат достигнати осемдесетте милиона души в Индия, говорещи на наречието тегулу. Господ насочил този пастор към Интернет, където той открил уебсайта на ГМИ. След внимателно проучване влязъл във връзка с Дейвид и попитал:

– Бихте ли желали да бъдем партньори? Можем да ви предложим шест часа програмно време дневно за мрежата.

Бог продължава да отваря все повече и повече възможности, за да ускори Своето идване. Неотдавна Той отвори врата за Адвентна медицинска

авиационна служба в Монголия.

Днес единствената мисионска авиационна програма в Монголия е Мисионско авиационно сдружение (МАС). МАС покани Госпъл Министриз Интернешънъл да работи с тях, а също и да сподели място в единствения отоплен хангар в страната (поради жестоките зими, когато средната температура е минус 40 градуса по Целзий). Бийвър и Ребека Елър, понастоящем в Монголия, правят приготовления за други екипи. Едно семейство, което скоро ще отиде там, са Джеф и Фона Сатън. Те ще ръководят развитието на МАС в Монголия. В този екип от четирима души има три регистрирани медицински сестри, двама пилоти, един механик и един пастор – всички посветили се на доброволно мисионерско служение.

Гари Робъртс, който сега е начело на медицинското авиационно дело на Госпъл Министриз Интернешънъл в Гвиана, е роден и израснал в Кения. Говори свободно суахили, френски, още един африкански диалект и индонезийски. Неотдавна той приключи една обиколка из африканския континент, за да се срещне с правителствените ръководители на различни държави там. Бог благослови усилията му с достъп до два самолета за английскоговорящите области на Източна Африка – една машина-близнак „Пайпър Ацтек“ и една „Чесна 182“. Гари и съпругата му Уенди заедно с малкия им син правят планове да се преместят във френскоговорящата част на Източна Африка.

Гледайки всички тези възможности и предизвикателствата, които те представляват по отношение на ресурсите – както човешки, така и финансови, – Дейвид казва: „Изглежда, че Бог ни пояснява: „Знам какво се опитвате да направите за Мен. Разбирам вашата човешка слабост. Когато осъзнаете безпомощността си, Аз съм готов да работя с вас. Отворил съм врати на възможности, които никой не може да затвори“.

Дейвид и Беки са убедени, че Бог е готов да върши чудеса за по-нататъшното развитие на Своето дело, ако ние поставим слабата си ръка в Неговата силна десница и проявим вяра в ръководството Му.

Глава 24

Съвременни чудеса

Неотдавна Дейвид получи писмо от Боб Нортън, пилот от Адвентната мисионска авиация (АМА) във Венецуела. Докато го четеше, Дейвид сякаш чуваше Бог да казва: „Разкажи на света тази история. Разкажи им за един човек, който Ми се доверява, за човек, който има изключителна вяра. Покажи на света какво се случва, когато някой повери всичко на Моята любов и грижа с пълно доверие“.

Ето какво е написал Боб:

„Бързах да приготвя самолета за полет до Куидад Боливар. Спешни полети ме задържаха до късно следобед. Пресметнах, че имам три часа полет до определената дестинация, защото трябваше да спра в Ла Паракуа, плюс едно бързо посещение на пистата на Света Елена, за да взема мои пасажери.

Благодарен за хубавото време, си проправях път край големи облаци. В продължение на час релаксирах и се радвах мълчаливо на полета. Бях изключил радиото поради шума и многото разговори, но внезапно получих силно внушение да го пусна. Веднага чух моя сигнал: „АМА-АМА“. Откъде идваше това повикване?

– Моля, закарайте пациент до болницата.

– Какъв е случаят?

– Мъж в тежко състояние, ухапан змия вчера.

– Къде сте? Опишете пистата.

– На юг от Ла Паракуа. Не знам на какво разстояние. Нова писта, около шестстотин метра дълга. Използвана понякога, но не често.

– Ще кацна в Ла Паракуа, ще оставя съпругата си и двамата други пътници и ще направя, каквото мога, за да помогна.

Веднага щом кацнах, попитах други пилоти за координатите.

– Дайте ми поне насока и колко е до Куурамапи.

Един от пилотите сбърчи вежди:

– Само двама пилоти отиват дотам, но никога толкова късно. Даже и не си го мислете.

И той разтърси отрицателно глава.

– Защо? Как мога да стигна дотам? – запитах.

– Нямаме GPS координатите, но има един пилот, който ги знае. Няма го точно сега. С какво летите?

Посочих:

– С този „Чесна 172“.

– Никой пилот със здрав разум няма да отиде толкова късно и никога с такъв самолет не би се опитвал да кацне на онази писта. Защо искате да отидете?

– Току-що получих повикване, че човек, ухапан от отровна змия вчера, очаква помощ и транспортиране в болница. В тежко състояние е.

– Индианец ли е, или друг?

– Не знам, но какво значение има? Все едно. Човекът се нуждае от незабавна помощ, иначе...

– Вероятно е индианец... Не рискувайте! Не си заслужава. Пистата е дълга само шестстотин метра, а и подходът е към долина между дървета и с планини отляво и отдясно. Не можете да видите пистата, докато не слезете твърде ниско и твърде напред в долината, за да завиете. А висока планина блокира края. Като завиете, веднага на финалния подстъп между дърветата ще видите една отсечка от пистата, дълга само 150 метра, и тогава, ако не сте вече спрели, директно се забивате в бърдото, защото завоят е на деветдесет градуса вляво. После отсекът веднага пада надолу по един хълм. След това се изкачва много стръмно до финала...Повярвайте, не е възможно!!! А да кажем, че по невероятно чудо някак си успеете, самолетът ви няма да има достатъчно мощност да се изкачи, за да излети отново. Знайте също, че по пистата има множество дънери, стърчащи корени и бразди. Изключително неравна е. Не! Трябва да сте луд даже да си го помислите!

Естествено никак не ми хареса информацията, която чух, но отговорих:

– Чувствам, че трябва да отида, за да спася човек. Знам, че скоро ще се стъмни, но... трябва.

Предавайки се, те ми начертаха насоките и ориентирите на парче хартия.

– Това ще ти помогне да я намериш – обясниха те. – Край този гребен ще видиш една гърбица, после река...и т.н.

Точно тогава един пилот изтича към мен:

– Чакай, пилотът с GPS координатите пристигна.

Бързо изтичах към него:

– Моля ви, можете ли да ми дадете координатите за Куурамапи?

Очите му се ококориха, докато другият пилот му разправяше какво съм намислил да направя със самолета, с който летя. Помолих:

– Ще дойде ли някой от вас с мен?

– Не! Никога! – отговориха пилотите в един глас. – Не и по това време на деня и не с този самолет.

Пилотът с координатите ме заведе при своя самолет – един АН-2 и попита:

– Кацали ли сте в Сан Франциско?

– Да, често. Това е писта, която въобще не трябва да се нарича писта.

– Е добре, тази е такава. Ще намерите лош подстъп, по-лош от този в Сан Франциско. Придържайте се близо до дърветата от дясната страна на краткия финален подстъп, за да видите парчето писта по-добре. Точно там трябва да кацнете. Само двама пилоти от нас са припарвали някога дотам, и то само на АН-2 – голям руски двуплощник с много кратък спирачен път. И с хиляда конски сили. Нищо подобно няма тази „Чесна“, с която летите и която е само със сто и петдесет конски сили. Никога не съм ходил толкова късно! И няма да можете да стигнете, преди да се стъмни. Следобед винаги има въртеливи въздушни течения. Просто – разберете – няма да стане!

Той въздъхна и примирено добави:

– Знам, че ще тръгнете. Помнете какво ви казах за подстъпа. Трябва да летите много ниско между дърветата преди завоя, където ще видите пистата. Придържайте се по-близо до дясната страна.

Протегнах ръка.

– Много благодаря.

След това побързах към самолета и се помолих: „Боже, моля Те, изпрати Твоите ангели да бъдат с мен. Помогни ми да не опитвам нещо, което ще повреди самолета. Помогни да не се случи нищо лошо, за да мога да закарам човека в болницата!“.

С това вече бях във въздуха. Следвах листчето с картата, чакайки GPS координатите да ми посочат, че вече съм наблизил. Пресмятах времето. Ако можех да кацна и да взема човека, щях да имам достатъчно време да отлети преди мръкване. Когато в този далечен юг слънцето залезе, няма полумрак. Веднага става съвсем тъмно.

Стигнах областта и увеличих скоростта докрай според възможностите на самолета. Надявах се да мога да поддържам достатъчно скорост и на връщане, ако се наложи. Никак не ми харесваше това, което видях.

Казах на глас:

– Не, Боже, не мога да кацна там.

Сякаш Го чух да ми казва:

– *Можеш. Аз те изпратих тук. Трябва да кацнеш.*

– Не мога! – възразих. – Няма къде. Виждал съм много лоши писти, но не и като тази. Не мога да видя нещо, на което да кацна.

– *Не съм ли с теб? Не те ли призовах Аз да работиш за Мен тук? Трябва да кацнеш и да вземеш този човек.*

– Добре, Боже, но само ако *Ти* държиш самолета в *Твоите* ръце. Искам *Теб* тук, не само *Твоите* ангели.

Чух Го да казва в ума ми:

– *Аз Съм точно тук с теб!*

Радиото се съживи и някой запита:

– Ще кацате ли? Моля ви, по-скоро!

Кръжах над мястото и просто не исках, не можех да погледна пак тази така наречена „писта“, която ме плашеше. Отговорих:

– Да, пригответе човека. Няма да имаме много време, когато кацна.

Изключих радиото, защото не исках да ме прекъсват.

– Добре, Боже, ще отида. Но трябва да знам, че *Ти* си тук, с мен.

Голям мир ме завладя. Знаех, че сам Бог е с мен, докато се отправях към подстъпа. В ума ми изплува една песен и аз започнах да си я пея:

„Моят чуден Бог царува
от небесата над мен...“

Когато се спусках надолу между дърветата, усетих, че вятър нямаше.

„Благодаря Ти, Господи“ – пошушнах.

Да, чувствах, че Бог ръководи този самолет! Знаех, че Той е с мен.

Бях на петдесет възела.

„*Твърде бързо*“ – чух в ума си. Намалих до четиридесет и осем. Сега, с максимално пуснати задкрилки, знаех, че скоростта ми е толкова малка, щото няма никаква възможност за нова обиколка. Все още не виждах полосата. Плъзнах самолета по-близо до дърветата от дясната страна, докато те бяха вече само на няколко метра от краищата на крилата. Все още летях твърде бързо. Намалих на четиридесет и пет възела и задържах тази скорост, прибавяйки мощност само за да се предпазя от хлътване. Бях вече само на шест метра от края.

Отново чух в ума си:

„*Все още скоростта ти е много голяма.*“

Искаше ми се да добавя мощност. Но знаех, че трябва да се движа колкото е възможно по-бавно, за да мога да спра преди ъгъла, иначе щях да се блъсна в дърветата пред мен. Четиридесет възли! След това тридесет и осем! Сграбчи ме страх. Тридесет и пет – и... бях на земята.

Да, чувствах, че Бог води самолета; Бог беше с мен! Вдигнах задкрилките нагоре и здраво натиснах спирачките. След това – един труден завой наляво. Слава на Бога... Спрях!

Изскочих, докато двама мъже дотичаха до самолета с носилката на пациента. Погледнах към мястото, където бях видял светлина. Видях къде трябваше да отида, за да се отлепя от земята при излитането. Пациентът и медицинската сестра (да, там на това място имаше и медицинска сестра, която беше с него) се качиха в самолета. Щеше ли машината да стигне до другия край на пистата? Затъркалях се надолу по хълма, след това подадох пълна мощност, за да се опитам да се отклоня към другата страна, където можех да заобиколя. Включих на цялата мощност, която бе възможна, като се молах: „Боже, Ти ни бутни нагоре. Ако не ни помогнеш да го направим на завоя на върха, самолетът ще падне на опашката си и ще трябва да останем приковани тук!“.

И самолетът просто го направи!! Залюля се и поех надолу по пистата. След това осъзнах, че ако не бяхме се отлепили от земята, когато започнахме да се изкачваме обратно от другата страна, щяхме да претърпим катастрофа. Поставих задкрилките на тридесет процента, форсирайки самолета да се издигне от земята. Почувствах го как се допира отново на стръмната страна на хълма и върнах задкрилките на двадесет процента. Сега – ъгълът! При тази скорост на земята, никога не бих бил в състояние да остана между дърветата. Когато обаче теренът под нас се изравни, вече бяхме във въздуха. Пуснах отново задкрилките, за да поддържа самолета в състояние на летенене. Наклоних се рязко на четиридесет и пет градуса, за да мога да остана над пистата между дърветата. След това вече се носехме надолу към долината. Бяхме във въздуха! Летяхме! Внезапно осъзнах, че там, долу, всъщност имаше толкова много дънери с диаметър по около двадесетина сантиметра, които не бяха изкоренени! Всъщност цялата писта бе осяяна с такива. Имаше и много корени и бразди. Но нищо дори не се докосна до самолета. Знаех, че Бог ни бе водил през целия този лабиринт от препятствия!

„Благодаря Ти още веднъж, Боже. Ти го направи – шепнеш, поемайки си няколко пъти въздух на дълбоки глътки. – Сега отново се нуждаеш от Теб – или да задържиш слънцето да не залезе, или да направиш възможно да виждам в тъмното. Знаеш, че когато дойде време за кацане, няма да има светлини по пистата – нищо, което да ме ръководи в подстъпа.“

В ума си очертавах пътуването на връщане. Щях да мога да видя светлините на Ла Паракуа. Взирайки се надолу, щях да видя кога пресичам голямата река. Точно преди да я пресека, за да кацна, трябваше да направя S-образен завой (т.н. в авиацията „змейка“ – десен, после ляв и пак десен

завой), за да избегна една висока антена. Спомних си, че тя се намираше много близо до пистата.

„Боже – помолих се, – Ти си бил моят велик Партньор в летенето. Сега, моля Те, помогни ми да видя пистата, когато пресичам реката и да започна навреме змейката, защото на кулата на високата антена няма никакви светлини. Ако Ти прецениш, моля Те, дай ми способността да различа силуетите на няколко паркирали самолета.“

И Бог го направи! Къде се намирах в момента? Може би насред полето? Всичкото, което можех да видя, беше чернотата пред мен и под мен. Когато започнах завоя към подветрената страна, казах отново на Бога:

„Моля Те, помогни ми да кацна благополучно. Не мога да видя нищо, което да ми послужи за ориентир.“

Започнах да броя на ум: Хиляда, две хиляди...“ Всеки няколко секунди хвърлях поглед към хронометъра, за да съм сигурен, че броя правилно. Сега – наляво. Все още не можех да видя нищо на земята. Надявах се, че съм над пистата. И след това – последният подстъп! Сnižаване на хиляда и петстотин метра, една минута със съвсем малко допълнителна скорост и поддържане курс направо.

Отново се помолих:

„Помогни ми да видя нещо!“

Изведнъж видях една права линия в сянката и разбрах, че това е пистата. *Но къде започваше тя? И къде съм в момента?* Внезапно видях на земята да се размахват фенерчета. Видях ги, че се движат. *Хората, които ги държат, сигурно тичаха от хангарите, така че явно съм в правилната посока.*

След това светлините на самолета закачиха дърветата, а после и пистата. Бяхме на земята! Фенерчетата ми дадоха знак, повеждайки ме към един от хангарите. Когато моторът спря, отворих вратите. Преди още да успея да изляза от самолета, другите пилоти бяха помогнали на пациента да излезе и го бяха настанили в тяхното превозно средство. Бяха вече на път за болницата.

Излях сърцето си в хвала и благодарност.

„Благодаря Ти, Боже, защото си и мой Бог. Ти вършиш чудеса! Ти си всичко, от което се нуждая, мой Господарю Пилот! Ти направи всичко! Благодаря Ти, защото действаш във и чрез мен. Каква удивителна привилегия е да Те имам толкова близо!“

Прекарахме нощта в дома на пастора, преди да тръгне на сутринта. Поради този полет Бог отвори много затворени преди това врати. Първо, новината, че съм поел такъв риск заради един индианец, считайки

го за Божие дете както всеки друг, се разпространи мълниеносно. Разказът за това какво Бог и аз сме направили за този човек, се плъзна из цялата област. Бог ми даде уважението на всички – даже и на скептично настроените пилоти, на посетителите на болницата и, разбира се, на индианците! Сега вече те знаеха, че нашият самолет е техен самолет. Знаеха, че ще направим всичко, което можем, за да им помогнем. Но най-хубавото от всичко е, че всеки в областта вече разбира – нашият Бог е удивителен и достоен за поклонение!

*„Познах, че всичко, което прави Бог,
ще бъде вечно.*

*Нищо не може да се прибави към него,
нито да се отнеме от него.*

И Бог е направил това, за да благоговеят пред Него!“

Мразейки да гледа как Бог получава такава прослава, Сатана засили пълените си планове. Политически конвулсии разтърсиха цяла Венецуела. Новият президент твърдеше, че Бог му е дал власт да очисти корупцията и заяви, че някои мисионери трябва да напуснат страната. Понесоха се слухове, че Адвентната медицинска мисионерска програма, която обслужваше обширния югоизточен регион, известен като Гран Сабана, ще престане да действа и че мисионерските семейства трябва да си отидат. Години наред Боб Нортън и неговата съпруга венецуелка, медицинската сестра Нийба, с радост бяха служили за спасяване живота на много хора. Правителството определи срок, в който цялата евангелизаторска мисионска авиационна програма заедно с мисионерите трябваше да бъде принудена да напусне. Общинските власти бяха изградили хубава писта за училището с пансион „Академия Колгранза“ в селището Маурак. Щеше ли цялото това дело да приключи?

Младият главатар на Маурак изпрати съобщение до всички жители: „Само Бог може да спаси нашите толкова необходими спешни медицински полети. Забравили сме духовното си наследство; не сме били верни в молитвите си. Утре сутринта в пет искаме всички родители, деца, персоналът на авиобазата, учителите и студентите да паднат на колене в изповед и покаяние за прощение на греховете ни. Ако не се отклоняваме нито наляво нито надясно от всичко, което Бог ни заповядва, Той ще чуе молитвите ни да спаси мисионската авиационна служба. Само Неговата сила може да промени намерението на властите, когато техните представители пристигнат

утре да сложат край на всичко.

Селските високоговорители събудиха всички в пет сутринта.

„Дойде време всеки да се моли Бог да прояви силата Си да възнаграждава и закриля Своето дело, според както е обещал.“

Няколко часа по късно облак прах извести пристигането на няколко военни коли. Лицето на полковника, който ръководеше операцията, изглеждаше като на разярен лъв, докато крещеше към войниците:

– Заснемете всичко тук! Повикайте американските мисионери!

Селският главатар и старейшините се скупчиха наблизко.

Пристигнаха Боб и Нийба Нортън. Полковникът едва отвърна на поздравата им, докато обявяваше:

– Дошъл съм да сложа край на авиационната програма. Няма да позволим американска авиационна програма да действа на територията на нашата страна.

Един от селските старейшини почтително го прекъсна и тихо каза:

– Г-н полковник, тази авиационна програма не е американска, нито индианска.

– Тогава каква е? – попита полковникът.

– Това е Божия програма – отговори старейшината.

– Американците донесоха тази религия, затова това е американска програма.

– Не, г-н полковник, сам Бог, а не американците ни донесоха тази религия.

Всички старейшини кимнаха утвърдително. Той продължи:

– Преди много време нашите прадеди са получили видения от небето. Сам ангел се е явил на Аука, нашия главатар, и го е поучил, че трябва да се покланяме на Бога в събота, да ядем само чисти храни и да носим дрехи. Във видение видели голяма светлина да идва от същата тази планина и да посочва мястото, където трябва да построим свое училище. Вярваме, че нашата авиационна програма носи тази светлина – светлината на Божията любов – на цялата област Гран Сабана!

Полковникът погледна малко сконфузено и изненадано – той много добре знаеше важното значение на местните религии във Венецуела.

Старейшината продължи:

– Така че, както виждате, нашата религия не е американска, а част от местната ни култура. Единствен Бог притежава тази авиационна програма – не американците. Те само помагат да се изпълни видението, което Бог ни е дал преди много години.

Като не искаше да се вплита в спорове по тази толкова чувствителна

тема, полковникът скочи в колата си и отпраши през полето към Академията с общезитието.

Венецуелският директор вече го очакваше. Протегна му ръка.

– Добре дошли в Колгранза.

Игнорирайки приятелския жест, офицерът заповяда:

– Съберете всички ученици. Чух някои смущаващи неща за това индианско училище.

Учителите бързо разпуснаха от час класовете и изпратиха учениците в столовата, където се провеждаха всички големи събрания. Полковникът обясни:

– Дошъл съм лично да разследвам слуховете за истинската мисия на това училище. Искам всеки един от вас – един по един – да ми каже откъде е и защо е избрал да учи тук.

За своя изненада той откри, че учениците са дошли от всички краища на Венецуела, за да получат образование тук. Откри също, че не всички ученици са индианци. Лицето му започна да се смекчава.

– Вие имате добре известно училище, макар и далеч от цивилизования свят. Не знаехме това.

Огънят в очите му беше изчезнал и полковникът се върна при самолета с войниците си.

– Г-н Нортън, бихте ли били така любезен да направим една обиколка със самолета ви, за да мога да видя училището и пистата от въздуха. Бих искал да взема със себе си и двама от моите офицери.

– С удоволствие ще направя това. Но поради насрещния вятър, мога да взема само един от вас.

– Убеден съм, че като пилот цените безопасността – отбеляза полковникът, когато двамата се качваха в самолета.

Индианците се усмихваха един на друг, защото можаха да видят, че напрежението бе изчезнало от лицето на разгневения офицер. Знаеха Кой е отговорил на молитвите им.

Когато самолетът кацна, чакащите се събраха около него, за да чуят всяка дума, на полковника.

Той се изкашля няколко пъти, очевидно толкова шокиран, че едва можеше да говори. По много по-кротък начин каза:

– Имате чудесна програма! Спасили сте живота на много хора от целия щат Боливар. Трябва да си набавите още един самолет и да разширите тази програма.

Когато се връщаха обратно към своето село Маурак, един от индианците направи следния коментар:

– Удивен съм от това как Бог отговори на нашите молитви. Той още веднъж мощно защити нашата авиационна програма и училището!

Но Сатана никога не се отказва. Някой казал на по-висшия по чин началник на полковника, какво е станало. Разгневен, той възкликнал:

– Щом той няма да закрие програмата, аз ще я закрия! Известете на училището в Маурак, че след няколко дни ще дойда и няма да има милост. Крайният срок на правителството ще бъде спазен.

Високоговорителите известиха за новата криза. Църковният старейшина напомни на жителите:

– Същият мощен Бог, Който се намеси само преди малко, все още управлява! Той е казал: „Не се безпокойте за нищо, но във всичко с молитва и умоляване, с благодарност нека отправяме молитвите си към Бога“ (Филипяни 4:6). Нека да коленичим със семействата си и да умоляваме Бог.

Главатарят на селището Маурак свика членовете на съвета. Държейки едно писмо в ръката си, той обясни:

– Нашият нов губернатор обикаля щата Боливар, като се отбива в градовете и в по-големите общини. Това известие казва, че ще посети и нашето малко селце утре. И то точно преди посещението, планирано от генерала. Ами ако това е Божият план да бъде защитена нашата авиационна програма?

На следващия ден губернаторът пристигна и веднага отиде заедно със селския главатар и неговите съветници да види самолета и да се срещне с Боб Нортън и неговата съпруга. Лицето му изразяваше силен интерес, докато слушаше историята за медицинските полети и за многото случаи на спасен човешки живот на негови съграждани от местното туземно население. Показвайки му една карта, Боб обясни:

– Това е специална лична карта за безопасност, издадена от офиса на предишния губернатор. Носи се слух, че тази писта, построена от общинските власти и открита в присъствието на стотици представители на обществеността, е пред закриване. Някои хора планират да я затворят под претекст, че била нелегална.

Губернаторът се обърна към помощника си с усмивка:

– Моля, телефонирайте на директора на Гражданска авиация.

След това се обърна към събралото се голямо множество местни жители, които напрегнато наблюдаваха преговорите:

– Ще разреши този въпрос.

Когато го свързаха по телефона с директора на Гражданска авиация, запита:

– Можете ли да дойдете лично, за да уредите документите за тази писта, като следите тя да бъде записана правилно в националния списък на одобрените писти?

След няколко дни директорът наистина дойде и изпълни нареждането. А след седмица губернаторът за втори път посети селото, за да се увери, че всичко е направено както трябва.

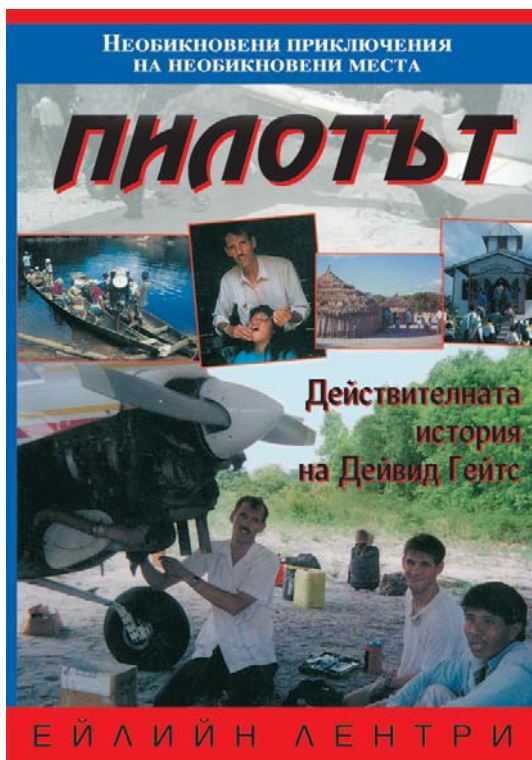
Генералът, разстроен от това, което чу за посещението на губернатора и за подкрепата му по отношение на пистата, изпрати известие, че въпреки всичко скоро ще дойде, както е планирал. Но до този момент, това не се е случило. Авиационната програма все още действа; мисионският самолет все още превозва и спасява човешки животи, като функционира на пълно работно време. *Истинският Бог е закрилял и закриля делото Си!*

Но Той направи даже повече. Укрепи и разшири програмата АМА. Постъпиха достатъчно фондове за покупката и обновяването на втори самолет – „Чесна 182“, регистриран във Венецуела. Това ще удвои размера на обслужваната област. Второ, Боб получи венецуелско гражданство, тъй като жена му Нийба е венецуелка. Сега вече не може да бъде принуден да напусне страната поради това, че бил американец.

Бог продължава да държи в Свои ръце делото Си – не само в изолираните области на Венецуела, но и по целия свят. Той заръчва на Своите деца: „Чакайте Господа“ (Псалм 27:14). Много пъти чакането изглежда извънредно дълго. През това време не всички действат благоприятно. Някои реагират отрицателно. Преобладават критиките. Но няма значение! Господ „е Този, Който върви пред теб. Той няма да те напусне, нито ще те изостави: да не се страхуваш, нито да се боиш“ (Второзаконие 31:8). Ако вярваме на това обещание, можем да знаем, че Бог ще ни научи как да не губим равновесие и ще ни снабди с тактичност, мъдрост и ръководство, поучавайки ни кога и как да вървим напред.

Денят на чудесата не е отминал. Всъщност дните на най-големите Божи чудеса лежат пред нас, колкото повече приближава времето на Исусовото идване. Ще Му позволим ли да ни употреби, където и да се намираме и каквато и да е нашата роля?

В една пуста улица на най-престъпния квартал в Лима, столицата на Перу, Дейвид Гейтс е нападнат от въоръжени бандити. Неговият бус е натоварен с компютърна техника на стойност 70000 \$ и престъпниците искат да я присвоят на всяка цена. Сякаш отникъде се появява странна личност, която – много чудно – знае всяка подробност около застрашаващата живота на Дейвид ситуация и с голи ръце тласка тежко натоварената кола нагоре по хълма, докато бандитите застиват като парализирани. И това не е първият път, когато ангел идва на помощ на младия пилот. Нито пък последният.

Приключенията на Дейвид Гейтс – пилот, медицински работник, компютърен специалист – доказват, че няма по-вълнуващо място на земята от това, където си полезен на хората. Независимо дали е похитен и хвърлен в мексикански затвор, дали е кацнал със самолета си на далечна писта в сърцето на джунглата, или току-що е избегнал засадата и сигурната смърт в тесните улички на Лима, Перу; дали лети с болни в критично състояние над гвианските гори, или се бори с отровни змии, Дейвид, а също и съпругата му Беки, преживяват чудо след чудо.

Вълнуващата книга на Ейлийн Лентри дава възможност на читателя да участва във високото призвание на Дейвид Гейтс. Това е една вдигаща адреналина, искрена и от време на време „поръсена“ с хумор история за наш съвременник християнин.